

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 32

CENA 100 DINARA

NINĐA

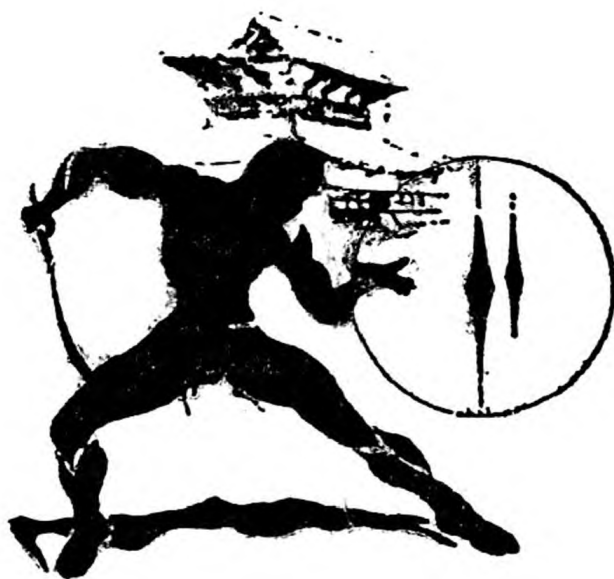
SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Aesch, Švedska 10 Skr

VRELI PESAK SMRTI

DEREK FINEGAN

VRELI PESAK SMRTI

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana:
VRELI PESAK SMRTI

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektura:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© DEN PRESS

PONY WEST — BORILAČKE VEŠTINE — NINĐA 32 —
VANREDNO IZDANJE — JANUAR 1986. godine. Cena 100
dinara. Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac,
Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana
Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Anđelka
Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić,
Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Mi-
roslav Joković, Miladin Marković, Krste Zlatevski, Nada Mak-
simović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulo-
vić, Svetlana Mijatović. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28, ured-
ništvo, i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Štampa »Litopapir«,
Čačak.

DEREK FINEGAN

VRELI PESAK SMRTI

— Odlazite! — reče čovek koga su gonili. Promuklo, jedva čujno, šapatom s mukom izvučenim iz zadihanih pluća.

Nasmejali su se, kao da je to što su čuli samo dobra šala. A i bila je. S njihove tačke gle dišta, naravno.

Prokletstvo, nisu ga valjda daniima gonili kroz lavirint gradskih ulica da bi sada mirno okrenuli leđa i otišli, ostavljajući u životu čoveka čija im je smrt vredela po hiljadu dolara.

— Odlazite, prokleti bili! — stenjao je begunac. Mršavo, blede lice bilo je maska straha na prigušenoj svetlosti koja se odbijala sa prljave površine vode u luci. — Ništa vam neću reći, ništa!

— I ne moraš, Majeru — reče onaj koji mu je stajao najbliže, krupan čovek u tamnoj cdeći koja je odudarala od sve one prljavštine dokova. — Ono što ti znaš nikome više nije potrebno. Je li tako, momci?

Potvrdili su, veselo klimajući glavama, četvorica hladnokrvnih ubica koji su odmakli korak dalje od svojih poznatih kolega; bar po tome što su u ubijanju nalazili neko pervezno zadovoljstvo. Mutno svetlo nije bilo dovoljno snažno da osvetli i njihova lica, jer su stajali leđima okrenuti okeanu. Svejedno, dobar poznavalac fizionomija mogao bi ih opisati zatvorenih očiju: tanke, hladne usne, oči koje ne znaju za osmeh.

I revolveri u rukama, naravno.

Begunac je tek tada shvatio da oni nisu došli po ono što je tako pažljivo skrivao u svom pamćenju. Ispravio se i prilepio leđima za zid napuštenog skladišta, kao da pokušava da nađe prolaz kroz kišom nagrižene cigle.

— Oni... oni žele...?

Glasan smeh ljudi zadovoljnih sobom.

— Jeste, Majeru. Oni žele tvoju smrt, dečko moj. To nisi očekivao, a?

— Šta se ovde događa?

Čovek — ne, njegova senka, jer samo senka može prići tako neprimetno petorici iskusnih ubica — stvorila se na korak iza njihovih leđa i progovorila dubokim, snažnim glasom koji ne trpi suprotstavljanje.

— Bogamu! — prostenjao je jedan od njih, ustuknuvši korak nazad, gotovo do zida na koji se i Majer naslanjao. — Bogamu, ljudi, pa on...

Vođa, onaj koji je prvi i progovorio, nije želeo da gubi vreme verbalnim opisom svog iznenađenja. Revolver u njegovoj ruci načinio je munjevit polukrug i cev sa teškim cilindrom prigušivača okrenula se prema trbuhu pridošlice. Prst se zgrči na okidaču i odjeknu prigušen pucanj.

Taj šum dopro bi možda malo dalje, možda do površine okeana, prošarane mrljama od nafte, da ga nije prigušio drugi, oštiji, prodorniji...

I smrtonosniji!

Projektil iz pištolja odleteo je u okean, a blistava čelična munja nepogrešivo je pogodila svoj cilj; trup plaćenog ubice bukvalno se razdvoji, presečen usko, od ramena do opasača oko struka. Ali munja nije zastala...

Samo su dvojica od one četvorice imala toliko vremena da kriknu, zaslepljeni čelikom koji je opisivao zagonetne hijerogliffe, u tami. I kod njih dvojice ti krici stopili su se sa promuklim krkljanjem iz presečenih dušnika, dok su sve slabijim prstima kopali po prljavom betonu ispod sebe.

Preostala dvojica umrla su odmah, bez glasa, pogodeni na gotovo istovetan način, vrhom čelične oštrice u srce...

Majer šumno ispusti vazduh iz pluća, shvativši tek tada da je zadržavao dah od trenutka kada je senka iskrsla iza leđa njegovih progonitelja.

— Ne! — zadahta. — Ne!

— Sve je u redu, Majeru — reče onaj isti duboki glas. — Mrtvi su... sva trojica...

Odmahujući glavom, Majer se još jače priljubi uza zid. Senka je pažljivo obrisala svoju

dugu oštricu o odeću jednog od ubijenih i ona je nestala za njenim pojasom.

— Nemoguće...

Čovek pred Majerom nije imao lica.

— Da li si sada rešio da pr govoriš, Majeru? — reče on. — Valjda si konačno shvatio da oni neće birati sredstva da te ućutkaju?

— Ne!

Čovek bez lica malo pomeri glavu kao da nešto pažljivo osluškuje.

— Neko dolazi — reče. — Požuri ako želiš da govoriš... ili pođi sa mnom!

Promuklo kriknuvši, Majer se odlepi od zida i bezglavo ju rnu u mrak, dalje od tog užasnog mesta na kojem je i smrad prosute nafte ustupao pred sve jačim prodornim mirisom sveže ljudske krvi. Nije se čak ni okrenuo kada je zamakao za ugao skladišta, jedva se održavajući na nogama.

Čovek bez lica nije se ni pomerio sa svog mesta. Nije čak više ni gledao za Majerom.

Onaj nejasni šum koji mu je privukao pažnju sada je bio mnogo bliži. Šum snažnog motora automobila za čijim upravljačem sedi čovek koji prezire smrt...

Čovek bez lica još jednom se pretvori u senku i nestade negde u lavirintu uskih prola-

za koji su odvajali niz napuštene skladišta.

Trenutak kasnije gume zaškripaše i snažni farovi osvetliše goli zid skladišta. Zanevši se, veliki »ševrolet« zaurla i zaustavi se nekoliko stopa ispred bezoblične hrpe ljudskih tela oko koje se širila plitka barica krvi.

Momak koji je, hitro kao zmi ja, iskočio iz kola imao je u ruci neobično oružje: dvocevku sa tako skraćenim cevima da je snažna ruka mogla držati kao pištolj.

— Prokletstvo! — reče naglas, oprezno odmičući cipele šiljatih vrhova kojima je gotovo zagazio u krv. — Hej pa ovo je prava klanica, Endi!

Vozač je bio mnogo oprezniji i samo je izvirio preko otvorenih vrata.

— Delano! — reče. — To je Delano... pogledaj, Kide!

— Do đavola, on je! Čoveče... presečen napola! Kako...

— Nije važno kako! Pogledaj da li je i Majer u toj gomili, jer ako jeste...

— Pogledaj sam! — zareža Kid. — Ovde je krv do kolena, bogamu! Ne bih rekao da je ovde... Ne, nije, samo Delanove ubice, Endi. Ali...

— Mrtvi? Svi? Mora da su naleteli na mitraljez!

— A, ne. Ovde nije bilo pučnjave, stari moj. Radili su sa-

mo noževi. Vidi kako izgleda Flečerovo grlo... da ti se smući!

— Paa — oteže Endi — naš dragi Flečer nije presekao malo grkljana u svojoj karijeri. Ovakvo nešto bilo mu je i suđeno, moglo bi se reći.

— Može biti... ali mene muči nešto drugo, Endi: ko je ovo uradio?

Endi je zamišljeno odmeravao prizor obasjan farovima, stavljajući cigaretu u usta.

— Nisu ih iznenadili — pro gundā. — Vidiš, svima su pištolji u rukama ili negde u blizini...

— Petorica... Hmm, trebalo je bar sedam-osam momaka da ih sredi brzo i bez buke...

Endi u dugom luku odbaci tek zapaljenu cigaretu u baru krvi, jedva stopu od mesta u koje su bile uperene prazne De lanove oči.

— Kerber će i tebe i mene srediti brzo i tiho — reče — ako mu do jutra ne nabavimo Majera. Hajde, upadaj u kola, zaboga. Ionako ćeš sve ovo sutra gledati na televiziji uz neki blesav komentar!

Vraćajući se u kola, Kid se oprezno osvrte oko sebe držeći sve vreme svoje neobično oružje na gotovs. Motor ponovo zaurla...

Tišina, međutim, nije dugo trajala. Iza ugla skladišta do-

pre tihi šum trenja odeće o zid od cigala. Gotovo na prstima, jedan čovek došunja se iz tame, zaobilazeći krvavu baru na betonu.

— Lukaviji si nego što bi se po tebi reklo, Majeru! — reče neko, svega nekoliko koraka dalje.

Majer se trže, prigušujući krik iznenađenja. U ruci mu se stvori nož iz čije drške izlete duga oštrica.

— Ko si ti, proklet bio? — procedi begunac. — I šta znači ta vampirska maska na tebi? Ko...

— Želim odgovor na nekoliko pitanja, Majeru! — reče čovek bez lica izlazeći iz svog zaklona. — A ti si jedan od retkih koji zna odgovor na njih... što te čini trenutno najtraženijim čovekom u San Francisku, zar ne?

— Odlazi! — zapovedi Majer. Oči su mu bleskale u tami, bez traga onog straha koji je pokazivao samo nekoliko minuta ranije.

— Uzeo si svoj obrok, Majeru? — nasmeja se senka u crnom. — Kada bi samo znao koliko se varaš, čoveče! Ukloniti strah nije teško... ali time što ga više ne osećaš, nisi postao ni snažniji, ni veštiji, ni brži! Skloni tu igraču! Ja sam možda jedini u ovom gradu koji ne želi tvoju smrt!

— Odlazi! — zapovedi Majer. — Neću ti ništa reći! Ni tebi, ni bilo kom drugom, sem...

— Sem?

Majerovo lice obasja iskrivljen osmeh.

— Čak ni to ti neću reći, va mpiru! Zašto ne skineš tu glupu masku? Misliš da te se neko plaši, a?

Čovek u crnom ponovo oslušnu.

— Policija dolazi, Majeru, čuješ li?

— Pa?

— Misliš da će te oni zaštititi?

— Ja sam krunski svedok, čoveče! — zacereka se promuklo Majer. — Zaboravio si to, a?

— Narkomana je veoma lako naterati da govori, Majeru... a policija u ovom gradu izgubila je već mnogo krunskih svedoka...

— Odlazi! — Majer mahnu nožem prema figuri udaljenoj desetak stopa. — Dosadan si, do đavola!

U glasu čoveka bez lica oseti se podsmeh.

— U redu, Majeru, odlazim. Ti si mrtav čovek.

Nestao je, slivajući se s tamom u trenutku kada je čitav prostor ponovo bio naglo osvetljen farovima policijskih ko-

la, koja su, škripeći gumama, jedna po jedna, zastajala na obali, praveći polukrug oko mršavog sitnog čoveka u neurednoj odeći.

— Ugasite ta prokleta svetla! — zaurla Majer, zaklanjajući rukama oči. — Ugasite ih, do đavola!

Želja mu je bila isunjena brže nego što je očekivao. Metak nevidljivog i nečujnog snajpera bio je brz kao sudbina...

U svom mračnom skrovištu čovek pod crnom maskom sleže ramenima. Bez iznenađenja.

On je već dugo znao da je Majer mrtav čovek i da njegovo uzaludno bekstvo odlaže neumitnu egzekuciju za nekoliko kratkih, kratkih sati...

*

* *

Kerber je lupkao prstima po stolu u hipnotičnom ritmu, privlačeći poglede dvojice ljudi u uski osvetljeni krug u kojem se, na tamnoj površini od mahagonija, videla samo ta ogromna šaka debelih prstiju.

— Dakle?

Uzdahnuvši, Kid pogleda u Endija. Ovaj ćutke sleže ramenima.

— Nismo ga našli, šefe — reče Kid sa uzdahom. — Kao da je u zemlju propao... Tražili

smo ga po dokovima do svanuća, ali...

— Ne pitam te za to, glupane! — glas iz tame podsećao je potmulu grmljavinu nad puštinjom. Debeli prsti na trenu tak se umiriše. — Ko je sredio Delanoa i njegove ljude?

— Ne znamo...

— Ne znate? Do đavola, Endi, plaćam te da **znaš**!

— Ja sam mislio...

— Ništa ti nisi mislio! Pogledaj ovo!

Iz tame iza pisaćeg stola izleteše novine koje su još mirisale na štamparsku boju. Kid ih vešto dohvati u letu i tiho zviznu.

Na prvoj strani bila je velika fotografija Majerovog lica. Čudno smirenog u smrti, koja mora da je došla nenadano, su deći bar po okrugloj crnoj rupici od metka koja mu je unakazila čelo.

— Čak i najnesposobniji novinar u San Francisku već zna da je Majer mrtav od ponoći, a vas dvojica ga tražite. Po dokovima, je li?

— Časna reč, šefe, mi...

— Zaveži, Kide! Sit sam već tvog dugog jezika, do đavola! Na trenutak sam pomislio da ste vi sredili Delanoa i njegove, ali sam odmah shvatio da za takvo nešto nemate dovoljno petlje! U redu, hoću da

znam ko je to učinio! Da li ste videli bar njih?

— Jesmo... bili su već mrtvi. Mislim da su radili noževi, šefe.

— **Misliš?** — podrugljivo se začu iz tame. — Nema šta da misliš, Kide! Pročitaj novine... ako uopšte umeš da čitaš? Svi su detalji tu, čak i proračun dužine oštrice kojom su zadati smrtonosni udarci!

— U redu, ali ne znam zbog čega se toliko uzbuđujete, šefe — počeo Endi umirujućim glasom. — Majer je mrtav, Delano je mrtav... a to ste i hteli, zar ne?

— Majer bi mi bolje poslužio živ — zabrunda čovek iz tame — ali mi i mrtav potpuno odgovara. Ti zaista ne shvataš zašto hoću da znam ko je sredio Delanoa?

— Neee...

— Neko **treći**, Endi! Neko treći, do đavola!

Kid oprezno vrati novine na sto, pazeći da ne šušte previše.

— Za Majera mi je jasno — reče. — Snejk Adams.

— Da, Snejk Adams. Njegov stil, posred čela. To znači da je i Kulpeper odlučio da više ne rizikuje. Poslao je Delanoa, a Adams je išao za njim, za svaki slučaj. Hajde, razmišljajte... ko bi mogao da bude treći čovek?

— Treći čovek? — promrm-lja Kid. — To mi nešto zvuči poznato...

— Film, glupane! — mirno objasni bas iz tame. — Film! Čiji je stil hladni čelik?

— Da je Ortega živ, rekao bih da je on, ali...

— A-ha! Ni Ortega nikada ne bi udario sam na petoricu naoružanih, Endi. I to petoricu isksunih revolveraša, do đavola! Šta misliš o Džimiju Lingu?

— Džimi Ling? Koliko znam, taj se povukao, šefe!

— Sa tim Kinezima se nikad ne zna, do đavola... lukaviji su od lisica. Ipak, hladan čelik bio je njegov zaštitni znak, zar ne?

— Jeste... samo što ni on, ni njegovi naslednici već odavno ne operišu u ovom delu grada. Ipak...

— U redu, to je jedini trag koji imamo. Sem Snejka Adamsa, naravno. Možda on zna nešto više.

Dva čoveka nelagodno se pre mestiše s noge na nogu.

— Šta je? — začu se dubok, podrugljiv smeh. — Ne sviđa vam se ideja da hvatate Snejka Adamsa, a?

— Ni najmanje! — uzdahnu Endi. — Ali, posao je posao... želite li ga kuvanog ili pečenog, šefe?

— Živog, Endi. Jasno?

— Odmah?

— Pre dva sata. Pet hiljada.

— Svakom?

Ponovo dubok smeh od koga bi se nekom manje hrabrom sledila krv u žilama.

— Ne znam dokle ću podno siit vas dvojicu, zaista! U redu, svakom po pet hiljada!

Kid je sačekao da se za njima zatvore teška vrata i da pređu dvadesetak koraka blistavo osvetljenim hodnikom pre nego što je progovorio.

— Endi...

— A?

— Pada li tebi ponekad na pamet da... znaš već...

— Aha.

— I?

Endi se promuklo zacereka.

— Vidi se da si nov u ovom gradu, dečko. Nikada nisi čuo za Luja Batistu, je li?

— Batista? Neee...

— Radio je za Kerbera, i to prilično dugo, sve dok Kulper nije uspeo da ga kupi. Priča se da mu je ponudio dvadeset hiljada dolara za glavu na šeg šefa. Naravno, Batista se zaletio na lov. Plan mu je bio lukav, nema šat, ali...

— Ali?

— Nije uspeo da iznenadi Kerbera, Kide. Pomagao sam da ga posle toga odnesu iz one prostorije. Morali smo ga pokupiti u stoljnjak, časna reč... A tepih... Činilo mi se da ga-

cam po močvari, toliko je krvi bilo u njemu.

— Kerber ga je sredio, a?

— Ja nikog drugog tamo ni sam video — sleže Endi ramenima, zastajući da pripali novu cigaretu pred teškim čeličnim vratima. Za to vreme Kid dotiče jedno dugme na golom belom zidu.

— Niste dugo ostali, momci

— reče jedan glas kada su stupili u sledeću prostoriju, toliko uska da su se jedva smestili u nju. Glas je do njih dopirao iz rešetke na zidu, ali oni nisu mogli videti čoveka iza nje, jer se susedna odaja nalazila u potpunom mraku.

— Šefu se žuri — isceri se Kid proveravajući svoju skraćenu pušku koju je skinuo sa grubog klina zakucanog u zid. — Šta ćeš, ne možemo svi imati tako fini i miran posao kao ti.

— Sačekajte malo — reče glas iza rešetke.

Čekali su ćutke, čak i ne gledajući jedan drugog.

— Sad može.

Zid pred njima bešumno skliznu u stranu, zatim još jedan; ploča od tankog lima iza koje se nalazio najobičniji lift, sa ogledalom i nizom dugmadi. Liftboja kao da nije iznenađena pojavom dvojice ljudi; ukočeno gledajući u vrata lifta, sačekao je da se prolaz iza Endi

ja i Kida zatvori, a onda pokrenuo svoj uređaj.

Minut kasnije bili su u ogromnom mermernom predvorju ispunjenom gomilom sveta koja se naizgled besciljno kretala oko minijturnih prodavnica i štandova, ili u redovima čekala pred jednim od šest liftova.

— Uh! — uzdahnu Kid kada se konačno nađoše na bučnoj ulici. — Kad bi samo znao koliko mrzim ovo proketo mesto...

— Znam. Gotovo isto toliko kao ja, kladim se. I Batista ga je mrzeo. Šta misliš na kojem spratu smo bili?

— Na osmom — sleže Kid ramenima. — Zašto?

Endi se promuklo nasmeja.

— Nemoj verovati onome što pokazuje uređaj u liftu, Kide. Jednom sam — tek onako, iz dokolice, izračunao da se vozimo mnogo duže nego što je potrebno da se stigne na osmi sprat. Kako ti to izgleda, a?

— Kerber dobro čuva svoju kožu! — progundā Kid otvarajući vrata »ševroleta« ostavljajući nog na parkingu. — Nisi mi ispričao do kraja o Batisti.

— Batista je, kako rekoh, smislio prilično lukav plan. Iako su ga u liftu pretresli, uspeo je da prokrijumčari mali pištolj, prikačen flasterima za nogu ispod pantalona. Držao

ga je u ruci kada smo ga našli, nije uspeo ni da opali iz nje-ga.

— Čime ga je Kerber ubio, Endi?

— Po onom kako je izgledao, rekao bih da je to bilo nešto nalik na konjičku sablju — isceri se Endi. — Kerberu se očigledno nije žurilo da ga do vrši, zato je i bilo onoliko krvi. Mislim da ga je polako kasa-pio, parče po parče, uživajući u Batistinoj kuknjavi...

— Nešto slično onome no-ćas, a?

— Ne, ne bih rekao. Momci koji su obavili noćasnji posao radili su brzo i čisto, bez nepo-trebnog izivljavanja.

Kid je ćutao, pogleda upere-nog u jutarnju gužvu po ulica-ma.

— Endi, nešto mi pada na pamet...

— Znam i šta. Misliš da je ono noćas mogao učiniti Ker-ber, a?

— Aha.

— Nije. Kerber ne veruje u traćenje ljudi i vremena. Da je to učinio, ne bi nas sada slao da tragamo za Snejkom Adamsom...

— Može biti — progundā Kid. — Do đavola, kuda sada idemo?

— U Ouklend. Kada ćeš već jednom upoznati grad, do đavola?

— Šta ćemo tamo?

Endi se prigušeno nasmeja, povećavajući brzinu kola, po-što su izlili na široku traku au-to-puta.

— Znam gde ćemo naći Snejka. Znam to odavno.

— Nisi mi to rekao! — trže se Kid, gledajući u ortaka.

— A zašto bih? Sve do sa-da nastojao sam da izbegnem tog momka, a ne da ga tražim. Adamsu nisu slučajno dali na-dimak Snejk, zmija, znaš.

— Žena?

— Bravo, mali, brzo učiš — Endi zapali novu cigaretu. — Da, žena. Plaćeni ubica ne bi smeo da ima stānu žensku, ali je Snejk poludeo za tom cu-rom iz Ouklenda. Mada mu se može oprostiti, do đavola: to dete je pravi anđeo, Kide!

— Je li? — Kid se proteže na svom mestu. — Bilo bi lepo onda da ih iznenadimo u kre-vetu, a?

Endi ga oštro pogleda.

— Bez gluposti, dečko! — zareža. — Nikakvih igara sa njom, jer ćeš posle toga mo-rati da je ubiješ... a Kerber takve stvari ne voli!

— Zašto da je ubijem, do đavola? Kulpeper nije glup: po-trebno mu je tačno pet sekun-di da pogodi ko je likvidirao njegovog najboljeg revolvera-ša!

— Ova igra ima svoja pravila! — leno se osmehnu Endi.
— Nauči se da ih poštuješ, inače...

Čitali su sve vreme duge vožnje, puštajući da pored njih neopaženi promiču prizori zbog kojih svake godine milioni turista dolaze u San Francisko.

— Kako to tamo izgleda? — upita tiho Kid posle izvesnog vremena.

— Obična stambena zgrada, od niza istih u bloku. Ima požarne stepenice.

— Ma nemoj? I ti ćeš mi reći da ćemo Snejka Adamsa iznenaditi kao nekog početnika tako što ćemo mu se prikrasti požarnim stepenicama dok je sa ženskom u krevetu? Pošašao si, Endi, časna reč! Momak će nas izrešetati kao na strelištu!

Endi se prigušeno nasmeja.

— Da posao nije tako opasan, Kerber nam ne bi plaćao po pet hiljada dolara da ga obavimo, zar ne? Imam plan.

— Da čujem?

Slušajući Endijev plan, Kid nekoliko puta zadovoljno klimnu glavom, dok su mu se ruke nervozno igrale glatkim mehanizmom neobičnog oružja. Na licu mu je lebdeo osmeh.

Osmeh čoveka koji uživa u ubijanju...

*
* *

— Kako je sada? — tiho upita Majra. Upravo se vratila iz kupatila i njeno nago telo bilo je toplo i vlažno kada se privila uz muškarca koji je ukočeno sedeo na krevetu.

Pomilovao je po grudima, ali gotovo nesvesno, kao što čovek zanet čitanjem gladi mačku koja mu sedi u krilu. Pogled mu je bio uprt u veliki pištolj na noćnom stočiću.

— Nik...

— Molim, bebice.

— Odmori se malo, pokušaj da odspavaš. Posle će biti bolje, videćeš...

— Posle, a? Đavola će biti bolje... posle.

Usnama je dodirivala njegove grudi, spuštajući se sve niže. On je blago odgurnu.

— Nemoj, Majra. Znaš da ni to više ne pomaže. Ja...

Ona zabaci kosu sa lica gledajući ga u oči.

— Nešto se dogodilo, Nik?

— Svašta se dogodilo, bebice, ali to nije za tvoje uši. Hajde, pokušaj da spavaš.

— A ti?

— I ja ću.

Sa bledim osmehom na licu čovek pruži ruku prema tek načetom boci viskija na stolu.

Mršava jabučica mu se hitro micala gore-dole dok je žudno gutao.

— Nešto strašno, Nik?

— Strašno? Pa... da, moglo bi se tako reći. U stvari — ne... nešto neobično... čudno...

Njeni hitri prsti preleteše mu preko gole butine.

— Ne moraš mi pričati ako nećeš! — reče promuklo. — Dođi, hoću još da te milujem...

On se pruži na postelji i sklopiti oči prepuštajući se njenim veštim prstima i usnama. Ne slučajno, desna ruka neprestano mu je bila slobodna.

I neprestano u blizini velikog pištolja na stočiću...

— Zaista čudno — počeo ne koliko minuta kasnije, već pomalo zaplićući jezikom. — Prokletstvo, tako nešto nikada nisam video... a ti znaš da je Snejk Adams već mnogo toga preturio preko glave, bebice... Uh, mala, kako to dobro radiš. Hajde još malo...

— Ispričaj mi, Nik. Biće ti lakše, znaš...

On desnom rukom na trenutak pređe preko njenih golih leđa i odmah je vrati u blizinu oružja.

— Zašto da ne, do đavola? Kulpeper mi i nije rekao da ćutim... Vidiš, gonio sam Majera, bebice. Otuda one lepe

šuštave novčanice koje sam ti maločas pokazao.

— Majera? Nik!

Osmeh čoveka zadovoljnog sobom. Mršavo lice postepeno se opuštalo.

— Da, Majera, mala. Ono što je on znao bilo je potrebno Kulpeperu, ali ne toliko da ga ne bi likvidirao kada je shvatio da će neko drugi to pre izvući iz njega. Kerberovi ljudi bili su mu takođe za petama, iako je Delano — ti njega ne znaš — stigao pre. Međutim...

— Samo nastavi, Nik. Vidiš da ti ovo prija...

Muškarac se prigušeno nasmeja.

— Kulpeper me poslao da pratim Delanoa, to je njegov običaj, znaš. »Osigurač«, tako to on zove, za slučaj da Delano zabrlja. Kao što je i zabrljao, proklet bio. I prošao je kako je zaslužio!

— Zašto Kulpeper nije odmah poslao tebe, Nik?

— Delano je specijalista za nešto drugo, mala. Da izvuče istinu iz čoveka koji neće da govori. Bilo kako bilo, on i njegovi opkolili su Majera dole na dokovima, a onda...

— A onda?

Glas čoveka sada je bio je-dva razumljiv, od umora i viskija. Govorio je kao da glasno sanja.

— Neko... čovek od glave do pete obučen u crno... sa crnom maskom na licu... imao je u ruci dugi, blistavi mač...

— Mač, Nik?

— Mač, sablja, svejedno... iskrasnio je iz tame kao da su ga padobranom spustili... sve je bilo gotovo za nekoliko sekundi... Delano i njegovi iska sapljeni, kao mačići...

— A Majer?

— Progovorio je sa Majerom nekoliko reči, a onda mu dopustio da umakne... Mogao sam ga tada srediti, ali je moj cilj bio Majer... morao sam za njim... Majer je načinio krug i vratio se na isto mesto, pošto su u međuvremenu naišli Kerberovi ljudi... video sam Endija Papastratosa i Kida... onaj u crnom opet je bio tu... opet su razgovarali...

— Nemoj sada zaspati, Nik — šaputala je žena. — Divno je... osećaš li kako si sada uzbuđen, Nik...

— Ti bi digla i mrtvaca iz groba, mala... oh, bože, to... to mi radi...

— Nemoj ćutati, Nik... šapući mi i dalje...

— Onda je stigla policija... i ja više nisam smeo da čekam... hteo sam da pucam na obojicu, ali... onaj maskirani je opet nestao... ohladio sam Majera i kidnuo...

— Ti si najbolji, Nik... niko ti nije ravan...

— To je i Kulpeper rekao, ali...

— Ali?

— Taj maskirani tip me za brinjava, mala... on... neverovatno je brz i vešt... pa onda taj prokleti mač... tu nešto smrdi, Majra... na trenutak sam pomislio...

— Šta si pomislio, Nik?

Lice blede kao mrtvačka maska nervozno se trzalo.

— Pomislio sam da je sam đavo ponovo došao među nas, Majra...

Ćutala je, nastavljajući svoja milovanja, ali ona sada nisu budila strast, već uspavljivala.

— Nik?

Mrtvačka maska ostade nepomična. Mršave grudi ravno merno su se pokretale, čak je i ruka napustila svoje mesto, nemoćno se opustivši niz ivicu postelje.

Žena se uspravi i zadovoljno protegnu raskošno telo. Tiho, na prstima, iziđe u predvorje i podiže slušalicu telefona.

— Gazda? — prošaputa kada joj se neko javi na drugoj strani. — Govorio je... Da. Da, i to je pomenuo... Ne, nije rekao... samo maskiran čovek, obučen u crno... Spava, ali znate kakav je on, ne smemo

dugo razgovarati. U redu... U redu, gazda, ne brinite...

Tiho spustivši slušalicu, žena ostade nekoliko trenutaka u istom položaju, zagledana u zid.

Opasnost je stigla bez ikakvog upozorenja. Jedna snažna šaka poklopi joj usta, a na gola leđa nasloni se nešto glatko, tvrdo i hladno.

— Ni glasa! — prošaputa neko iza nje. — Ako se samo mrdneš, pištolj će opaliti i prosut ti creva iz trbuha, kučko! Jasno?

Klimnula je glavom, očiju is kolačenih od straha.

— Tako — ponovio je šapatom čovek iza nje — a sada ćeš polako otići natrag, kod Snejka. Ostavi vrata otvorena, tako da te mogu držati na oku. Uzećeš njegov pištolj i po beći u kupatilo. Jasno?

Majra još jednom klimnu glavom, malo opuštajući ukočeno telo. Stisak oko njenih usta popusti.

— U redu. Kreni sada... i nemoj da ti neka glupost padne na pamet, inače...

Čovek iza nje sa uživanjem je posmatrao glatku, preplanulu kožu njenih bokova dok se nesigurnim korakom približavala vratima. Nije, međutim, zaboravio na opreznost: sa oružjem u ruci bio je samo korak iza nje, spreman da vrelim olo

vom zaspe sve oko sebe na prvi znak opasnosti.

Veoma tiho, kao senka, žena pride stočiću. Ruka joj je nekoliko trenutaka lebdela nad njim dok joj je pogled bio uprt u nepomično lice Snejka Adamsa.

Nekoliko stvari dogodilo se u gotovo istom trenutku. Najpre su kapci Snejka Adamsa zatreperili, a onda se njegova desna ruka instinkitno pružila prema oružju. Majra je bila brža: vitki prsti sklopili su se oko oružja, uklanjajući ga van dohvata čoveka na postelji. Gi pkim skokom ona odskoči u stranu, podižući cev pištolja sa teškim prigušivačem na vrhu.

— Nik! — vrisnu. — On...

Adams se munjevito podigao na noge, ukočeno buljeći u cev koju je drugi čovek uperio u njega. Pucanj!

Pucanj je, međutim, odjeknuo sa velikog prozora apartmana, a pravi pljusak olova za suo je telo žene, a ne Snejka Adamsa. Pala je kao stabljika pokošena olujom, krvareći iz desetak rana.

— Majra! — zaurla Snejk. — Majra!

— Zaveži, Snejk! — promuklo reče Kid uvlačeći se kroz otvoreni prozor požarnog stepeništa. — Drugu cev još nisam ispalio, znaš; biće olova i za

tebe ako nastaviš da mi histe-rišeš!

— Odluči se! — zapovedi Endi, bacajući Snejku gomilu odeće s stolice. — Hajde, do đavola, ovaj Kidov top čuo se na milju unaokolo!

— Morao sam, Endi! Ženska je uperila pištolj pravo u tvoj stomak. Baš šteta, a?

Snejk Adams i dalje je stajao na istom mestu, sa hrpom odeće kod mršavih, krivih nogu sa retkim dlačicama.

Bez upozorenja, Endi ga kratkim udarcem pogodi drškom revolvera po licu.

— Oblači se, proklet bio! — prosikta. — Žuri nam se!

Čovek pred njim ne podiže ruku čak ni da obriše krv sa čela. Blede usne bezglasno su mu se pomerale.

— Da ga ohladimo, Edi? — nervozno upita Kid. — Prokletstvo, čini mi se da već čujem sirene u daljini!

— Snejk! — zaurla Endi. — Ubićemo te, čoveče!

— Zašto? — upita neko iza njega mirno.

*
* *

Kid promuklo i gadno opsova. Skraćena dvocevka u njegovoj ruci opisa kratak luk i ostade uperena u trbuh pridošlice.

Ovaj je mirno stajao, oslo-
njen o dovratka, sa smeškom na usnama. Tamnoplave oči prešle su jednim dugim pogledom preko svih detalja u neurednoj prostoriji, ne zadržavši se ni trenutka duže na nagom telu mrtve žene. Vitak i visok, čovek je nosio sportsku odeću, sa neupadljivom elegancijom nekoga ko je navikao na najbolje. Ruke su mu bile opuštene niz telo, prazne.

Endi Papastratos odstupi ko rak unazad kako bi držao nepoznatog na oku.

— Ko je sad ovaj? — procedi. — Prokletstvo, kako si se ti ovde stvorio, momak?

— To nije važno — sleže ne poznati ramenima. — Treba da mi kažeš hvala što sam ovde, Endi.

— Neka sam proklet, ako...

Pogled tamnoplavih očiju za drža se na njegovim očima. Endi prekide rečenicu, a prsti mu se zgrčiše na pištolju.

— Stigao sam u pravi čas! — produži pridošlica sa ironičnim osmehom na licu. — Spremao si se da načiniš glupost, Endi. Ne smeš ubiti Adama!

Zvuk policijske sirene sada je bio veoma blizu. Kid još je jednom opsova, bledog lica na kojem su gorele samo oči.

— Ko si ti, do đavola? Ko te poslao ovamo? — reżao je Endi.

— Dugačka priča. Bojim se da bi policija stigla pre nego što bih je završio, ali ako baš insistiraš...

— U redu, pametnjakoviću? Imaš neku ideju?

— Imam. Povedite Adamsa i pođite sa mnom.

— Kuda, do đavola?

— Videćeš.

Papastratos je oklevao svega nekoliko desetina sekundi, a onda klimnu glavom.

— Kide, povedi Snejka! Hajde, prokletstvo!

Gurajući Adamsa pred sobom kao mehaničku lutku, Kid pođe za Endijem. Nepoznati je mirno hodao na čelu male kolone, kao da se radi o šetnji u nekom parku.

Hodnik je bio prazan. Ako je neko od suseda i čuo pucanj u Majrinom stanu, nije žurio da pogleda šta se to dogodilo, po dobroj navici stanovnika velegrada naučenih da gledaju svoja posla, a naročito tamo gde se muvaju tipovi naoružani do zuba. Uostalom, pre ili kasnije, sve što ih zanima videće na televiziji, ne izlažući se nikakvoj opasnosti, zar ne?

Dva sprata više, prljavo stepenište izvede ih na ravni krov zgrade. Endi se sa nelagodnošću osvrte oko sebe.

— Šta sada, ortak? — reče. — Da letimo?

Nepoznati se mirno osmehivao, zatvarajući za Kidom teška čelična vrata i osiguravajući ih rezom.

— Sada imamo vremena da se uklonimo odavde — reče. — Pođite za mnom...

Tridesetak koraka dalje niska čelična ograda odvajala ih je od ponora od stotinak stopa, po čijem su dnu vrveli pešaci i duge kolone automobila. Endi se plašljivo odmače od ivice, zureći u nepoznatog.

Ovaj je bez žurbe odnekud ispod svog blejzera izvlačio du go tanko uže od materijala koji je podsećao na crnu svilu. Hitrim, vešt看 pokretima vezao je jedan njegov kraj za ogradu, isprobavajući čvrstinu čvora.

Kid zinu kad je shvatio njeovu nameru.

— Ti si poludeo! — zaurla. — Ne misliš valjda da ćemo...

Kao da ga nije čuo, nepoznati je slobodni kraj užeta klatio u desnoj ruci, praveći na njemu široku zamku. Trenutak kasnije tanka crna zmija polete preko ponora, nepogrešivo se obavijajući oko cevi ventilatora na krovu susedne zgrade, udaljene gotovo četrdeset stopa.

— Ko će prvi? — upita nepoznati sa onim istim ironič-

nim smeškom na usnama. — Ti ili Papastratos?

— Ja ne idem! — reče Kid izmičući se unazad. — Proklestvo, bolje i zatvor nego ovo!

— Kako hoćeš — sleže čovek ramenima. — Papastratos?

Endi klimnu glavom.

— Šta ćemo sa njim? — upita, pokazujući na Adamsa koji je, gotovo zaboravljen stajao pored njih, drhteći od hladnoće. Oči su mu još uvek bile prazne, lice je pokazivalo sve tragove dubokog šoka.

— Ja ću ga preneti — reče nepoznati. — Vreme je da krećemo, ljudi. Pre ili kasnije, policija će stići dovde, znate.

— Kide?

— Ne, hvala. Što se mene tiče imaš prednost, Endi. Hoću da vidim kako to izgleda, pa tek onda da odlučim hoću li izigravati majmuna ili ne!

— Biće lako! — primeti nepoznati. Skinuo je sa vrata svoju kicošku maramu i vešto je privezao za užu, praveći široku omču. — Lakše nego što izgleda, vidite. Marama može izdržati težinu čoveka; dovoljno je sesti na nju i rukama se vući duž užeta.

Vrteći glavom, Endi gurnu svoje oružje u futrolu pod rukom. Nepoznati mu pomože da se smesti u omču i pređe ogradu.

Stisnutih zuba na bledom licu, Endi se lagano povlačio rukama duž užeta dok ga je nepoznati zatezao kako bi mu olakšao kretanje.

— Pa ovo stvarno nije teško — reče prigušeno Endi kada je prešao desetak stopa.

— Požuri! — kratko odvrati nepoznati. — Biće još lakše kada pređeš na drugu stranu, jer ćeš pomagati da se zategne užu. Hajde!

Dva minuta kasnije, sa vidnim olakšanjem na licu, Endi se nađe na krovu susedne zgrade.

— Šta sada? — doviknu. — Kako da vam vratim maramu?

— Odveži je, umotaj nešto teško u nju i baci natrag, do đavola! — reče Kid koji je vrlo zainteresovano pratio šta se zbiva. — Požuri, čoveče!

— Nemam ovde ništa teško...

— Imaš svoje gvožđe, proklestvo!

Endi zinu, ali se predomisli. Pažljivo je uvezao maramu oko pištolja i zavitlao ga na drugu stranu.

Opsednut željom da se što pre ukloni sa izloženog krova, Kid na trenutak zaboravi Snejka Adamsa, čije su oči već nekoliko trenutaka pokazivale interesovanje za događaje oko sebe. Brzinom zmije, po čemu

je i dobio nadimak, Adams se baci na zavežljaj, trgajući žilavim prstima maramu sa pištolja.

— Hej! — zaurla Kid izvlačeći svoje oružje iz futrole za pojasom. Znao je da neće imati vremena za hitac, jer je Snejk, stisnutih zuba, već podizao oružje prema njegovim grudima.

Nepoznati načini dug korak, brzinom i okretnošću igrača baleta. Njegova leva ruka naizgled samo dotače Snejkovu slepoočnicu, ali je i to bilo dovoljno da se plaćeni ubica sruči na krov, trzajući rukama i nogama. Istim pokretom nepoznati dohvati maramu i baci je Kidu.

— Hajde! — reče. — Nemaš mnogo vremena.

Prstima koji su drhtali, ovaj nekako načini čvor oko užeta i prebaci se preko ograde.

— Hajde! — vikao je Endi sa druge strane. — Nije to ništa, videćeš!

Sklopivši oči, Kid se nogama odbaci od ograde. Tanko uže seklo mu je ruke, ali ipak nije bilo previše teško pomerati telo iznad ponora.

Negde oko polovine puta, Kid zastade da predahne i okrete se natrag.

Nepoznati je gledao u njega, ponovo se osmehujući. Prsti su

mu, međutim, bili zauzeti razvezivanjem čvora na ogradi.

— Ne! — vrisnu Kid. — Za ime boga, ne!

I Endi je urlao na drugom kraju, ali to na nepoznatog kao da nije uticalo. Na trenutak je zadržao slobodni kraj užeta u rukama, a onda ga ispustio.

Opisavši luk, Kidovo telo sudari se sa zidom susedne zgrade, ali je ovaj imao toliko prisustva duha da ne ispusti uže. Nagnut preko ograde, Endi ga je već žurno vukao na više.

U stvari, tamo se nije ni događalo ništa posebno zanimljivo. Podigavši nepomično Adamsovo telo nepoznati se dugim koracima vratio do onih čeličnih vrata, otvorio ih i nestao na stepeništu sa svojim neobičnim teretom pod rukom.

Međutim, nije išao daleko. Spustio je Snejkovo telo na prvo odmorište i mirno seo na stepenicu pored njega, paleći cigaretu.

Policijci su stigli pre nego što je uspeo da je popuši do polovine. Čim je čuo teške korake na stepeništu, nepoznati odbaci opušak od sebe i ustade.

— Hej, ovamo! — povika, na ginjući se preko gelendera. — Ovde je jedan od njih!

Tri policajca, mladi, aliiskusni ljudi, što se videlo po pištoljima koje su spremno imali u rukama pre nego što su mu prišli, zastadoše na trenutak pred neobičnim prizorom.

— Hej, naredniče! — doviknu jedan od njih. — Imamo dva tipa ovde! A jedan je izgleda striptizeta!

Druga dvojica su, međutim, ne čekajući dolazak pretpostavljenog, već odgurali nepoznatog uza zid i hitro ga pretresli.

— Nemam nikakvog oružja — reče ovaj sa osmehom — to sam vam odmah mogao reći, momci! Bolje da pogledate ovog u parteru; ako se ne varam, to je mnogo traženi Snejk Adams!

Narednik, onizak Meksikanac sa tankim crnim brčićima, progura se do Adamsa i tiho zviznu.

— Nik Adams glavom, momci! Ovakvu lovinu nismo očekivali, a? A ko si ti, momak?

— Zovem es Eleri — osmehnu se nepoznati, vadeći iz unutrašnjeg džepa blejzera vozačku dozvolu. — Slučajno sam se našao ovde, naredniče.

— U redu, da čujemo, do đavola!

— Krenuo sam u posetu prijateljici; zove se... odnosno, zvala se Majra Tilotson... živi u ovoj zgradi. Našao sam se na stepeništu baš kada su dva ti-

pa izletela iz njenog stana, vukući ovoga za sobom. Nisu me приметili, srećom. Ušao sam u stan i zatekao Majru na podu, mrtvu. Naravno, krenuo sam za njima i...

— Naravno? — podiže narednik obrve. — Zašto? Prepoznao si ih, a?

— Ne, nisam. Odnosno, prepoznao sam Adamsa, ali tek kada sam ga ovde zatekao kako leži... Bio sam besan, naredniče; u redu, Majra i ja nismo bili naročito bliski, ali je to bila dobra devojka i dao bih sve na svetu da njenog ubicu ščepam za gušu.

— Hrabar momak! — cinično reče narednik. — Šta je dalje bilo?

— Kako rekoh, zatekao sam Adamsa na ovom istom mestu. Verovatno je pokušao da im se odupre, pa su ga onesvestili kako im ne bi smetao u bekstvu. Krenuo sam za njima, vrlo oprezno, naravno, jer sam još u hodniku video da drže pištolje u rukama... nisam uspeo da ih stignem.

— Providno! — isceri se narednik. — Taj trik ti neće upaliti, ortak! Vrlo dobro znam da sa ovog krova nema drugog izlaza. Sem ako neko ne dođe helikopterom po tu dvojicu tvojih prijatelja!

— Imaš li uže.

— Šta?!

Nepoznati se i dalje hladno-krvno osmehivao.

— Prebacili su uže do susedne zgrade i prešli, jedan po jedan. Vrlo vešto, moram reći. Stigao sam u pravi čas da ih vidim kako nestaju na krovu susedne zgrade.

— Prokletstvo! — zareža narednik. — O' Rajli! Bartone! Trk na krov, ali oprezno... možda ovaj momak ipak laže!

Policajci su se vratili pet minuta kasnije, odmahujući glavama.

— Kidnuli su, naredniče. Na krovu nema nikoga... a sa og-rade susedne zgrade još visi uže...

— Prokleti majmuni! — procedi narednik. — Ali, do đavola, imamo bar Adamsa. Dobro si video ta dva tipa, Eleri?

— Aha. I reći ću vam kako izgledaju — pod jednim uslovom...

— Nisi u situaciji da postavljaš uslove, do đavola! Ništa lakše nego da te optužim za saučestvo u ubistvu Majre Tilotson i zadržim koji dan u zatvoru, momak!

Eleri sleže ramenima.

— Onda ništa, naredniče. Nećete od mene čuti ni reči sve dok ne stigne moj advokat.

Narednik je zamišljeno grickao svoj brk dok su policajci osvešćenom Adamsu stavljali lisice na ruke i ogrtali ga će-

betom donetim iz Majrinog stana.

— Kakav uslov? — reče na kraju.

— Da moje ime ostane u tajnosti, ništa više. Ne želim da mi se dogodi ono što se dogodilo Džozefu Majeru...

*

* *

Kapetan Ajvz bio je onizak, nervozan čovek, po građi veoma sličan naredniku Himenezu. I po temperamentu, takođe, što je upravo i dokazivao.

— Do đavola, Himenez — vrištao je — ostavi te dosadne detalje za pismeni izveštaj! Ko sve zna da je Adams uhapšen? Novinari?

— Samo trojica mojih ljudi, kapetane: O' Rajli, Barton i Lendon. Prokletstvo, nisam valjda šašav da to rastrubim celom gradu! Mislite da ne znam kakav vruć krompir držimo u rukama?

— Je li Adams nešto govorio?

— Ništa. Odbio je da potvrdi čak i to da je zaista Nik Adams, zvani Snejk. Nisam insistirao na imenu, tako da je u knjigu upisano samo da je odbio da dâ generalije.

— Utoliko bolje — osmehnu se kapetan. — Utoliko bolje,

Himenez. Kada se pojavi neki poznat advokat sa zahtevom da uz ogromnu kauciju pustimo Adamsa na slobodu, mirno mu možemo odgovoriti da takvog nemamo pod ključem. Šta ga znaš, možda progovori, proklet bio!

— Snejk Adams? Tome se ne nadajte, kapetane. Mene mnogo više zanima onaj drugi, Lester Eleri.

— Svedok? Pazi, njega ne smemo dugo držati u pritvoru, Himenez!

— Nisam siguran da se on baš slučajno zadesio u apartmanu ubijene. I da mu je Adams tek tako pao u ruke, kao zrela kruška. Momak mi je sumnjiv.

— Hmm... navikao sam da verujem u tvoja predosećanja, naredniče. Ipak, budi oprezan. Ničinio si zapisnik s njim?

— Kada, kapetane? Nema ni deset minuta kako smo stigli u stanicu, i to na zadnja vrata, kako niko ne bi video Adamsa.

— Pa šta onda čekaš, do đavola? Na posao, naredniče! I zadrži onu trojicu uz sebe, pre nego što se izbrbljaš, jasno?

Slegnuvši ramenima, Himenez izađe iz kapetanove kancelarije u hodnik koji je ovako rano uveče bio mirniji nego obično. Znao je, naravno, da to neće dugo trajati. Čim

padne noć na površinu će izaći sve one ptičice koje operišu pod velom tame i stanica će za koji sat biti puna narkomana, siledžija, opljačkanih, prevarenih i izudaranih ljudi i žena.

Osvrnuvši se hitro oko sebe, narednik zastade pred vratima, prinoseći plamen upaljača cigareti.

Osetljivi sluh nije ga prevario. Kapetan Ajvz je s nekim razgovarao telefonom, ali tako tiho da nije uspeo da razabere nijednu reč.

Povukavši dva-tri dima, narednik odgurnu staklena vrata velike prostorije u kojoj je sada sedelo svega nekoliko ljudi u civilu. Njegov pregradak, odvojen staklom od ostatka prostorije, gotovo su ispunjavala tri krupna policajca.

— Napolje! — kratko reče Himenez, spuštajući se sa umornim uzdahom na svoje mesto za stolom. — I da ste ostali tu, prokletstvo, gde mogu da vas držim na oku. Jasno? O'Rajli!

— Izvol'te, naredniče! — isceri se krupan Irac, rumenih obraza i jarkocrvene kose koja je neposlušno virila ispod policijske kape.

— Dovedi mi onog Elerija! — zapovedi Himenez, prilazeći automatu za kafu. Kao i obično, na dnu njegove čaše pojavio se samo malo crnkastog

taloga koji narednik s gađenjem pogleda, odbacujući kartonsku čašu u već prepunjenu korpu za otpatke.

Staklena vrata, ona na kojima je već hiljadu puta pročitao KINDERAN L. P. ZENEMIIH, otvoriše se s treskom i on podiže oči sa gomile hartija na stolu.

— Naredniče...

— Koji ti je đavo, O'Rajli? Šta stojiš tu i zevaš kao riba? Gde ti je Eleri?

— Naredniče... on... nestao je!

— Šta?!

O'Rajli zatrese svojom crvenom ćubom i obrazi mu se zacrveneše više nego obično.

— Nema ga, naredniče, čašna reč... ćelija je — prazna!

— Prokletstvo! — Himenez lupi pesnicom o sto. — Ko se usudio da ga pusti?

O'Rajli zatrese glavom.

— Ovaj... vrata su bila zaključana. Spolja.

Himenez klonu u stolicu buleći u policajca preko sklopljenih ruku. Mladić se premestao s noge na nogu, oborenog pogleda.

— Stani mirno! — dreknu narednik. — Slušaj, O'Rajli... ako je to opet neki tvoj prokleti irski trik, kunem se u godišnju platu da ćeš izleteti iz policije pre nego što Dorfer

precrtat tvoje ime u knjizi dežurstva, je l' ti jasno?

— Naredniče, ja ne lažem!

— uvređeno reče O'Rajli. — Kada sam otključao ćeliju njegaa... njega jednostavno više nije bilo...

— Prošao kroz zid, a?

— To nisam rekao, naredniče...

Netremice gledajući u policajca Himenez lagano okrete nekoliko brojeva na aparatu pred sobom.

— Narednik Himenez! — reče i dalje gledajući u O'Rajlija. — Kapetane, Eleri je nestao iz svoje ćelije... Ne, do đavola, ne znam kako!... Pitaću, ali ne verujem... ako ga je neko pustio, neće ni žuriti da to prizna, zar ne?... Da, shvatam da on nije važan u poređenju sa... ali... U redu... u redu, rekao sam... da, ispitau... u redu, kapetane...

— Ovaj, naredniče — ohrabri se O'Rajli — kako bi bilo da Barton i ja sednemo u kola i...

— Nigde ti nećeš sesti, O'Rajli, bar ne ove noći! — režao je Himenez, trzajući nervoznim prstima novu cigaretu iz omota. — Ti i Barton ovoga časa krenite i dovedite mi Adamsa iz ćelije... i još nešto, O'Rajli...

Policajac zastade na vratima.

— Da, naredniče?

— Ako se slučajno dogodi da ni njega nema u ćeliji... **slučajno**, kažem, nemoj se ni truditi da dolaziš ovamo! Ostavi značku i pištolj kod Dorfera na stolu i kidaj na glavna vrata, inače!...

Klimnuvši glavom, O'Rajli pohita da zatvori staklena vrata za sobom. Nekoliko minuta kasnije on i Barton se vratili vodeći Snejka Adamsa, još uvek ogrnutog samo lakim pokrivačem.

Himenez opsova u sebi, videvši izraz revolveraševog lica. Ma kako snažan bio šok koji je doživeo smrću Majre Tilotson, Snejk Adams je do sada očigledno uspeo da ga savlada; na licu mu je lebdeo hladan, nadmoćan osmeh čoveka svesnog da u svakom trenutku može vladati situacijom.

— Najzad! — reče, sedajući bez pitanja preko puta Himeneza. — Pitao sam se da li ste svesni posledica svojih postupaka, naredniče? Nezakonito hapšenje, je prilično gadna optužba za policajca...

— Dosta mi je komedije, Snejk! — umorno reče Himenez. — Od tebe me zanima samo jedno: šta je znao Majer? Posle toga možeš i da ideš, što se mene tiče.

— Koji Majer? — upita Snejk sa bezazlenim osmehom

na licu. — Mek i Majer, oni sa televizije?

— Tako, a? — isceri se Himenez. — Vrlo dobro, Snejk. — Pretpostavljam da ćeš sada zahtevati da vidiš svog advokata, je li tako?

— Prirodno — Admas sleže mršavim ramenima ispod pokrivača. — Moje pravo, naredniče.

— Tačno. I dobićeš advokata, Snejk... čim te budemo priveli.

— Čim... šta to treba da znači, naredniče?

— Znači da zvanično još uvek nisi uhapšen, Snejk, ništa drugo. Do sada nam nisi dao nikakve podatke o sebi. Što se mene tiče, ne znam zašto gubim vreme sa tobom, do đavola; ti si obična skitnica bez imena koja samo malo liči na čuvenog revolveraša Snejka Adamsa. O'Rajli!

— Izvol'te, naredniče!

— Povedi ovog momka u su teren. Želim da mu pokažem kako smo letos uredili kotlarnicu, znaš.

— Razumem!

Zmijske oči Snejka Adamsa padoše na futrolu sa pištoljem nemarno okačenu na čiviluk pored vrata. U dva skoka stvorio se kraj nje, trgajući prstima kopču.

O'Rajli mu je, međutim, već bio na leđima, brzinom koja

je iznenadila i samog Himeneza. Sa dva hitra pokreta rukama bukvalno je uvezao Adamsa u čvor, prisilivši ga da padne na kolena dok mu je uvrtao ruku na leđa. Snejk prodorno vrisnu, ali policajac nije popuštao stisak.

— Koji ti je đavo, O'Rajli? — nasmeja se Himenez. — Pušti momka na miru... znaš i sam da je, ta futrola prazna već tri meseca, do đavola!

— Ide mi na nerve! — primeti Irac, cereći se. — Čekao sam ovako nešto da mu pokažem s kim ima posla, naredniče. Tek koliko da mu slični trikovi više ne bi pali na pamet!

— U redu, vodi ga dole i veži lisicama za neku cev. Ja ću odmah sići.

Začudoeno je gledao za policajcem dok je zatvarao vrata. »Prokletstvo, ko bi rekao da je taj tupavi Irac tako brz? U redu, odmah se vidi da puca od snage, ali ova brzina i veština... Hmmm, smeo sam se zakleti da je O'Rajli najtrapa-viji policajac koji je ikada hoda-
o ulicama San Franciska«.

— Dorfere! — reče u slušalicu telefona. — Možeš skinuti onog Elerija sa evidencije. Momak je nestao iz ćelije!

— Ove noći u stanici se događaju čudne stvari, Pablito, dečko moj — reče glas iz slu-

šalice. — Čik pogodi šta je Hokins maločas našao u klozetu?

— Ne govori mi! — zaste-
nja Himenez. — Ne želim da čujem, prokletstvo!

— Moraćeš — nastavljao je Dorfer sa perverznom uživa-
njem. — U pitanju je tvoj čovek, Pablo...

— Hokins nije moj čovek, a ti...

— Ali O'Rajli jeste, a upravo je njega Hokins pronašao vezanog i u donjem vešu u klozetu. Usta su mu bila zapušena, ali je nogama tako lupao o vrata da je Hokins ušao da vidi šta se događa.

— Ko lupao, do đavola? **O'Rajli?** Jesi li ti čitav, Dorfere? Nema ni pet minuta kako sam ga... uh, do đavola! **Kada** je to bilo, Dorfere?

— Šta ga znam, bogamu! Biće skoro deset minuta... Pablo? Pablo!

Glas narednika Dorfera uzalud je dozivao iz odbačene slušalice. Skočivši na noge, dva policajca ispred vrata jurnuše za vihorom koji je sipajući psovke projurio pored njih.

Trka nije trajala dugo. Samo do golog betonskog poda kotlarnice u suterenu, nemilosrdno osvetljenog bleštavom sijalicom na tavanici.

— Vidi ti to! — mrmljao je narednik Himenez gurajući ci-

garetu naopačke u usta. — Vidi ti to...

— Hej! — reče Barton, suviše glasno u toj akustičnoj prostoriji. — Pa to je Patsijeva uniforma! A kapa... uh...

Nemarno zgužvani, po podu su bili razbacani delovi policijske uniforme šivene za krupnog čoveka. Malo dalje ležala je kapa ispod koje su još štrčali crvenkasti uvojci.

— To nije kosa — promrm-lja Himenez. — Ne brinite, O'Rajliju se ništa nije dogodilo...

— Ali, naredniče...

— Zaveži, Bartone! Zar ne vidiš da razmišljam?

— Naredniče!

Na metalnim stepenicama iznad njih stajao je policajac Patsi O'Rajli samo u dugim gaćama i potkušulji. Lice mu je bilo crveno gotovo kao i kosa.

Himenez ga pogleda kao da ne može da ga prepozna.

— Sidi ovamo, O'Rajli, i obu-ci svoju uniformu! — reče ti-him glasom. — Kako si, do đavola, dopustio da ti skinu pantalone?

— Taj Eleri — gušio se O'Rajli od gneva — kučkin sin... zgrabio me je čim sam ušao u ćeliju. Prokletstvo, nisam slab čovek, ali ono...

— Kako ti je skinuo pantalone, O'Rajli? — grmnu Himenez.

Policajac obori pogled.

— Vezao me je — promrm-lja. — I zapužio mi usta, a onda odvukao u klozet... Naredniče, trebalo je da vidite šta je onda bilo...

— Znam šta je onda bilo. Onda je uz pomoć malo boje i šminke, i vune iz postelje, napravio masku tvog brata blizanca, O'Rajli! I sve nas ovde uzgred napravio budalama! Da ne pominjem to što nam je odvukao Adamsa ispred nosa!

O'Rajli ga je nekoliko trenutaka gledao, a lice mu je postajalo sve bleđe.

— Naredniče... ja s tim čovekom više ne želim da imam posla... on... pa to je pravi đavo, naredniče, a ne čovek!

*

* *

— Ja znam šta si ti — reče Snejk Adams tiho.

— Je li? — čovek koji je sebe nazivao imenom Eleri udobnije se namesti u fotelji preko puta Adamsa, ispružajući noge na niski stočić. — A šta sam to ja?

Zmijske oči Snejka Adamsa po stoti put predoše preko svih detalja male prostorije, tražeći neki izlaz.

Izlaz je postojao, naravno, ali je na putu do njega sedeo prvi čovek koji je ikada us-

peo da uplaši Snejka Adamsa.

Napolju je jutro. Čuje se šum talasa sa okeana, nad kojim duva bura. To je bilo gotovo sve što je Adams znao o mestu gde se našao posle svog pokušaja da pobegne iz Elerijevih čvrstih ruku.

Nije ni video udarac koji ga je onesvestio, iako ga je glava još uvek bolela kada je s naporom otvorio oči u ovoj gotovo praznoj prostoriji, sa jednim gvozdenim krevetom u uglu, stočićem sa dve fotelje i prozorčićem visoko na suprotnom zidu.

— Ti si jedan od onih šašavih majstora kung-fua ili kako se već zovu te kineske veštine.

— Pa?

— Ništa. Šta hoćeš od mene?

— Ono isto što i narednik Himenez. Zbog čega je umro Majer? Adams se promuklo nasmeja.

— Dovoljno si odrastao da znaš zbog čega ljudi umiru u našem poslu. Dva uobičajena razloga: ili si nešto zabrljao — ili si suviše znao!

— A Majer je suviše znao, zar ne?

— Majer? On je učinio i jedno i drugo. Prvo je slučajno otkrio nešto što nije smeo da dozna, a onda je zabrljao po-

kušavajući da to svoje znanje proda na dva ili tri različita mesta, čekajući ko će mu ponuditi više. Prevario se, naravno.

— Da — osmehnu se mirno Eleri. — Bosovi ne dopuštaju da ih neko ucenjuje, bez obzira ko to bio. Kladim se da su se vrlo brzo sporazumeli da ga uklone kako se ne bi izbrbljao nekom trećem, a?

— Otprilike tako — složi se revolveraš — iako nije bilo baš jednostavno. I moj šef i Kerber bili su spremni da prevare onu drugu stranu, pod uslovom da policija ne dođe do Majera. Rizik se morao svesti na najmanju meru i zato je Majer i likvidiran pre nego što bi nekoj drugoj strani pao u šake. Međutim...

— Međutim?

— U celoj toj igri — zamišljeno nastavi Adams — pojavio se i jedan nepoznati činilac... ali se to tebe već ne tiče, momak!

Eleri ga je nekoliko trenutaka proučavao suženim očima, a onda se nasmeja.

— To je zabrinulo i tvog šefa, zar ne?

— Aha. Ali o tome od mene nećeš čuti više ni reči.

— Misliš?

Prezriv osmeh čoveka naviklog da se čitavim bićem bori protiv onoga što nanosi bol.

Zakon ulice je svirep: samo oni koji bolje od drugih podnose — i nanose — bol mogu da opstanu...

— Možeš sebi uštedeti nekoliko neprijatnih trenutaka, Snejk, ako mi odmah kažeš da li uopšte znaš šta je Majer skrivao. I pazi, ne možeš me slagati!

— Ne. Ne znam. I ne zanima me.

Prodoran pogled tamnoplavih očiju, pogled koji je trajao dugo, vrlo dugo.

— U redu je, Snejk. Ti to zaista ne znaš. Ali ćeš mi zato reći gde mogu da nađem Kulpepera.

Kreštav smeh.

— Ako već moram da umrem, više volim da me ubiješ ti nego Kulpeper, znaš. I da ti kažem, ne bi mogao doći do njega. Šta se dogodilo?

Poslednje pitanje bilo je upućeno već Elerijevim leđima, jer je čovek pred njim naglo ustao i prišao prozorčiću. Glava mu je bila nagnuta u stranu kao da nešto osluškuje.

Snejkove oči još jednom obigraše prostoriju. Naučio je da ceni brzinu i snagu ovog neobičnog protivnika, ali možda sada...

— Ne — reče Eleri ne okrećući se. — Neće ti uspeti, Snejk...

Adams ispusti vazduh iz pluća i opusti zategnute mišice. Zbog nečeg mu nije ni na pamet padalo da još jednom proveri koliko je Eleri zaista opasan.

— »Ševrolet« — reče Eleri, pogledavši u Snejka. — Izgleda da Kerberovi ljudi ponovo dolaze po tebe, Snejk.

— Kako si to, do đavola, čuo? Ja tek sada čujem zvuk motora u daljini... i mogao bi mi najzad reći gde se nalazimo.

Na Elerijevim usnama zaigra osmeh.

— To možeš lako da doznaš, Snejk... ako se dogovorim sa Papastratosom i Kidom i dopustimo da te odvedu. Ne verujem da će ti vezati oči, znaš.

— Ti to ne bi uradio, prokletstvo!

— A zašto ne? Ništa još nisam doznao od tebe, Snejk.

— Ubiće te zbog onog trika na krovu, Eleri!

— Ne, ako dobiju tebe, Snejk. Pitam te poslednji put — šta je znao Majer?

Sada je i Snejk Adams napeto osluškivao. Mršavo lice bilo je bledo kada je stisnuo prazne šake, tražeći pogledom neko oružje.

— Tu nisu samo jedna kola, Eleri... čujem najmanje dvojica, do đavola!

— Troja.

— Troja kola? Prokletstvo, Kerber baš ne šteti svoje ljude... šta ćeš učiniti?

— Još uvek razmišljam, Snejk. Od tebe zavisi, ne zaboravi.

Snejk Adams se ružno isceri.

— Ti si prvi koji me je stavio u ovakav procep, ortak... šta mi drugo preostaje... govoriću!

— Vrlo dobro — osmehnu se Eleri i pođe debelim drvenim vratima.

— Hej, kuda? Ne misliš valjda da sam izađeš pred Kerberove ljude? Ili imaš možda još nekog?

— Nemam. Niko mi nije potreban, Snejk.

Adams proguta pljuvačku.

— Šanse bi ti bile dvostruko veće ako bi i meni dao oružje. Čoveče, tu će biti desetak ljudi, sigurno!

— Moje šanse bile bi tačno dvostruko manje kada bih tebi dao oružje, Snejk. Metak u leđa uvek je mnogo opasniji od metka u lice...

Snejk Adams baci se na vrata čim su se koraci ispred njih udaljili. Da to je ta brava. Možda... možda je ipak postojao izlaz iz ove proklete ćelije pre nego što Kerberovi ljudi srede Elerija — a ništa drugo se nije ni moglo očekivati — i onda dođu po njega, Snejka Adamsa...

U Snejkovim rukama stvori se komadić tvrde plastike izvučen iz rašivenog okovratnika košulje. Sa izrazom ogromne koncentracije na licu on se baci na posao da otvori sebi prolaz.

Nekoliko sekundi kasnije brava škljocnu i on se zadovoljno isceri. Još kada bi u rukama imao neko oružje ne bi se bojao ni dvadeset Kerberovih nesposobnjakovića...

Šum talasa ovde je bio snažniji i on baci oprezan pogled kroz prozor betonskog hodnika u kojem se našao. Stegne. I talasi, samo nekoliko stopa dalje. Nalazio se dakle u najnižem delu zgrade podignute na samoj obali okeana.

Hodnik je završavao kratkim metalnim stepenicama zatvorenim drvenim poklopcem. Popevši se do vrha, Snejk prisloni uho i oslušnu.

Ništa. Nikakvog šuma, sem neprestanog vetra i udaranja talasa o stene...

Stisnuvši zube, Snejk podiže poklopac vrhovima prstiju.

Velika prostorija, uređena kao salon bogatog čoveka, polumračna zbog kapaka koji su branili ulaz vetru sa okeana.

Snejk tiho zatvori kapak za sobom, primećujući kako se njegova gornja površina savršeno uklapa u zagonetni mo-

tiv naslikan na glatkom podu, tako da se ivice otvora jedva mogu zapaziti. Korak dalje počinjao je debeli vuneni tepih u koji su noge bešumno upadale.

Jedna jedina vrata vodila su iz salona i Snejk Adams ih instinktivno zaobiđe u širokom luku. Iz iskustva je znao da je taj Eleri čovek koga je teško, veoma teško iznenaditi; jedan deo njegove pažnje svakako će biti usmeren i na ta vrata.

Znači, prozori su jedini izlaz. Ona tri desno takođe gledaju na okean. Dva bočno od njih... Da, to bi mogao biti put do slobode, jer verovatno vode do zadnje strane kuće...

U tri duga skoka Snejk se stvori kraj bližeg prozora i oprezno proviri kroz odškrinute kapke. Opsovao je tiho, kroz zube.

Kerberovi ljudi znali su svoj posao; pedesetak stopa dalje, na travnjaku koji se lagano uspinjao prema stenama, stajao je »dodž« drečavozelene boje iza kojeg su virile glave trojice ljudi i preteće cevi pušaka. Tle se naglo dizalo i levo odatle, otkrivajući svakako jedini put kojim se moglo sići do ove usamljene kuće; i na tom putu stajala su neka kola, a jedan čovek oprezno se

nadvirivao, igrajući se sa revolverom u ruci.

To je značilo da se treća kola, svakako Papastratosov »ševrolet«, sada nalaze pred glavnim ulazom u kuću i da će napad svakog trenutka početi...

Snejk u nedoumici pređe rukom preko neobrijanog obraza. Da izađe sa podignutim rukama? Ništa lakše...

Samo, šta posle reći Kerberu? Taj neće birati sredstva da izvuče iz njega ono što bude želeo da dozna...

Samo da mu je njegova puška pri ruci, prokletstvo! On i Eleri izašli bi nakraj sa ovim početnicima. Oni tipovi iza kola, što onako radoznalo izvireju, prosto mole nekoga da im izbuši glave!

Jedva čujni šum iza njegovih leđa. Snejk se okrete brzinom mačke, spreman da se za goli život bori i noktima i zubima, ako to bude potrebno...

*
* *

— Ovamo! — reče neko šapatom. — Dođi, zaboga!

Jedan deo zida, prikriven tapiserijom raskošnih boja, vidljivih čak i u polumraku, skliznuo je u stranu, otvarajući mračni prolaz iz kojeg je dopro šapat.

Bio je to nekakav izlaz i Snejk Adams nije oklevao. Pokretna vrata sklopila su se za njim čim je prošao i on zastade u mestu, oprezno pružajući ruke.

Tama. Potpuni mrak od kojeg bi možda samo grobnica mogla biti mračnija.

I potpuna tišina.

Osećajući kako mu se kosa diže na glavi, Snejk zaškruta zubima kako bi prigušio glasno udaranje srca koje mu je odjekivalo u ušima.

Kakvo je ovo prokleta mesto?

— Ko je tu? — upita glasno. — Ima li koga, do đavola?

Glas mu je odzvanjao tako da se sticao utisak nevelikog prostora. Stisnuvši zube Snejk Adams zakorači ispruženih ruku.

S mukom se uzdržao da ne krikne kada je prostor oko njega iznenada preplavila svetlost. Da nije odmah prekrio oči rukama, posledice bi bile još teže; čak i ovako video je samo crvene krugove nekoliko trenutaka pošto je otvorio oči.

— Sedi ovde — reče jedan dubok muški glas. — I razmišljaj o tome da te držim na oku, Snejk.

Crvena magla pred očima revolveraša lagano se razilazila, tako da je sada nazirao obrise krupnog čoveka koji je u

ruci držao nešto upereno tačno njemu u stomak. Nije bilo teško pogoditi šta...

Napipavši udobnu stolicu pred sobom, Snejk se oprezno spusti u nju, zbunjeno vrteći glavom. Ovakvo nešto sigurno nije imala svaka kuća na obali Zaliva...

Pre svega devojka. Devojka duge crne kose koja joj je padala po licu i ramenima, uska bela haljina pripijena uz telo... Telo o kakvom većina muškaraca sanja, čvrsto i elastično, gipki pokreti, izvanredno građeno, uprkos prividnoj krhkosti. Snejk oseti kako mu se usta suše kada ga ona kratko pogleda, široko otvorenim crnim očima na divnom licu žene svesne utiska koji ostavlja na muškarce.

— Bolje bi bilo da gledaš na drugu stranu! — posavetova onaj muški glas i Snejk trže oči sa devojke. Tri koraka iza njega stajao je jedan od najkrupnijih ljudi koje je ikada video. U njegovoj ruci teški kolt 45 izgledao je kao dečja igračka, a tanka majica jedva je odolevala pucanju na njegovim ramenima. Dva podsmešljiva oka gledala su ga sa preplanulog lica ispod duge plave kose.

— Budi miran — nastavi plavokosi — i sve će biti u redu. Pruža ti se prilika da vi-

diš nešto što je do sada malo njih videlo — a posle toga ostalo u životu...

Gipki prsti devojke preleteše preko minijature komandne table na stolu ispred nje. Duž golog betonskog zida osvetli se pravilan niz od četiri televizijska ekrana. Obliznuvši suve usne, Snejk se naže napred da bi bolje video...

Četiri kamere pokrivala su čitav prostor oko kuće, čak i neravnu obalu o koju su talasi sve bešnje udarali. Skrećući pogled sa jednog na drugi, Snejk uspe da prebroji sve Kerberove ljude skrivene u kolima i iza njih.

Dvanaest. Dvanaest ubica spremnih na sve...

A pred njima jedan jedini čovek.

Vitka prilika onoga koji se nazivao Eleri upravo je ulazila u vidno polje kamere koja je očigledno pokrivala prostor ispred ulaza u kuću, omanju zaravan posutu krupnim šljunkom, na koju je izbijala uska asfaltna staza, spuštajući se sa serpentina iznad zgrade.

— Proklet bio! — prostenja Snejk. — Taj će me tip prodati Kerberu!

— Tišina! — upozori plavokosi. Devojka se ponašala kao da nije ni čula Snejkov glas.

Zaključak revolveraša bio je potpuno logičan, s obzirom da

Eleri uz sebe nije imao nikakvo vidljivo oružje. Međutim...

Snejku Adamsu najpre se učinilo da gleda groteskno ubrzan film, ali je ta iluzija bila razvijena gotovo istog trenutka. Tiho je opsovao, od iznenađenja. I divljenja.

Neshvatljivom brzinom Eleri je prešao onih dvadesetak stopa do zaustavljenog »ševrola«, pre nego što se ijedan oblačak dima pojavio iz tricevi uperene u njega iznad krova kola. Posle toga bilo je već kasno za puške: razmahnuvši rukama Eleri se izvio i neverovatno visokim skokom već našao na drugoj strani, iza leđa trojici iznenađenih ljudi.

Ono što se tamo dogodilo ostalo je skriveno za Snejka, ali je ishod bio jasan već posle samo nekoliko sekundi. Jedno telo ispalo je iz »ševrola« bačeno užasnom snagom; trag koji je ostavilo na šljunku bio je dubok i...

I crven. Crven od krvi iz užasne rane na grlu iz koje su još uvek šibali debeli mlazevi...

Snejk shvati da je sve to vreme zadržavao dah i šumno ispuni pluća vazduhom. Ono što je video činilo se tako malo verovatnim da je na trenutak pomislio da se radi o ve-

što montiranom filmskom triku.

Ne, to nije mogao biti trik. U samrtnim mukama čovek na šljunku okrete lice kameri i Snejk ga prepoznađe.

Endi. Endi Papastratos, prvi među Kerberovim revolverašima...

— Les je u formi, kao i obično — primeti plavokosi svojim dubokim glasom. Ne skidajući pogled sa ekrana, devojka samo klimnu glavom.

Iako spolja nije dopirao nikakav šum, Snejk je odmah shvatio šta se sada događa. Šljunak oko »ševrolet« podiže se pod pljuskom olova, vetrobran pršte pod mecima, a duž boka pojavi se nekoliko pravilnih nizova okruglih rupa.

Rezervoar je eksplodirao bez ikakvog upozorenja, šaljući uvis plamenu kuglu narandžaste boje.

— Gde je on? — prošaputa Snejk. — Nije valjda...

Ostala tri ekrana pokazivala su da su ljudi gore na putu prestali da pucaju. Kao i oni iza kuće; jedan je sada oprezno izvirivao, lica okrenuto gornje, kao da odozgo očekuje nove instrukcije.

Činilo se kao da je Eleri prošao kroz plamen kada se ponovo pojavio u vidnom polju kamere. »Nemoguće«, pomisli

Snejk. »Mora da je... mora da je...«

I strelci na putu bili su iznenađeni tom pojavom, toliko iznenađeni da nijedan nije uspeo da ispali hitac iz svog oružja. Krećući se još uvek onom istom neshvatljivom brzinom prema njima, Eleri izbacila nešto sitno iz svoje desne ruke, istovremeno oštro menjajući smer tako da ga putanja, ako njom produži, povede oko kuće.

Još jedan ekran osvetli se od narandžaste vatrene kugle, ali ovoga puta prigušena tutnjava dopre čak do Snejkovih ušiju, a stolica pod njim zavibrira od eksplozije. Nad olupinom kola zaustavljenih na putu podiže se oblak crnog dima iz kojeg su veličanstvenom sporošću padali komadi lima, delovi motora i...

I delovi ljudskih tela nemilosrdno raskinuti dugim zubima eksplozije.

Snejk Adams zatrese glavom, nalik grogiranom bokseru. Scene nasilja, istina, nisu mu bile nove, ali da **jedan** čovek takvom brzinom i sigurnošću za nekoliko sekundi ubije deset opasnih boraca, to...

Takvom brzinom i sigurnošću...

Snejkove oči skretoše prema ekranima, tražeći onaj koji će mu ponovo pokazati Elerija.

Da, naravno, sada se pojavio na zadnjoj strani kuće gde su ga čekala tri strelca iza zelenog »dodža«.

A ruke su mu ponovo bile prazne!

Snejk na trenutak sklopi oči, upoređujući tu hitru pojavu sa onom senkom koja je prošle noći na dokovima onako vešto vitlala dugim blistavim sečivom mača.

Sumnje više nije bilo. Pred njim je bio isti čovek!

Ali...

— Kako? — procedi Adams kroz čvrsto stisnute zube. — Nemoguće!

Plavokosi div grohotom se nasmeja.

— Čudi te kako njih trojica ne mogu da ga pogode, a? — reče. — Puške jesu zgodno oružje... ali samo kada je reč o većim daljinama, što ti svakako dobro znaš. Gledaj pažljivo, Snejk, gledaj pažljivo!

Eleri se i dalje kretao neshvatljivo brzo, dugim skokovima koji su ga u cik-cak liniji dve ili tri sekunde doveli u neposrednu blizinu »dodža«, odakle su ga neprestano zasipali meci.

Ono što se posle toga dogodilo podsećalo je na san. Nije dan od trojice ljudi nije imao hrabrosti da ga sačeka. Okrenuli su leđa i bezglavo potrčali prema stenama o koje su ta-

lasi nemilosrdno tukli, dižući nad njima zavesu od raspršene pene.

Elerijeva desna ruka se tri puta podiže i spusti i tri čoveka padoše među kamenje klizavo od pene. Samo jedan od njih uspeo je da se pomeri; ali je to možda učinio talas koji se svom snagom sručio na to mesto, bacajući krhko telo tamo i amo po ostrim vrhovima.

Adams zavrte glavom brišući znoj sa čela.

— Ipak mu ne bih preporučio da ovaj trik pokuša sa mnom — reče tiho.

Plavokosi se cerio, igrajući se svojim koltom.

— Puška ima svoje zakone — objašnjavao je. — Osnovni je da cev mora stajati potpuno mirno ako želiš nešto da pogodiš. Čovek sa dobrim refleksima i hitrim nogama lako se može ukloniti sa putanje metka... a moj prijatelj ima i jedno i drugo, kao što si video, Snejk.

— Da, ali...

— Trojica ili jedan, potpuno svejedno. Svi oni nišane prostor koji zauzima njegovo telo. Ništa prostije nego ukloniti se iz tog prostora pre nego što prsti pritisnu obarač.

Snejk baci pogled prema devojcici. Kao da je na televiziji do maločas gledala samo neki

uzbudljiv film, sada je mirno uključivala svoje uređaje.

— Ko je on? — upita Snejk gledajući u nju.

Ponašala se kao da ga nije ni čula. Uspravivši svoje krhko telo prošla je pored njega, zapahnuvši ga mirisom mladosti i svežine.

— Hajde, Snejk, za njom! — naredi plavokosi. — Sve što želiš da doznaš, doznaćeš od Leslija... naravno, ako on to bude želeo da ti kaže.

Usko hodnik kojim je malo čas došao sada je bio osvetljen.

— Zoveš ga Lesli — prime ti Snejk. — Mislio sam da mu je ime Lester. Lester Eleri, čini mi se?

— On ima mnogo imena Snejk. Uostalom, šta znači ime? Možeš ga baciti kao stare cipele kada it dosadi, zar ne?

Eleri je već bio u salonu i hitro se kretao po polumraku, otvarajući i zatvarajući fioke i povremeno stavljajući nešto u dugu torbu neobičnog oblika, pomalo nalik torbama u kakvim se nose štapovi za golf.

— Selimo se? — upita plavokosi. — Baš šteta... ovo mesto mi se uvek dopadalo. Misliš da će policija brzo stići?

— Hoće — klimnu Eleri glavom. — Narednik Himenez je uporan čovek i neće tako lako odustati od momka koga je je-

dnom već imao u rukama. Jeli tako, Snejk?

— Kako će znati da sam ovde, do đavola?

— A kako su to doznali Kerberovi ljudi? — odvrati Eleri pitanjem. — Neko je držao na oku policijsku stanicu, Snejk i pošao za nama. Hajde, idemo. Sumiko, ti si spremna? Pite?

— Spremni smo! — odgovori devojka za oboje. Već je ko račla prema izlazu, prebacujući preko ramena jaknu od nepromoćivog platna.

— Ostavi to gvožđe, Pite! — reče Eleri sa osmehom na glatkom licu. — Ovoga puta ti voziš, a ja ću paziti na našeg prijatelja Adamsa.

— Zašto, do đavola? — pobuni se plavokosi.

— Put do grada prilično je nezgodan i lako se može dogoditi da nas neko presretne. Hoćeš još neki razlog?

Snejk je sve vreme ćutao, motreći hitre i precizne pokrete čoveka koji je ubijao sa toliko lakoće. I toliko hladnokrvnosti.

— Sad znam — reče sačekavši da devojka i Pit izađu iz salona.

Dva tamnoplava oka mirno su ga gledala.

— Šta znaš, Adams?

— Znam šta si ti...

— Je li? Smislio si nešto novo, a?

— Ne, sada sam sasvim siguran u to, Eleri, ili kako se već zoveš. Ti si — ninda!

*
* *

— Dugo ti je trebalo da to shvatiš! — primeti ninda sa smeškom koji mu je neprestano lebdeo na usnama. — Pa?

— Čoveče — cerio se Snejk — shvataš li koliko bi love mogao dići samo u ovom gradu? Nevidljivi ubica, čovek kome niko ne bi mogao ući u trag... Kulpeper bi te plaćao tvojom težinom u zlatu! Nego, objasni mi nešto drugo... kako to da nisi Japanac, prokletstvo?

— Ti, dakle, zaista veruješ da postoje ninde? Da to nije samo priča?

Snejk se i dalje samouvereno cerio.

— U svakoj priči ima poneko zrnce istine, zar ne? Mene su legende o japanskim nindama uvek privlačile i prosto sam gutao sve što se o tome moglo doznati. Osagava mi je mnogo pomogao... znaš ko je Osagava?

— Aha. Tvoj kolega, ubica koji je pbegao iz Tokija, misleći da će naći mir ovde, na Zapadnoj obali. Gde si ga upoznao, kod Kulpepera?

— Da. Tada sam još bio početnik i strašno sam se divio Osagavinoj sigurnosti, trudeći se da kupim od njega što više trikova. Njemu se to valjda dopalo, jer su svi ostali prezirali njegovu žutu kožu. On mi je rekao da u Japanu još uvek postoje škole za ninde i da će jednog dana jedna od tih zveri u crnom — tako je uvek zvao ninde — da će jednog dana ninda preći okean da bi ga ubio...

— Što se na kraju i dogodilo — nasmeja se Eleri. — Hajde, vreme je da i mi krenemo, Snejk...

— Trenutak. Da li si... da li si ti...?

— Da li sam ja ubio Osagavu? Nisam, Snejk. Šta ti je još rekao o nindama?

— Pa, mnogo toga. Kada su se pojavili u Japanu, kojim se veštinama služe, kakve kostime nose. I koje im je omiljeno oružje. Katana, tako se zove taj mač?

— Da. Katana.

— Tvoj katana je u ovoj torbi, a? Njime si noćas ubio Delanoa i njegove momke?

— Jesam. Idemo, Snejk. Nadam se da si od Osagave naučio dovoljno da bi shvatio kako ti ništa ne može pomoći.

Mršavo lice Snejka Adamsa izobličilo ružna grimasa.

— Prošao sam kroz gadnu školu, nindo — reče. — I shvatio da jedno pravilo uvek važi: boriti se do kraja... dok ne uspeš, ili ne umreš!

Dva tamnoplava oka zainteresovano su proučavala izraz na licu ubice.

— Ako želiš — reče ninda tiho — možeš odmah još jednom da pokušaš, Snejk...

— Ne. Pre ili kasnije ti ćeš mi okrenuti leđa, a onda...

Grlen, malo promukao smeh.

— Onda nisi dobro slušao Osagavu, Snejk. Ili je možda on zaboravio da ti to kaže. Znaš, ninde imaju oči i na leđima...

Široki, udobni »ford«, pravi porodični automobil, hitao je vijugavim obalskim putem prema tesnacu Golden Gejt, čuvenim »Zlatnim vratima« preko kojih se pružao vitki most. Utonuo u zadnje sedište, Snejk je razmišljao sklopljenh očiju...

Za sat će biti kod Kulpepera, naravno ako oda nindi skrovište svog šefa. A onda...

Taj beli Japanac možda će mu pokloniti život... Možda.

Uzdahnuo je i malo promenio položaj. Ako odabere taj put, onda Kulpeper mora umreti. A Kulpepera je vraški teško ubiti, što je veoma dobro znao.

Ostajala je i druga mogućnost. Da uvede nindu u zamku. Onu istu zamku koju je pripremao zajedno sa Kulpeperom...

— Vreme je, Snejk — reče iznenada ninda pored njega.

— Šta?!

— Kažem da je vreme. Imao si više od pola sata za razmišljanje. Odluči se: ja ili Kulpeper?

Snejk razvuče tanke usne u izveštačen osmeh.

— Kako ćeš, do đavola, znati da nemam nameru da te prevarim?

— Od početka računam s tim. Neće ti uspeti. Dakle?

— Kulpeper mora umreti.

— Da.

— A ja?

— Šta misliš, Snejk?

Ubica lagano klimnu glavom.

— Shvatam — reče. — I mene moraš ubiti, jer... jer...

— Jer si otkrio da sam ninda. U pravu si, Snejk.

Brišući znoj sa čela, Adams se očajnički osvrte oko sebe. Prokletstvo, kako ovaj »ford« juri... a uskoro će izaći na auto-put gde će Pit voziti još brže. Ne, pokušavaj bekstva bio bi pravo samoubistvo...

— Zbog čega bih ti onda pomagao? — počeo promuklim glasom. — Prokletstvo, smrt mi ne gine u svakom slučaju!

— Ima raznih vrsta smrti, Snejk. Da li ti je Osagava pričao o »belim munjama«?

— Bele munje? N-n-ne...

— Bele munje su, u stvari, duge čelične igle — objašnjavao je ninda kao da raspravlja ju o poslednjoj bezbol utakmici. — Postupak je sličan akupunkturi... a razlika je u tome što se igle zabadaju u nervne završetke za koje se zna da će naneti najviše bola. To može trajati i veoma dugo, ako onaj koji rukuje belim munjama zna svoj posao...

Snejk Adams se strese, bleđog lica.

— Ne zvuči nimalo privlačno...

— I nije. Veruj mi na reč, Snejk.

— Šta nudiš kao alternativu?

— Smrt u borbi. Ako se dočepamo Kulpepera pružiću ti priliku da me ubiješ, Snejk. Pošteno?

Ubica se promuklo nasmeja, iako su mu oči i dalje bile pune straha.

— Znaš da nemam nikakve šanse protiv tebe, do đavola!

— Ti biraš oružje. I verovatno imaš još ponekog asa u rukavu, koliko te poznajem...

Snejk sleže ramenima.

— U redu — poče — ali, ako želiš da dobiješ Kulpepera, onda...

— Les! — iznenada reče Pit ne skidajući pogleda sa puta ispred sebe.

— Vidim — reče ninda. — Nemoj zaustavljati, vozi mirno dalje...

— Ali...

— Poslušaj me, Pite!

Plavokosi div nešto progundao, ali je »ford« ravnomernim tempom produžio prema izlazu na auto-put sa šest traka. Ispred naplatne rampe već se pružila poduža kolona vozila, prilično neobičan prizor za ovo doba dana.

Snejk potraži nindin pogled.

— Policija?

— Aha. Moramo mirno produžiti, jer nad nama lebdi policijski helikopter. Bilo bi sumnjivo ako bismo se iznenada vratili istim putem.

— Oni će pretresti kola, do sada sva patrolna kola već imaju sliku iznad retrovizora!

— Verovatno. Ali oni tebe neće videti, Snejk, ne brini.

Adams se povuče dublje u svoj ugao.

— Samo ako su potpuno slepi — progundao. — Imaš neku ideju?

Ninda se kratko nasmeja.

— Loš si glumac, Snejk — reče. — Kladim se da bi u ovom času dao desnu ruku da se nađeš u lepoj, sigurnoj policijskoj stanici, daleko od mene!

Ovoga puta Snejk Adams vi de udarac koji je stizao, ali to nije menjalo stvar; ma kako bili, njegovi refleksi plaćenog ubice daleko su zaostajali za brzinom čoveka koga su školovali najbolji majstori nindua...

— Još troja kola ispred nas, Les — upozori Pit, stavljajući »ford« ponovo u pokret, da bi sledio lagano pomeranje kolone.

— Znam. Sumiko, zamenimo mesta! Ti i Snejk bićete malo ljubavni par. U redu?

I pored uskog prostora, njih dvoje brzo i neupadljivo zameniš mesta. Devojka namrštinosa oslanjajući se obrazom o nepokretno Snejkovo lice.

— Sledeći put kada mi budeš birao partnera, Les — reče — nastoj bar da se pre toga okupa, važi?

— Budi oprezna! — Veoma je opasan, a nisam želeo prejakoda ga udarim jer će nam uskoro biti potreban. Ako dođe sebi, moraš ga odmah učutkati, već znaš kako. U redu? Sad tišina, jedan policajac nam prilazi. Pusti mene da govorim, Pite...

Pre nego što je policajac stigao do kola, ninda izađe i priđe mu hitrim korakom, vadeći nešto iz unutrašnjeg džepa.

— Dodson — reče arogantnim glasom. — FBI. Šta ovo

znači, mladiću? Zbog čega zadržavate saobraćaj?

Policajac baci kratak pogled na legitimaciju u kožnim koricama, očito impresioniran susretom sa tako važnom ličnošću.

— Žao mi je, gospodine — reče. — Naređenje. Tražimo Nika Adamsa, zvanog Snejk.

— Snejka Adamsa? — zviznu ninda tobože začuđeno. — Krupna lovina, mladiću, krupna lovina. Hmm... možemo li da prođemo, meni se prilično žuri, a...

— Službeno?

Bio je to drugi policajac koji je sa razdaljine od nekoliko koraka pratio razgovor. Nindi pade u oči položaj njegovog tela koji je iskusnom oku govorio da je spreman na svako iznenađenje.

»Ovaj nešto sumnja!«, pomisli ninda. »Zašto?«

— Ne — odgovori glasno — ali trebalo bi da za sat budem u našoj centrali, čim odvedem svoje prijatelje kućama.

— Nemam ništa protiv — odgovori onaj drugi policajac. — Možete produžiti... čim vidim njihova dokumenta...

Krajičkom oka ninda vide kako Pit spušta svoj prozor, takođe spreman na obračun. Kola ispred njih pomerila su se, oslobađajući prolaz na au-

to-put, ali su još dva policajca sada prilazila »fordu«.

— Vrlo dobro — sleže ninda ramenima. — Izvolite...

Njegov cilj bio je drugi policajac, onaj sumnjičavi, čija je ruka neprestano lebdela nad pištoljem u futroli. Jednim jednim dugim skokom stvorio se pred njim i pogodio ga vrhom leve cipele u pleksus, odbacujući ga nekoliko stopa una zad, do zida kućice za naplatu iz koje je virilo zapanjeno lice službenika.

Motor »forda« zaurla i mladi policajac se baci u stranu da bi im se uklonio sa puta. Prsti desne ruke kopali su mu oko futrole, ali ninda krajičkom oka vide da neće stići da izvuče oružje. Prema tome, ostajala su samo još ona dvojica...

Brzinom neshvatljivom za običnog čoveka, mozak ninde je analizirao položaj dvojice ljudi, hitrinu njihovih pokreta, ubrzanje snažnog automobila čije su gume škripale po asfaltu...

SADA!

U trenutku kada se »ford«, jureći već brzinom od pedesetak milja na sat, stvorio između njega i dvojice iznenađenih ljudi, ninda se odbaci u vazduh, oslanjajući se dlanom leve ruke o krov automobila.

Taj dodir trajao je samo je-

dan stoti deo sekunde, ali je bio dovoljan da mu dâ uporište oko kojeg se čitavo njegovo snažno telo obrnulo kao oko nevidljive osovine.

Oba policajca padoše, pogodeni udarcima nogu koje su opisale gotovo pun krug u vazduhu. Ninda lako doskoči na tle između njih i snažni mišići se još jednom napeše, spremni na trik.

»Fordu« je bilo potrebno gotovo sto stopa da se zaustavi. I tačno onoliko vremena koliko i ninda da dugim, elastičnim skokovima dospe do već otvorenih vrata.

Motor ponovo zaurla i kola poskočiše u mestu, hvatajući brzinu. Klečeći na tlu, mladi policajac ispali za njima čitav šaržer, promuklo psujući, svestan činjenice da je već kod poslednjeg hica »ford« preda-leko čak i za njegov teški kolt.

U kolima Pit pusti trijumfalni indijanski krik, pritiskajući pedal u gasa.

— Ovo mi se već sviđa, Les!

— urlao je. — Ovo je život!

— Još nije gotovo, Pite — mirno reče ninda. — Slušaj...

Pit opsova kroz zube. Mešajući se sa bukom »fordovog« motora, pedesetak stopa nad njihovim glavama, potmulo je tutnjao motor policijskog helikoptera.

*
* *

Na tom delu drum se pružao pravo kao strela, bez ikakvog zaklona koji bi im pomogao da umaknu osmatračima u helikopteru. Suzivši oči, ninda je na peto razmišljao...

— Les...

— Šta je bilo, devojko?

— Adams dolazi sebi.

— Vi u crnom »fordu« — do pre im do ušiju glas stotinu puta pojačan megafonom. — Vi u crnom »fordu«... zaustavite ili pucamo! Zaustavite kola ili pucamo! Brojim do pet! Jedan...

Pit ispod oka baci pogled na nindu. Usne su mu bile čvrsto stisnute, prsti na upravljaču blede od napora s kojim ga je stezao.

— Zaustavi! — reče ninda.

— Menjamo mesta... drži Adamsa na oku, Pite!

— Opet? — isceri se Pit smanjujući brzinu i prelazeći u desnu traku potpuno praznog puta. — Zašto, do đavola, nisi odmah seo za upravljač nego se stalno premeštaš sa mesta na mesto?

Ninda je ćutao, poluokrenut u svom sedištu, tako da motri na Adamsa. Njegove oči bile su otvorene, ali je sedeo nepomično, buljeći pravo pred sebe.

»Čeka svoj trenutak«, pomisli ninda. »Dok Pit i ja bude mo menjali mesta, svakako...«

Bez žurbe, Pit konačno zaustavi kola na samoj ivici puta, ne gaseci motor. Buka helikoptera nad njihovim glavama postade snažnija, trava na strmoj padini povijala se od vazdušnih talasa koje je stvarao rotor.

— Izadite iz kola sa rukama iznad glave! — govorio je glas iz megafona. — Izadite iz kola... ruke iznad glave... odmah!

Pit se baci unazad preko na slona, grabeći snažnom šakom Snejka za grlo. Ovaj uzvрати kratkim desnim direktom, ali Pit taj udarac dočeka čelom. Snejk jauknu.

Motor je već ponovo urlao, jer se ninda premestio za upravljač. Poskočivši, »ford« jur nu, ševrdajući po putu.

— Sve u redu, Pite? — do baci ninda preko ramena.

— Ne brini — osmehnu se ovaj. — Malo je gužva na zadnjem sedištu, ali će naš prijatelj biti miran kao bubica... Hej, pa oni pucaju, prokleti bili!

— A šta si drugo očekivao?

U veštim rukama ninde »ford« je krivudao od jedne do druge ivice puta, gotovo dodirujući čeličnu ogradu koja ih je razdvajala od suprotne tra-

ke. Na njoj je bilo mnogo više vozila, jer su u ovo doba da na mnogi hitali iz grada uvijek u gustu februarsku maglu.

— Držite se dobro! — upozori ninda koji trenutak kasnije. Pit podiže pogled na put ispred njih i zinu.

— Hej, pa ti si...

Nije dovršio rečenicu, jer ni je ni bilo potrebno. Ono čega se plašio već se dogodilo...

Prešavši potpuno na desnu stranu drumu, ninda oštro skrete ulevo, presecajući popreko široku asfaltnu traku.

Čelična barijera na polovini drumu pršte pred zahuktalim vozilom kao da je od slame. Gume zaškripaše.

Malo se zanevši, »ford« načini zaokret u obliku slova »U«, za svega nekoliko inča izbegavajući ogromni kamion koji je išao desnom stranom suprotne trake. Trenutak kasnije, oba vozila jurila su paralelno jedno s drugim...

— Uh! — reče Pit otvarajući oči. — Ipak nije trebalo da te pustim da voziš, do đavola!

Snejk Adams je škrgutao zu bima, savlađujući strah, ali ipak nije uspeo da se uzdrži.

— Stani, ludače! — zaurla.

— Stani... sve ćeš nas pobiti!

Ninda je ćutao, nastojeći da pri brzini od stotinu, stotinu

dvadeset milja na čas, ostane što bliže vozilima koja je preticao na putu. Policijski helikopter već je ponovo bio nad njima, galameći megafonom, ali je mitraljez velikog kalibra sada ćutao.

— Nemamo mnogo vremena — reče malo mirnije Pit. — Pilot će se javiti centrali radijom i negde pred nama put će biti blokiran...

— Znam.

Samo toliko. Jedna jedina reč. Čak i izvanredni refleksi ninde zahtevali su potpunu koncentraciju u vožnji strahovitom brzinom između mnogobrojnih vozila.

— Ćuti, Pite! — reče devojka tiho.

Ćutali su, svi četvoro. Povremeno je samo iz Snejkovog ugla dopirao poneki jecaj, kada bi se »ford« više nego obično približio nekom od vozila.

— Slušaj! — šapnu Pit.

Policijske sirene, negde daleko iza njih. Policajcima će se svi uklanjati sa puta i oni će uskoro biti sto, pa pedeset jardi iza »forda«... a zatim i bliže.

— Hoće li nas stići pre petlje? — upita devojka.

— Petlje? — trže se Pit. — Ah... raskrsnica za San Mateo! Prokletstvo, baš sam glup! Ali...

— Strpljenja, Pite — osmehnu se ninda. — Uskoro će biti jasno šta smeram...

Kao i kod većine petlji, za San Mateo se skretalo desno, a zatim mostom koji je vodio preko auto-puta, zaklanjajući tako njegov kolovoz na dužini od nekih pedesetak stopa.

Biće to jedina prilika da, bar na trenutak, nestanu iz vi da upornim pratiocima u helikopteru; jedina prilika da dobiju tridesetak sekundi, možda čak i čitav minut, za prelazak na sledeću etapu nindinog brižljivo smišljenog plana.

— Pite...

— Kaži, Les.

— Kad zaustavim kola ispod mosta, ti i Sumiko iskočite. Pređite na suprotnu traku, zaustavi neko neupadljivo vozilo i vratite se u grad. Ja ću već naći načina da vam se javim.

— A Adams?

— Njega prepusti meni. Biće mi daleko lakše ako mislim samo o njegovoj bezvrednoj koži, nego dok ste i vas dvoje u kolima. U redu? Sumiko?

— U redu je, Les. Ne brini za nas... ali ti...

— Čuvaću se — osmehnu se ninda očima u ogledalu. — Budite spremni...

Velike table kraj puta već su upozoravale na skretanje za San Mateo i ninda pređe u de-

snu traku, motreći na vozila oko sebe. Uspeo je da zavora pilota; uveren da će »ford« sići sa auto-puta, i on je prešao na desnu stranu kako bi ga lakše držao na oku. U ovom trenutku verovatno je već govorio u mikrofonski, upozoravajući patolna kola na putu za San Mateo.

— Sada! — uzviknu ninda.

Počeo je da koči stotinak jardi pre mosta, čim je prošao put koji se odvajao na desnu stranu. Helikopter je pohitao zaobilaznim kursom, očekujući da će skrenuti. Bilo je to onih tridesetak sekundi vremena koje je ninda izbio za sebe tim neočekivanim lukavstvom.

Vrludajući po putu da bi za kočenje utrošio što manje prostora, »ford« se zaustavi uz škripu guma. Pit iskoči na levu stranu, gurajući devojkicu pred sobom.

U istom trenutku »ford« produži dalje, držeći se zaklona još jednog velikog kamiona čiji je vozač užasnuto buljio u njega. Usne su mu se micale i nije bilo teško zaključiti kakvim izrazima zasipa tog ludaka u »fordu« koji je izašao na auto-put da na spektakularan način izvrši samoubistvo...

— Razmisli dobro, Snejk! — dobaci ninda preko ramena. — Ako pri ovoj brzini bilo šta pokušaš, obojica smo gotovi!

Adams se tako čvrsto držao za sedište ispred sebe da su mu prsti na rukama pobeleli.

— I ne pada mi na pamet!
— Gledaj napred, do đavola... iako si mi obećao smrt, nimalo mi se ne žuri u pakao! Kako misliš da se izvučeš iz ovih... ovih...

— Reci slobodno! — osmehnu se ninda. — Ne brini, uskoro stižemo na cilj... vidiš li onu tamnu prugu napred?

— Aha. Šuma?

— Tačno. Put se uskoro razdvaja; prema obali je i dalje šest traka, ali levo skreće običan drum koji se zatim penje u brda. I kroz šumu. Našim prijateljima u helikopteru biće mnogo teže da nas drže na oku.

— Nešto si zaboravio... nindo.

— Ja? Ne verujem.

— Ni policajci nisu toliko glupi da ne bi shvatili šta smeriš. Kladim se da će nas na toj raskrsnici čekati rampa na čičkana naoružanim ljudima!

— Vrlo verovatno — klimnu glavom.

— Pa?

Dva oka u kojima je igrao veseli plamičak na trenutak se okretoše prema Adamsu.

— Pa ništa — reče ninda. — Onda ćemo se lepo predati...

*
* *

— Šta to radiš? — iznenađeno upita Snejk nekoliko trenutaka kasnije.

Koristeći zaklon kamiona iza kojeg su na trenutak zamakli, ninda hitrim pokretom ruke iz baci kroz otvoreni prozor onu svoju torbu neobičnog oblika. Skotrljavši se niz travnati obronak, ona zastade među retkim bodljikavim žbunjem, već daleko iza njih.

— Unutra imam stvari koje ne bi smele pasti u ruke policiji.

— Ah, tako! Tvoj mač, je li? I kostim ninde?

— To i još ponešto. Možda će ti se uskoro ukazati prilika da vidiš.

— Hvala — progundā Adams. — Sadržaj tvoje torbe ne privlači me mnogo. Imaš li ti nekog oružja uz sebe?

— Imam.

— Gde, do đavola? Pod tom tvojom odećom ni žilet ne bi mogao da se sakrije!

— Evo ga!

Ninda na trenutak odvoji ruke od volana, podižući ih uvis sa osmehom na licu. — Bolje oružje od ovoga nije mi potrebno...

— Nisi tako reagovao kada su nas napali Kerberovi ljudi.

Onda se nisi ustručavao ni od eksploziva, kako se sećam!

— Tačno. Samo budala neće upotrebiti oružje ako ga već ima u rukama. Problem je u tome što će nas policajci pretesti i ionako nam sve oduzeti, pa zato svoje oružje i sklanjam tamo gde ga posle mogu lako naći.

— Dakle ipak se predaje-mo?

— Imaš neki bolji predlog? — osmehnu se ninda. — Da je noć, mogli bismo umaći onom helikopteru. Ovako — ne!

— Da mi je tu moja puška! — uzdahnu Snejk. — Pogledaj, pilot čak izviruje kroz svoj prozor. Samo jedan metak i — bum! Nema više dosadnog helikoptera!

— To ti ne bih dopustio — mirno reče ninda. — Taj čovek gore samo pošteno radi svoj posao. I nije zaslužio smrt.

— On je policajac, do đavola!

— Pa šta? Verovao ili ne, ima i poštenih policajaca. Na žalost, uglavnom među onima koji se bave najopasnijim poslom... Retko koji od njih ikada postane i narednik, znaš.

— Ti si lud! Čoveče, ubio bih stotinu policajaca ako bih znao da se tako mogu izvući!

— U tome i jeste razlika između nas dvojice, Snejk. Ja

nikada ne ubijam bez razloga!

Adams se posprdnno nasmeja.

— Hajde, ne misliš da ću ti poverovati! Nisi ništa bolji od drugih... i sve ovo radiš da bi se dočepao malo krupnijeg zalogaja od onoga koji sada grickaš!

— Varaš se, Snejk.

— U redu, do đavola? Zbog čega onda stavljaš svoju kožu na kocku? Hajde, odgovori!

Ninda je neko vreme ćutao napeto zureći pred sebe.

— Ionako mi ne bi verovao — reče na kraju.

— Ideali? — prezrivo reče ubica. — To su priče za malu decu, čoveče!

— Ne, Snejk. To su priče za obične ljude, one koji se pošteno oznoje da bi mogli pristojno živeti sa svojim porodicama. Vidiš, ja se borim za njih. Protiv lopova i ubica, protiv trgovaca drogom i trgovaca oružjem, protiv potkupljivih policajaca i još potkupljivijih političara...

— Savest! — frknu prezrivo Snejk. — A lova? Koliko staju ova kola, na primer? I ona kućica na obali? I ženska! Po njoj se vidi da je naučila na skupe haljine, skupe parfeme i skupa letovanja!

Ninda se nasmeja.

— Rekao sam ti da mi nećeš verovati, Snejk. Žao mi je što

ovaj razgovor nećemo završiti... raskrsnica je već iza sledeće krivine. Vidiš?

— Vidim — progundā Snejk povlačeći se u ugao. — Vidim, do đavola!

Policaјci na motociklima već su mnogo ranije zaustavili saobraćaj, zadržavajući sva vozila ispred »forda« duž desne strane puta. Raskrsnica je bila pregrađena teškom drvenom rampom, iza koje su, obezbeđena radi, popreko bila postavljena dvojа policiјska kola. Ljudi u tamnim uniformama, sa šlemovima na glavama, stajali su duž rampe, sa teškim puškama uperenim u »ford« koji se približavao.

Smeškajući se, ninda lagano zaustavi kola i izađe iz njih. Podigao je glavu i mahnuo pilotu helikoptera koji je strpljivo kružio nad raskrsnicom.

— Dobro obavljen posao, moće! — reče. — Zaslužio si unapređenje!

Ljudi u tamnim uniformama su ga opkolili, potiskujući ga uperenim puškama prema rampi. Oslonjen laktom o nju, stajao je narednik Himenez, za dovoljno odbijajući dimove iz cigarete.

— Zdravo, Lester — reče veselo. — Zadao si nam mnogo muke, moram priznati. I hvala što nam vraćaš Adamsa živog i zdravog!

— Nema na čemu, naredniče — osmehnu se ninda mirno. — Mogu li se smatrati uhapšenim?

— Potpuno. Momci, pretresite ga! Ali pažljivo... pun je trikova! Hej, dovedite mi Adamsa ovamo!

Oborene glave, vukući noge, Senjk se zaustavi ispred narednika. Oči su mu igrale kao na zejtinu, tražeći neki prolaz u čvrstom zidu tamnih uniformi oko njega.

— Tako — zadovoljno reče Himenez pošto je detaljan pretres pokazao da su oba uhapšenika bez oružja. — Lisice na ruke, oboјici. Ovoga puta ništa ne rizikujem, ljudi. O' Rajli!

— Izvolite, naredniče!

— O' Rajli, ti ideš u kola uz Lestera. Koliko se sećam, nešto mu duguješ... ovoga puta neće te prevariti, a? Bartone! Ti pored Adamsa! Hajde, nemam nameru da noćim na ovoj proklesnoj raskrsnici! Hajde, ljudi, dajte kola ovamo!

Snažne ruke za tili čas uklopiše rampu sa puta, a do uhapšenika doјuri glomazno crno vozilo sa rešetkama na prozorima. Nimalo nežno gurnuše ih unutra u pratnji dvojice policiјaca.

— Oho, ovi nas se zaista plaše — isceri se Snejk.

Pored lisica na rukama, sada su im vezali i noge, lanci-

ma već pričvršćenim na debelu čeličnu šipku koja se paralelno sa podom pružala ispod klupe na koju su ih postavili.

— Zaveži! — procedi Barton, dugajlija mršavog lica, još jednom proveravajući veze. — U redu je, naredniče! — doviknu kroz otvorena vrata.

Himenez proviri unutra, zadovoljno klimajući glavom. Vrata od debelog lima se zalupiše i jasno se ču šum okretanja ključa u bravi. Motor zabrunda i kola lagano kretoše natrag, u pravcu San Franciska.

— Neko bi mogao da me ponudi i cigaretom — uzdahnu ninda, nameštajući se udobnije na drvenoj klupi. — O' Rajli? Nadam se da nisi suviše ljut zbog onoga u stanici?

Irac zavrte glavom, ali mu se u očima ogledalo divljenje prema tom neobičnom čoveku.

— Ne pušim — reče. — A bojim se da ne bi valjalo da za tebe tražim cigaretu od narednika...

— Ne, ne bi — složi se ninda sa osmehom. — Imam cigarete u džepu blejzera. Zapali mi jednu, važi?

Zvučnik nad njihovim glavama iznenada zašušta i O' Rajli povuče ruku.

— O' Rajli, je li sve u redu? — dopre iz zvučnika glas narednika Himeneza.

— U najboljem redu, naredniče — odvrati policajac. — Ne brinite, obojica su mirni kao bubice!

— Pazi da tako i ostane! O, Rajli, inače...

Uz pucketanje, zvučnik se isključi i policajac konačno dovrši započeti pokret. Izvukavši jednu cigaretu iz paketića, on je stavi nindi u usta i zapali.

— Hvala! — progundā ovaj, jedva otvarajući usta. Unutrašnjost vozila za kratko vreme ispuni dim prijatnog mirisa.

Pažljiviji posmatrač od O' Rajlija možda bi i primetio da se nindine grudi uopšte ne pomeraju već nekoliko minuta i da su mu usta, i pored cigarete među usnama, čvrsto zatvorena. O' Rajli, međutim, nije bio naročito pažljiv posmatrač, zadovoljavajući se time da motri samo na ruke i noge svog zatvorenika.

A onda, gotovo neprimetno, glava mu pade na grudi i on sklopi oči, zadovoljno se smeškajući. Pored njega, Barton je već hrkao, oslonjen o zid, dok je Snejk Adams spustio glavu na vezane ruke, duboko dišući.

Nindine usne razvukoše se u osmeh, ali je i dalje zadržavao dah. Ispustio je tek dopola popušenu cigaretu iz usta i pažljivo je zgazio nogom. Efekti blagog uspavljajućeg sredstva pomešanog sa duvanom

brzo će proći i on će ponovo moći da udahne punim plućima.

Čekao je strpljivo, potpuno opušten, svestan činjenice da mu je predah neophodan posle svih napora kozima je gotovo neprekidno bio izložen u posle dnja dvadeset četiri časa. Krv, obogaćena kiseonikom, tekla je kroz žile gonjena mirnim otkucajima srca, iako on nije disao već više od pet minuta.

Bio je to još jedan od drvenih trikova ninda, čija se obuka, ma šta drugi o tome mislili, ponajmanje sastojala od vežbe rukovanja oružjem. Tajna nindi zapravo se sastojala u potpunim vladanjem sopstvenim telom i potpunom jedinstvu sa svojom okolinom. Čak i zatvorenih očiju ninda je sa vršeno znao šta se zbiva oko njega, šta znače šumovi koji dopiru spolja i u kojem pravcu se kreće u svakom trenutku vozilo u kojem je, privremeno, bio zatočen.

I ne samo to...

Postojao je još i — haragei.

Čovek svojim kretanjem, svojim postupcima i svojim mislima utiče na okolinu. Bila je to jedna od prvih lekcija u školi koju je mladi Amerikanac prošao u Japanu.

Čula se mogu tako izvežbati da razaznaju pokrete, postupke i misli drugih ljudi u blizini.

Pravi ninda uvek zna da mu se primiće protivnik sa oružjem u rukama, zna kakvo je to oružje i kako će ga suparnik upotrebiti kada za to dođe trenutak.

To je haragei. I ninda nimalo nije preterivao kada je nešto ranije rekao Snejku Adam-su da ninde imaju oči na leđima: haragei je ponekad mnogo precizniji od čula vida...

Otvorivši oči, čovek koga su prijatelji nazvali imenom Lesli Eldridž — iako mu nije bilo pravo ime — oprezno udahnu vazduh. Dejstvo narkotika je prestalo i on sledećih nekoliko sekundi posveti brzim izdisajima i udisajima koji su njegovu krv prečistili od svih štetnih materija nakupljenih u poslednjih pet minuta i mnogo pre toga.

A onda vešti i snažni prsti počese da opipavaju čelik lisića kojima su mu ruke bile vezane. Kao nekada čuveni mađioničar Hudini, i Lesli je znao način da se oslobodi takvih veza...

*
* *

Nijedna stvar načinjena ljudskom rukom nije savršena, jer ni čovek koji je stvorio nije savršen. Poznajući tu jed-

nostavnu istinu, ninda brzo otkri u čemu se sastoji slabost čelika od kojeg su u nekoj fabrici nezainteresovani kovači načinili njegove lisice.

Kratka koncentracija, napor u koji još uvek nije bila uložena sva latentna snaga njegovog tela i...

Čelični obruč koji mu je obavijao desnu ruku pršte uz tihi šum. Sada je sa O' Rajlijevog pojasa mogao dohvatiti ključ lisica i lanca na podu.

Zvučnik zapucketa.

— Sve u redu, O' Rajli? — već po glasu narednika Himeneza osećalo se da to pitanje postavlja samo iz navike. Šta bi se, do đavola, moglo dogoditi dvojici snažnih policajaca pored dvojice vezanih zatvorenika.

— Ne može bolje biti, naredniče — odvrati ninda dobrom imitacijom O' Rajlijevog glasa. — Ne može biti bolje...

— To hoću da čujem — smejao se Himenez. — Pazi na svoju uniformu, O' Rajli, jesi li čuo?

— Ništa ne brinite, naredniče. Ovoga puta me taj momak neće nadmudriti...

Trenutak kasnije ninda je bio slobodan, bešumno se približavajući zadnjim vratima vozila. Osetljivim prstima opipao njihov lim, proučavajući robu snu bravu.

Mogao je otvoriti, nema sumnje, uz pomoć tanke žice vešto skrivene u gustoj crnoj kosi. Samo što bi taj posao predugo trajao. Za koji minut policajci će se osvestiti i onda bi sve išlo mnogo teže...

Naravno, postajao je i drugi način. Zatvorivši oči, ninda se koncentrisao.

Uobičajeni krik sa kojim majstori karatea zadaju svoje neodbranjive udarce ne služi da bi se zabavili gledaoci, kako mnogi misle. Dobar borac udarac zadaje čitavim telom i u tome učestvuje svaki mišić, svaki organ; dakle i pluća i glasne žice.

Ivica dlana se nezamislivom brzinom sruči na debeli čelični lim, ali ovoga puta bez krika koji bi naredniku Himenzu i vozaču odao da se iza njih događa nešto neobično. U vratima, pored same brave, pojavi se široka pukotina.

Napregnuvši mišiće, ninda se osloni ramenom na vrata i ona popustiše. Oprezno ih je odškrinuo i provirio napolje.

Traka koja je vodila u grad i sada je bila gotovo prazna. Sačekavši da policijska kola pretekne jedan brzi »tanderberd«, ninda se s lakoćom izvuče na krov kola i otpuza po njemu prema kabini vozača.

Osmehnuo se u sebi kada je primetio da jedna policijska kola, povremeno zavijajući sirenom, voze ispred njih. Narednik Himenez je u svom trijumfu načinio veliku grešku. Kola na čelu služila su samo za paradu. Da ih je ostavio iza kola, nindino bekstvo bilo bi daleko teže, gotovo nemoguće.

Ležao je na limenom krovu i čekao svoj trenutak, siguran da će on uskoro doći...

— Šta!? — čuo je ispod sebe glas narednika Himeneza. — Ti si lud, O' Rajli! Lud!!!

Znao je šta se dogodilo. Jedan ili dva policajca došli su sebi i shvatili da je uz njih samo jedan zatvorenik.

— Zaustavi, prokletstvo! — urlao je Himenez. — Boga mu, O' Rajli, ako je to što pričaš istina, onda...

Škripeći gumama i zanoseći se od naglog kočenja, kola se zaustaviše na desnoj ivici puta. Narednik Himenez izleteo je na svoju stranu trenutak pre nego što se to dogodilo, sa pištoljem u ruci.

Nešto teško sruči mu se na glavu sa krova vozila i on izgubi svest, nekoliko puta se za koprcavši po tlu uprljanom tragovima ulja. Ninda skliznu na drugu stranu i naglo otvori vrata do vozača.

— Izlazi! — naredi oštro. — I bez trikova, inače...

Vozač, mlad plavokos policajac, zapanjeno je buljio u nje ga, dopuštajući mu da ga izvuče iza upravljača i bukvalno odnese na drugu stranu, umirujući ga brzim, kratkim udarcem iza uha.

Sa zadnje strane kola čule su se glasne psovke. O' Rajli je stizao, besan na sebe i na čitav svet...

Pištolj mu je bio u ruci kada je iskočio pred nindu, ali mu to nije pomoglo. Sa osmehom na licu, snažni čovek pogodi ga preciznim udarcem u vrh brade i posla da pravi društvo naredniku.

— Bartone! — uzviknu ponovo savršeno imitirajući O' Rajlijev glas. — Ovamo, Bartone!

Drugi policajac još uvek je bio ošamućen; videlo se to po mutnim očima kojima je pogledao čoveka pred sobom, zaboravljajući na oružje u ruci. Od udarca u čelo kolena pod njim kleknuše i on se sruči kao puna vreća.

— Prokletstvo, šta se dogodilo? — dočeka ga Snejk Adams zapanjenog lica. — Kako si se oslobodio, do đavola? I...

— Nemamo vremena — prekide ga ninda, hitro ga oslobađajući lanca. — Ispred nas su kola koja će se uskoro vratiti

da vidi zašto smo zaostali. Ha jde. pomози mi...

Vrteći glavom, Snejk se bacila na posao i nekoliko trenutaka kasnije sva četiri policajca bili su, ne naročito nežno, bačeni na pod kola.

— Šta sada? — upita Adams.

— Sada ti voziš — reče Lesli. — Mirno i polako, kao da se ništa nije dogodilo.

— Zašto, do đavola? Zar nije bolje da kidamo odavde što pre?

— Čudi me kako te nisu mnogo ranije uhvatili, Snejk! — isceri se ninda. — Ako sada nestanemo, policajci u prednjim kolima odmah će pokrenuti poturu. Sa helikopterima i svim ostalim, kao maločas. Ovako, lepo ćemo nestati u trenutku koji sami odaberemo i na najpogodnijem mestu. Hajde, sedaj za volan!

Milju ispred njih, policijska kola čekala su na putu, bleskajući plavim svetlom. Videvši da i oni stižu, produžila su napred, kao prava počasna pratnja.

— A tvoje stvari? — upita Snejk malo kasnije.

— Znam gde su. Kasnije ću se vratiti po njih. Ti i ja mogli bismo i pametnije iskoristiti ovo vreme, Snejk...

— Recimo?

— Recimo da mi konačno ispričaš što je to Majer znao?

Snejk se ukočeno nasmeja, zureći u drum ispred sebe.

— Opet se, dakle, vraćamo na priču, a? Reci mi, u onoj cigareti koju si zapalio bilo je neko uspavljujuće sredstvo?

— Jeste, ali to nema veze sa Majerom.

— Siguran si?

Ninda se osmehnu. To što je Snejk Adams govorio slagalo se sa njegovim sumnjama. U pitanju je svakako bio krupan posao, čim su se svi bosovi po dzemlja bacili u poturu za Majerom; a postojala su samo dva zaista krupna posla: trgovina oružjem i...

I trgovina drogom.

— Majer je radio sa drogom, je li? — upita.

— U stvari nije — isceri se Snejk. — Moglo bi se reći da je potpuno slučajno naleteo na dobru robu. Šta ćeš, neki ljudi zaista imaju sreće. Meni i tebi to se ne bi moglo dogoditi.

— Sreće? Ti bar znaš kako je Majer završio!

— Završio je tako jer je bio glup i tražio previše. Znam da je Kulpeper bio spreman da mu isplati dvesta hiljada dolara, a verovatno se i Kerberova ponuda nalazila negde u blizini te cifre. Dvesta hiljada zemljača, bogamu!

— Ali Majer nije bio zadovoljan?

— Nije. Hteo je okruglo milion.

Ninđa tiho zviznu.

— Mora da je onda u pitanju velika količina robe — reče. — Milion dolara samo za informaciju gde se nalazi... to znači da vredi bar deset puta više.

— Dvadeset... ako se može verovati Majeru.

— Dvadeset miliona dolara! I Majer je znao gde je ta droga?

— Aha. Sve to ima veze sa Velaskom, znaš.

— Velasko? Kubanski izbeglica?

— Baš taj. Pre mesec dana stigao je iz Južne Amerike, polumrtav. On i Majer su se dole bavili nekim sitnim poslovima i pri tom je Velasko naleteo na posao stoleća. Ti znaš šta se radi sa drogom koju policija zapleni?

— Obično se spaljuje. Velasko je otkrio da je neko »zaboravio« to da učini, a?

— Izgleda, jer ne znam kako bi se drukčije odjednom pojavila tolika količina gotove robe. Dole su to radili u jednoj termoelektrani, ali je čovek kome je taj posao bio poveren shvatio koliko je to glupo. Povezao se sa pravim ljudima i strpljivo skupljao ro-

bu namenjenu za uništenje, a onda se sastao sa Velaskom. Kako se to obično događa, neko iz njegovog kruga imao je nameru da trguje na drugoj strani, pa je došlo do obračuna u kojem se Velasko jedva izvukao i nekako dočepao Amerike. Umro je ubrzo posle toga, ali je dotle Majer već doznao o čemu se radi. Ostalo već možeš da zamisliš...

— Majer nikom nije odao gde se ta roba nalazi i kako se može doći do nje?

— Koliko ja znam, nije. To je sve što imam da ti kažem.

— Hmm. I Kulpeper i Kerber lukavo su postupili, shvati vši kako je bolje da Majer umre nego da se sva ta roba odjednom nađe na tržištu. Cena bi pala, dovoljno da smanji njihove profite. Naravno, ako bi se jedan od njih dočepao čitavog plena, veoma pažljivo bi ga puštao na tržište, da ne dođe do potresa.

— To me već nije zanimalo — sleže Snejk ramenima. — Znam samo da je Majer zapretio da će sve odati policiji i Odeljenju za narkotike ako njegov zahtev ne bude prihvaćen. Budala! Koga je još policija uspela da zaštiti u ovom gradu?

— Znaš li da je i Majer bio narkoman, Snejk?

— Zaista? Ne, nisam znao... ali me ne iznenađuje. Dokle će mo slediti ova prokleta kola? Ne podnosim društvo policije!

— Skrenućeš desno na prvoj raskrsnici. Poznaješ taj put?

— Prilično. Zašto?

— Naći ćemo zgodno mesto u šumi i sakriti ovo vozilo, a onda potražiti neka druga kola da se vratimo u grad.

Snejk proguta pljuvačku gle dajući ga ispod oka.

— Sad kada sam ti rekao sve što znam... — počeo nesigurnim glasom.

— Misliš da ću te ubiti? — isceri se ninda. — Neću još, Snejk. Još uvek si mi potreban.

Plaćeni ubica ga začuđeno pogleda.

— Zašto? Misliš da ova priča nije završena?

— Naravno da nije, Snejk. Potcenjuješ svog šefa i Kerbera. Misliš da će oni odustati od plana vrednog dvadeset miliona dolara?

*

* *

— Ovaj se neće zaustaviti pre Sakramenta! — isceri se Snejk Adams gledajući za ko lima koja su ih dovezla do samog ulaza u Berkli. Zaista, tr

govački putnik srednjih godina koji je bio za njihovim upravljačem, jurio je kao da ga svi đavoli gone; nimalo čudno posle dva časa provedena u društvu sa nindom i Snejkom Adamsom.

A naročito sa ovim drugim...

— Lud si! — reče plaćeni ubica vrteći glavom. — Odaće nas čim skupi malo hrabrosti. Trebalo je da me poslušаш, do đavola!

— Već sam ti rekao da neću nepotrebno ubijanje, Snejk.

— Nepotrebno? Tebi je sve jedno što će ovaj tip za koji minut sve izbrbljati policiji?

— Potpuno svejedno. Šta im novo može reći kad već imaju i moj i tvoj detaljni opis? Da nas je iskrcao u Berkliju, ništa više. Hajde, dođi, moram da telefoniram.

Zabacivši svoju torbu na rame, Lesli pođe dugim koracima prema benzinskoj pumpi kraj koje su izašli. Snejkovi prsti zgrčiše se kao kandže grabljivice.

»Kada bih sada imao oružje u rukama«, pomisli. »Možda...«

— Hajde, Snejk — dobaci ninda preko ramena. — Znam o čemu razmišljaš, ali za to je još prerano...

Telefonska kabina bila je uska za obojicu, ali Snejk poslušno uđe na Lesliejev znak

glavom. Ninda pozva jedan broj u San Francisku.

— Pite — reče kada je veza bila uspostavljena. — Mi smo u Berkliju. Čekamo te za jedan sat u motelu »San Veli«. To je sve.

— Kratko i jasno — isceri se Adams pošto ninda okači slušalicu. — Dobro si izdresirao tog momka, nema šta. Gde ti je taj motel »San Veli«?

— U pravcu Ouklenda, dese tak milja odavde — ninda je ubacivao novčiće u aparat. — Dotle ćemo taksijem.

Tačno sat kasnije na parking motela »San Veli« zaustavi se mali, okretan džip. Za njegovim upravljačem bio je Pit, veselo se cereći.

— Zdravo, Les — reče kad su se ninda i Snejk smestili na zadnje sedište. — Šteta što nisi bio u gradu da vidiš kakva se uzbuna podigla! Sve novine i televizijski ekrani preplavljeni su Snejkovim fotografijama i prilično uspelim crtežima tvoje glupave face. Okružni tužilac trese se od gneva, a narednik Himenez je do daljeg suspendovan zato što vam je dva puta dopustio da umaknete...

— Prokletstvo! — procedi Snejk. — Budale smo što se ovako movamo unaokolo! Pre ili kasnije neko će me prepoznati, a onda...

— Uskoro će noć, Snejk — nasmeja se Lesli. — A ni mi nećemo još dugo lutati ulicama. Idemo u posetu.

— Kod koga? — radoznalo upita Pit.

— Kulpeper.

— Kulpeper? — zinu plavo kosi div. — Do đavola, Les, ovoga puta zagrizao si zaista krupan zalogaj. Snejk će ti reći gde se nalazi, a?

Iako mi još uvek nije jasno šta hoćeš od njega... Majerova tajna otišla je s njim u grob!

— Tako i Snejk misli... međutim, obojica se varate.

— Šta?!

I Adams i Pit progovorili su u istom trenutku, kao dobro uvežban duet.

— Da, tako je — smeškao se ninda. — Kao i obično, Kulpeper ne poverava sve svoje tajne, pa čak ni najbližim saradnicima, kao što je Snejk, na primer. Zar ne izgleda pomalo čudno što se on tako lako odlučio da likvidira Majera, ne doznajući gde se nalazi ta gomi la droge?

— Prvi put čujem da je ta roba u pitanju — iznenadi se Pit. — Hmm... kad bolje razmislim, to zaista izgleda čudno... Snejk?

— Meni ne! — sleže ubica ramenima. — Naprotiv! Bolje da se tog plena niko ne doko-

pa, ako to već nije uspelo Kulpeperu.

— Ali ta droga još uvek po stoji negde u Južnoj Americi, Snejk! Pre ili kasnije ona će se pojaviti na tržištu koje najbolje plaća... a to je upravo Zapadna obala. Ne, Kulpeper sigurno nije odustao od tog posla i uveren sam da zna mnogo više nego što ti misliš.

Snejk se kreštavo nasmeja.

— Čak i da je tako, od Kulpepera ćeš teško izvući tajnu... pa makar i sto puta bio ninda!

— Ti ćeš mi pomoći, Snejk.

— Da te uvedem kod njega? Nemoguće.

— Zašto?

— Odezbeđenje njegove vile tako je dobro da nikome još nije uspelo da pređe čak ni zid koji je okružuje. A onda...

— Onda?

— Sistem obezbeđenja projektovao je Osagava. Kažu da je upotrebio trikove za koje ni je čuo niko sa ove strane okeana.

— Njemu to nije pomoglo, zar ne? — blago reće ninda. — Naš dogovor još uvek važi, Snejk... kada dobijem Kulpepera, pružiću ti priliku da me ubiješ... Pite, na sledećoj raskršnici skreni desno, prema brdima. Je li tako, Snejk?

— Jeste — progunda ovaj, ali su mu oči pod čupavim obr

vama gorele paklenom vatrom.

— Jeste, proklet da si! Ti već znaš gde je Kulpeperova vila?

— Svakako. Ne moraš toliko da žuriš, Pite; želim da stignem do nje tek pošto se sasvim smrači. Snejk, počni da pričaš...

Plaćeni ubica promrsi neku psovku kroz zube, ali je jedan Lesliejev preteći pogled bio dovoljan da počne svoju priču. Ninda ga je pažljivo slušao, urezujući svaku izgovorenu reč u svoje savršeno pamćenje, tek povremeno postavljajući neko pitanje.

Mrak se spuštao i crte Snejkovog lica jedva su se razaznavaile, ali to nindi nije smetalo. Njegovo oštro uho beležilo je svako jedva primetno oklevanje u Adamsovom glasu, svaku promenu tona koja bi ukazala da Snejk odstupa od činjenica kako bi nindu uvukao u jednu od vešto smišljenih zamki pokojnog Osagave.

— To je sve, do đavola! — uzdahnu Snejk na kraju, zavalivši se u sedište. — I nemoj posle reći da te nisam upozorio... ima mnogo zamki koje mi Kulpeper nikada nije otkrio.

— Znam, Snejk — nasmeja se ninda. — Vidiš, to je jedan od razloga zbog kojih uvek radim sam, ili uz pomoć Pita i Sumiko, ljudi kojima apsolut-

no verujem. Što se Kulpepera tiče, on neprestano mora brinuti o tome hoćeš li ga ti ili neko drugi, jednog dana, prodati Kerberu. Kao što se i verovatno ponekad zapitaš da li si mu dosadio i kada će odlučiti da te ukloni zato što već suviše znaš o njegovim poslovima...

Njihov džip u međuvremenu je nastavio blagim usponom uz bregove iza kojih je ležala dolina Sakramenta. Put je bio uzan, ali dobro održavan, iako na njemu nije bilo mnogo saobraćaja.

— Koliko još Snejk?

— Uskoro treba da skrenemo desno sa ovog puta. Pokazaću ti gde. Vila se nalazi usred guste šume, znaš.

— Kulpeper se tako oseća si gurnijim — nasmeja se ninda. — Greši, naravno. Kroz šumu je daleko lakše prišunjati se nego preko otvorenog polja...

Snejk oćuta, a Lesli se neprijetno osmehnu u tami. Njegova strelica pogodila je cilj: neka zamka postojala je već i među drvećem koje je okruživalo Kulpeperovu tvrđavu, čim Snejk izbegava da o tome govori.

— Ovde! — reče Adams malo kasnije. — Zaustavi džip, ali nemoj izlaziti...

Pit upitno pogleda u Leslija, ali ovaj samo klimnu glavom.

Sa sigurnošću se krećući kroz mrak, Snejk siđe sa puta i položi dlanove na stablo jednog drveta.

— Mrak je! — prosikta Pit.

— Pobeći će ti, do đavola!

— Neće — odgovori ninda šapatom. — Zna da sam čak i u mraku brži od njega. Gledaj dobro šta radi... može nam zatrebati ako se budemo vraćali bez njega...

Desetak stopa od džipa gusto žbunje iznenada zašušta, kao da se kroz njega probija neka krupna životinja. Pitova ruka polete pištolju zavučenom pod pojas.

— Sve je u redu — reče Snejk vraćajući se. — Možemo dalje.

Ninda klimnu glavom, diveći se veštoj kamuflaži. Dobro utabana uska staza pružala se pod drvećem, jedva vidljiva u tami. Žbunje koje je sve do sada zaklanjalo skliznulo je u stranu, otvarajući prolaz, čim je Snejk aktivirao mehanizam postavljen u duplji onog drveta.

— Požuri — reče nervozno ubica. — Ostaje otvoreno samo dvadesetak sekundi, a onda se automatski zatvara...

— I?

— Pod pločama na koje je žbunje postavljeno nalaze se valjci... osetljivi su na priti-

sak. Ispod njih su nagazne mine, podešene tako da eksplodiraju pod teretom većim od dvesta funti.

— To je jedna od zamki koje mi nisi pomenuo, Snejk — reče ninda tiho.

— Zaboravio sam, do đavola!

Za njihovim leđima, žbunje se ponovo sklapalo, zatvarajući uski prolaz među drvećem. Pit obrisa znoj sa čela, naginjući se napred kako bi bolje video stazu.

— Upali farove — reče ninda.

— Ti si lud! — trže se njegov prijatelj. — Pa videće nas da dolazimo!

— Tačno. I želim da nas vide. Koliko ono reče da ima čuvara na ulazu, Snejk?

— Četiri. I naoružani su mi traljezima.

— Toga se sećam. Od ovog mesta nema više od stotinak jardi do zida, je li tako?

— Otprilike — klimnu Adams glavom.

— Onda ja ovde silazim — osmehnu se ninda, dajući Pitu znak da zaustavi džip. Dohvatio je svoju torbu i bešumno zatvorio vrata za sobom.

— A ja? — tužno upita Pit. — Ostajem ovde da te čekam i čuvam ovo dete, a?

— Ne, zašto? Ti i Snejk idete unutra... tamo ćemo se po

novu sresti. Drži ga na oku, Pite. Dopuštam ti da mu otkriješ glavu pri prvom pokušaju da nas izda!

— Hej! — počeo Snejk. — Prokletstvo, gde je nestao taj čovek?

Pit se veselo nasmeja.

— Moraš se navići na njegove postupke! — reče. — Prosto uživa da iznenađuje čoveka, znaš. Međutim, na tvom mestu ja bih pazio šta govorim. I šta radim. Ako smišljaš neku glupost, lako se može dogoditi da otkriješ kako Leslie stoji iza tebe i viri ti preko ramena!

Pit se glasno nasmeja vrteći glavom, jer se Snejk trgao čitavim telom i zaista okrenuo da proveri nije li ninda u tami iza njega.

Ali je gusta suptropska šuma bila tiha. I mračna.

Kao grob...

Uzdrhtavši, Snejk Adams da de znak Pitu.

— Idemo! — reče promuklim glasom. — Idemo, do đavola, odavde...

*
* *

Pit, u podzemlju San Franciska mnogo poznatiji jednostavno kao Tabasko, ili Tabasko Pit, ćutke je gonio džip uskom

vijugavom stazom, nastojeći da u tami iza gustog zida od drveća nasluti taj visoki zid o kojem je Snejk Adams govorio.

»Šta bi Leslieju da nestane, a da mi pre toga ne objasni šta želi?«, napeto je razmišljao. »Svesno me je gurnuo u lavlje čeljusti, očigledno. Da li želi da na mene privuče svu pažnju Kulpeperovih telohranitelja da bi sam lakše operisao? Ali, do đavola, ako mene uhvate, Adams će im ionako sve otpevati i oni će znati da je i ninda u blizini...«

— Uspori! — reče tiho Snejk Adams koji se u međuvremenu premestio na sedište porred njega. — Sada zaustavi.

— Zašto?

— Neka vrsta lozinke. Sva naša kola ovde zastanu na dese tak sekundi. U redu je, produži...

U svetlosti farova pred njima iznenada zablešta beli zid, gusto obrastao puzavicama. Pit je reagovao munjevito, pritisnujući papuču kočnice, tako da se džip zaustavio svega nekoliko stopa od iznenadne prepreke.

— To ti je objašnjenje onog zastanka — osmehnu se Snejk. — Vozač koji ne zaustavi svoja kola jednostavno nema vremena da zakoči u ovoj oštroj krivini... Lukavo, a?

— Veoma — klimnu Pit glavom, oprezno okrećući volan da bi pomerio džip ulevo i vratio ga na stazu koja je oštro savijala duž zida. — Podseća me ne nešto...

— Na tvog ortaka, nindu, je li?

— Da... kad bolje razmislim, zaista je tako. Čudno!

— Nije. I ovu zamku smislio je jedan Japanac.

— Osagava?

— Gle, i ti si ga poznavao?

— Aha. Dva ili tri puta sreli smo se u jednoj sali za borilačke sportove. Bio je dobar, veoma dobar.

— Prokleta žuto kopile. Dopusio je da ga ubiju pre nego...

— Pre nego... šta?

— Nije važno — odmahnu Snejk rukom. — Ona ženska sa vama... Sumiko. I ona je Japanka?

— Delimično.

— Ona pripada Leslieju?

— Da. Mada ja ne bih upotrebio baš taj izraz — nasmeja se Pit. — Recimo, oni pripadaju jedno drugom... Koliko još ima do ulaza?

— Stotinak jardi. Nemoj ubrzavati.

— Opet neka zamka? — za brinuto buljeći pred sebe, Pit skide nogu sa papučice gasa.

— Nije, ali momci na kapiji ne vole kada ih neko iznena-

di. Priđi im lepo i polako tako da imaju vremena da razmisle. Eberhart, čovek koji je zamenio Osagavu, učio ih je da najpre pucaju, a tek posle toga postavljaju pitanja.

— Šta rade sa mrtvim telima? Bacaju u šumu ili zatrpavaju duboko pod zemlju?

Snejk Adams se tiho nasmeja.

— Nećeš mi verovati...

— Samo ti reci, ortak. Tabasko Pit je već mnogo toga preturio preko glave.

— Koriste ih kao đubrivo za travu na Kulpeperovom igralištu za golf. Zgodno, a?

— Ko se toga setio, Eberhart?

— Ne, Osagava. Kulpeper to dugo nije znao, a kada je doznao prosto se valjao od smeha. On misli da je to obična šala. Štaviše, on sada pojedine delove terena naziva imenima ljudi koji su tu negde pod zemljom... Zaustavi!

Pit poslušno zakoči, proučavajući suženim očima prizor pred sobom.

Zid se ovde prekidao u širini od nekih dvadesetak stopa, ali je taj prostor bio potpuno zatvoren dvostrukim nizom čeličnih rešetaka, postavljenih gusto u šahovskom poretku tako da između njih ne bi mogao da se provuče nikakav predmet

širi od kutije šibica. Sa obe strane kapije u zidu su bile urezane uske puškarnice koje su svojim mračnim očima držale okolinu pod prismotrom.

— Prava tvrđava — reče Tabasko Pit. — Šta sada? Čekamo da nam spuste mostić preko jarka, a? Možda bi trebalo da zatrubim u neki rog ili nešto slično?

— Budi strpljiv.

— A ti budi miran! — preporuča Pit tihim glasom, kao da se plaši da će ga čuti čuvari sa druge strane kapije. — Pištolj mi je u ruci... jedan pogrešan pokret i Kulpeper će terati lopticu sa golf po tvojim trulim rebrima!

Na zidu levo od njih blesnu snažan reflektor, zaslepljujući ih tako da su morali oboriti poglede na stazu pred sobom.

— Izadite iz kola! — reče jedan hladan glas. — Polako... vrlo polako... i ako neko od vas ima oružje, biće bolje da ga ostavi u džipu!

— Toliko o tvom pištolju — naceri se Snejk izlazeći na svoju stranu. Podigao je ruke i doviknuo:

— Hej, Marli, to sam ja! Snejk Adams!

Pit procedi neku psovku, ali pištolj ostade pod sedištem vozača, tamo odakle će ga brzo dohvatiti ako se bude vra-

tio. »Za to postoje veoma mali izgledi«, reče u sebi, lagano izlazeći i pokazujući prazne ruke.

— Ko je to, Snejk? — upita glas iz puškarnice.

— Prijatelj. Zovu ga Tabasko Pit.

— Zna li gazda da ga dovediš?

— Ne zna.

— Znaš pravila, Snejk. Ovamo niko ne ulazi bez gazdinog poziva.

— U redu, onda. Pozovi ga telefonom i reci mu da sam ovde. I pomeri malo taj prokleti reflektor, čoveče!

Snejk Adams je očigledno bio čovek koga su čuvari slušali, jer zrak reflektora sa njihovih lica skliznu u stranu, osvetljavajući krug na tlu pred samom kapijom. Nekoliko trenutaka docnije kapija zaškripa, ostavljajući prolaz dovoljno širok da mogu proći jedan po jedan.

— Ti napred! — prošaputa Pit. — Pazi, imaću dovoljno vremena da ti slomim kičmu golim rukama, ako...

Začutao je, jer se zajedno sa Snejkom našao u maloj, potpuno praznoj prostoriji od grubog betona. Sa škripom, pokretni deo kapije zatvorio se iza njegovih leđa. Slegnuvši ramenima, Pit se isceri dvo-

jici momaka ledenih lica koji su držali automatske puške uperene u njegov trbuh.

Jednim skokom, Snejk se udalji od njega, pripijajući se uza zid.

— Ne pucajte! — uzviknu.

— Ovaj mi je potreban živ!

Pit zaškruta zubima, ali se ne pomeri sa mesta.

»Upao sam u zamku kao naivčina«, pomislio je. »Jedino što me teši to je pomisao da je, po svemu sudeći, Leslie upravo ovako zamislio moju ulogu. Pa u redu onda... da je igram do kraja...«

— Tako je, momci — reče mirno. — Nemojte pucati. Imam strašno nežne uši i pucnjava mi smeta. Do đavola, sve ovo može još uvek da se razreši na prijateljski način.

— Marli, pretresi ga! — zapovedi Snejk ne odmičući se od zida. — Daj mi tvoju pušku!

— Gle! — isceri se bliži čovek, tresući glavom ukrašenom dugom kovrdžavom kosom. — Snejk Adams bez oružja... redak događaj, nema šta!

— Zaveži, Marli! I budi oprezan... prijatelj ovog momka možda se nalazi u blizini, a s njim ne bih želeo da se sretnem sve dok ga ne vidim pred sobom vezanih ruku i nogu!

— Koji ti je đavo, Snejk?
— javi se drugi čovek. — Ako je taj tip u blizini, on je sa druge strane zida...

— Možda — suvo reče Snejk, prateći pogledom Marlijeve pokrete. — A možda i nije. Gotovo, Marli? Pite, kreni ispred mene... polako i bez gluposti. Jasno?

— Savršeno, ortak. Ne brini, biću dobar... sve dok mi to bude odgovaralo...

Marli dotače jedno dugme na zidu i pred Pitom se otvoriše teška čelična vrata, klizeći naviše. Praćen Snejkom, on siđe niz nekoliko grubih stepenica i nađe se u prostoru nalik na garažu. Pored suprotnog zida bilo je parkirano nekoliko vozila neobičnog izgleda, nalik dečjim automobilima kakvi se koriste u zabavnim parkovima. Jedina razlika bila je u tome što su ovi klizili po šinama postavljenim po betonskom podu.

— Hajde, ulazi! — zapovedi Snejk gurnuvši ga vrhom cevi u leđa.

Podigavši poklopac od peksi-glasa, Pit s mukom smesti svoje džinovsko telo u udobno kožno sedište, radoznalo zavišući u minijaturnu kontrolnu tablu pred sobom. Šine ispred vozila pružale su se u pravcu polukružnog betonskog tunela i nestajale u njemu.

Pritiskujući cev puške Tabasku u slabinu, Snejk se uvuče na susedno sedište i pomeri jednu polugu na kontrolnoj tabli. Gotovo bez ikakvog potresa, vozilo glatko krete, uz tihi šum snažnog elektromotora.

— Zgodno — primeti Pit posmatrajući kako retka svetla na niskom betonskom svodu sve brže proleću nad njegovom glavom — kulpeper baš vodi računa o udobnosti svojih ljudi, a?

— Kulpeper vodi računa o svojoj udobnosti!! — isceri se Snejk. — Pruga u tunelu izgrađena je za njega... da nije toga, mi bismo pešačili ove dve milje do kuće.

— Zašto? Unutra nema puteva za automobile?

— Ne. Kulpeper se plaši automobila. Nisi to znao?

Zaista? Boga mu, čak i veliki bos zna za strah... zbog čega, Snejk?

Lice čuvenog revolveraša ostade nepokretno kada su mu se tanke usne razvukle u osmeh.

— Videćeš! — reče suvo. — Videćeš uskoro...

*

* *

Sačekavši da džip sa Pitom i Snejkom odmakne, ninda se

odlepi od drveta iza kojeg se skrivao, zbacujući hitrim, preciznim pokretima svu odeću sa sebe. Nekoliko trenutaka kasnije telo mu je bilo obavijeno tankom crnom svilom, tradicionalnim kostimom japanskih nindži, najpogodnijom odećom ikada skrojenom za ljude koji žive opasnim životom. Štiteći ga od hladnoće, kostim ninđe istovremeno je pružao savršenu kamuflažu u tami i omogućavao mu neslućenu slobodu pokreta kakvu ima samo potpuno nago telo.

Glavu mu je štitila kapuljača sa dva uska proreza za oči, od iste te crne svile. Sa nekoliko veštih pokreta prstiju, ninda premaza očne kapke specijalnom tamnom smesom koja je upotpunjavala kamuflažu. Čak i u polutami čovek je mogao proći pored nepokretnog ninđe, a da ga uopšte ne primeti među senkama.

Oblačenje je bilo dovršeno širokim kožnim opasačem za koji je zatakao raskošno ukrašenu kaniju svog samurajskog mača, remek-dela nekog davno zaboravljenog japanskog kovača. Sa druge strane, u opasač je zadenuo kratak širok nož u koricama, oružje namenjeno borbi izbliza.

Bilo je to sve njegovo oružje, ali samo na prvi pogled. U

tajnim džepovima kostima i ispod opasača bilo je skriveno još mnogo sitnih predmeta od kojih je svaki, u veštim rukama, donosio sigurnu smrt...

Sakrivši torbu sa svojom odećom u žbunju, ninda hitrim i nečujnim korakom krete u pravcu zida udaljenog pedesetak stopa.

To savršeno šesto čulo svakog ninđe upozoravalo je da je opasnost u blizini. Sklopivši oči, ninda skliznu u senku gustog žbuna, ne poremetivši nijednu grančicu.

Čitavim svojim telom sada je jasno osećao taj kameni zid kao nemuštu pretnju svemu živom što se kreće u tami. Po gornjoj ivici tekla je struja visokog napona, a oko njega...

Da, to je bilo to. Jedna, dve ... četiri... Četiri nagazne mine skrivene u žbunju i spremne da dignu u vazduh svakog ko samo pokuša da pride zidu Kulpeperove tvrđave.

Nešto u rasporedu tih mina upozori ninđu na novu, neočekivanu opasnost. Bilo ih je lako izbeći, suviše lako...

Da.

Noć je na jednom mestu presecala tanka, nevidljiva žica, upletena u gusto žbunje u visini čovekovih grudi.

»Osagava je dobro obavio svoj posao«, mislio je ninda,

nastojeći da nasluti sa kakvom je smrtonosnom zamkom ta žica povezana.

Ili je to možda zamka u zamci? Namerno postavljena tako da bude otkrivena i stvori osećanje sigurnosti kod uljeza, a onda...

Postojao je samo jedan način da se to proverí...

Udahnuvši duboko nekoliko puta, ninda krete laganim, klizećim korakom, ispitujući pre svakog koraka tle pod svojim nogama. Zastao je na jard od razapete žice.

Opasnost je sada lebdela nad njegovom glavom, nalik olujnom oblaku koji se preteće sporo približava neopreznom pešaku, zatečenom nasred otvorenog polja...

Mreža!

Čvrsta mreža od tankih čeličnih niti, izrađena sa pravim japanskim strpljenjem. Svako ko dodirne razapetu žicu morao se naći u zamci iz koje nije bilo izlaza.

Ninda konačno otvori oči nastojeći da čulom vida pronađe prolaz kroz lavirint od žbunja, skrivenih nagaznih mina i te preteće čelične niti. Prolaz je postojao, ali...

Ali je to bio jedini mogući prolaz i zbog toga se nije dopadao nindi. I na tom putu ležala je opasnost.

Izvukavši svoj kratki nož, ninda se spusti na tle i počeo da puze, bešumno otvarajući sebi prolaz kroz gusto rastinje.

Desetak minuta kasnije mogao se uspraviti pored zida obraslog puzavicama. Prva prepreka bila je savladana.

Među puzavicama krili su se sićušni senzori koji će osetljivim uređajima negde u vili preneti svaki sumnjivi šum u okolini zida, ali to nindu nije zabrinjavalo. Čovek koji pravi suviše buke nikada nije ni mogao postati ninda...

Pogledom je odmerio visinu zida. Deset, dvanaest stopa. Nikakav problem kada ne bi bilo tog provodnika sa strujom na njegovom vrhu.

Nije bilo vremena za odgovlaćenje; uostalom, vreme nimalo neće izmeniti situaciju.

Tanko uže od crne svile još jednom se stvori u nindinim rukama. Savršenom preciznošću omča na njegovom kraju obavi se oko čvrste grane drveta na drugoj strani zida.

Uspuzao se hitrim pokretima, gotovo bez napora, nastojeći da ne stvori nikakav šum provlačeći se između osetljivih senzora. O vrh zida oslonio se samo prstima desne noge, a onda odbacio u mrak.

Uže o koje se pridržavao rukama usporilo je njegov pad

i on meko doskoči među žbunje na drugoj strani zida.

Nekoliko trenutaka ostao je potpuno nepokretan, istražujući okolinu svim svojim čulima.

Ništa. Tišina. Njegov ulazak prošao je potpuno neopaženo.

Prema Snejkovom opisu, sama vila nalazila se gotovo dve milje daleko, zaštićena pojasom šume koji se duž zida pružao do dubine od stotinak jar-
di. Iza toga pružali su se travnjaci, igrališta za golf, kompleks plivačkih bazena i staza za jahanje, sve do vile, ogromne građevine u mavarskom stilu u kojoj je Kulpeperove želje ispunjavalo gotovo stotinu ljudi.

U hodu namotavajući oslobođeno uže, ninda pređe u trk, postepeno povećavajući brzinu od tempa koji bi bio dovoljan da dobije čak i veoma kvalitetnu trku na 3000 metara stipl. Pluća su mu ravnomerno radila i nijednom nije zastao da predahne i ispita prostor oko sebe, oslanjajući se na haragei.

Izbio je iz šume i bešumno produžio glatkim travnjakom preko niskih, valovitih brežuljaka. Priroda oko njega je spavala; nije se čulo čak ni kreštanje noćnih ptica...

Prva opasnost, ako je verovati Snejku Adamsu, zapreti-

će mu kada stigne do kružne staze za jahanje kojom neprestano kruži patrola od trojice naoružanih ljudi sa psima. Ninda nije imao vremena da istražuje kada će ta patrola naići; morao je rizikovati susret sa njom, jer je do ovog časa Tabasko Pit svakako već u Kulpeperovim rukama.

Sreća je ovoga puta bila na njegovoj strani, jer ga haragei nijednog trenutka nije upozorio na blisku opasnost.

Ili ne...

Opasnost je bila tu, ali je stigla tako brzo da su nindu spasili samo njegovi fantastični refleksi!

Opasnost o kojoj Snejk Adams nije rekao ni reči...

Tigar je ležao u senci niske ograde od šiblja oko staze za jahanje, tako stopljen sa okolinom da ga čak ni oštra nindina čula nisu registrovala pre nego što je započeo svoj veličanstveni skok, dug gotovo dvadeset stopa.

Stisnuvši zube, ninda pade na levo koleno i otkotrlja se po travi, u padu izvlačeći svoj kratki nož iz kanije. Ovoga puta, međutim, protivnik je raspolagao brzinom i refleksima koji su bili bar ravni njegovima...

Duge kandže zaparaše mišice na nindinim leđima. Sko-

kom u stranu tigar izbeže udarac nožem, režeći od gneva. Moćni mišići napeše se na novi skok.

Uprkos oštrom bolu, Lesli je ovoga puta bio spremniji da ga dočeka. Uz karakterističan šum, dugo sečivo katana izlete iz svojih korica i čelična munja još jednom blesnu u tami.

Pogođena vrhom sečiva pravo u srce, zver zaurla, ali se još jednom pokazalo koliko je teško ubiti tigra. U samrtnom grču, uprkos čeliku koji mu je raskidao srce, tigar sklopi čeljusti oko leve Lesliejeve mišice, podignute da zaštititi lice.

Stisnuvši zube, ninda odgurnu sa sebe mrtvo telo i s mukom se uspravi, pretražujući pogledom prostor oko sebe.

Tišina. Prostrani travnjak bio je prazan i tih. Kao grob.

Osetljivim prstima u crnim rukavicama, ninda dotače ranu na mišici, dva duboka ureza načinjena tigrovim očnjacima. Ranu na leđima nije mogao dohvatiti, ali je ona izgledala plića i manje opasna.

Svejedno, gubitak krvi pre ili kasnije nagrišće njegovu snagu i brzinu, naročito ako uskoro dođe do obračuna sa Kulperovim ljudima...

Koncentrišući se na nervne završetke u povređenim delovima tela, Lesli uspe da uklo-

ni osećaj bola. Znao je postupak i za zaustavljanje krvarenja, ali je to zahtevalo desetak minuta mirovanja, a on toliko vremena nije imao.

Raskinuvši rukav kostima, on čvrsto uveza ranjenu mišicu, potpuno zanemarujući ogrebotine po leđima. Već je kretao dalje, neprestano se osvrćući oko sebe.

Nešto nije bilo u redu i haragei je to i potvrđivao. Po Snejkovim rečima, čitavu površinu imanja nadzirale su pažljive oči čuvara i skrivene televizijske kamere.

Neko je svakako morao primetiti borbu na život i smrt protiv divlje zveri. Neko je morao videti mrtvo telo tigra opruženo nasred travnjaka...

A još uvek nikakve reakcije. Čudno.

To je moglo značiti samo jedno. Snejk Adams je već stigao do Kulpepera, upozorio ga na nindu i sada se odvijao neki njihov zajednički plan, koji ninda još uvek nije uspevao da nasluti.

Da se vrati? Istim putem kojim je i stigao?

To bi bilo logičan potez i upravo zbog toga nije dolazio u obzir. Kulperovi ljudi će ga tamo svakako čekati...

Škola za ninde uvek je svojim pitomcima utiskivala još

jednu važnu lekciju: kada si u nevolji, čini nepredvidivo, bu- di neprestano u pokretu i ne dozvoli protivniku da predvidi tvoje poteze...

Čvrstim korakom ninda pro- duži u pravcu vile koja se već nejasno belasala u tami na sle- dećem brežuljku. U plitkoj udubini ispred nje nalazilo se nekoliko bazena različitih ob- lika u kojima je mutno svet- lucala voda.

Sada više nije trčao, štede- ći snagu. Nevidljivim posma- tračima, a njih je svakako bi- lo, lagano i sigurno kretanje uvek uliva više straha od pa- ničnog trčanja...

Ovoga puta sluh ga je prvi upozorio na novu opasnost.

Lavež pasa. Ogromnih, krvo- ločnih pasa obučenih da ubi- jaju...

*
* *

— Zovu ga Tabasko Pit, še- fe — reče Snejk Adams. — I opasan je... ali ni upola toli- ko kao njegov ortak. On...

— Zaveži, Snejk! — zareža glas ispod maske. — Pusti me da na miru uživam u ovome, prokletstvo!

Tabasko Pit premesti se s noge na nogu, nastojeći da za-

viri u najbliži od niza ekrana pred kojima je sedeo čovek sa crnom maskom na licu.

— Ne mrdaj! — zapovedi čovek koji je stajao iza njega sa pištoljem u ruci.

Ispod crne maske dopre pro- mukao smeh.

— Hej, Snejk! — reče ma- skirani okrećući se tako da mu zašušti raskošna kućna ha- ljina od čiste svile. — Ovo je trebalo da vidiš, bogamu! Ubio je tigra!

— Rekao sam da će tako bi- ti — prsti Snejka Adamsa ne- žno su gladili kundak duge puške sa dvogledom. — Tip je opasan, šefe... neverovatno opasan!

Maskirani ga je nekoliko tre- nutaka posmatrao, a oči su mu plamtele u uskim prorezima. Dohvatio je rukom mikrofona na dugom kablju i prineo ga ustima.

— Anđelo. Pusti pse.

— Neće uspeti — reče Sne- jk vrlo tiho.

— Pa? — Lice pod maskom ponovo je bilo okrenuto nizu monitora. Biće zabavno gleda- ti u svakom slučaju, zar ne?

Tabasko Pit odluči da se i sam umeša u razgovor.

— Ako već nećeš da me po- nudiš pićem, Kulpeper — re- će — mogao bi mi bar dozvo- liti da pogledam taj tako za-

nimljiv program na tvojoj privatnoj televiziji. Naročito zato što imam utisak da jedan moj prijatelj ima glavnu ulogu.

Čovek iza Pita muna ga još jednom pištoljem u leđa, ali se Kulpeper samo glasno nasmeja.

— Hajde, dođi da vidiš.

Uprkos lošem osvetljenju, kamere su jasno pokazivale figuru u crnom kostimu nasred prostranog travnjaka. Oko nje su obigravala tri džinovska psa, tri doge velike gotovo kao telad. Zvuka nije bilo, ali su njihova razjapljena usta odavala da neprekidno besno laju, raskidani gnevom zato što nikako ne uspevaju da dohvate čoveka sa dugim mačem u ruci.

Borba nije trajala dugo, jer oštrica nekoliko puta blesnu u tami, uklanjajući s puta jednog po jednog psa.

Prilika u crnom prkosno podiže mač iznad glave, okrećući se jednoj od kamera. A onda produži svoj hod prema kući, dugim sigurnim koracima čoveka koji zna šta hoće.

— Bravo! — reče glasno Kulpeper. — Bravo!

— Rekao sam vam da mu psi neće moći ništa — primeti Snejk. — Valjda ste sada shvatili da samo ja mogu s njima izaći na kraj.

— Još je rano, Snejk — pokretom ruke Kulpeper isključuje uređaje i okreće se Pitu. — Neka ga, neka dođe malo bliže vili.

— Ali...

— Dosta, Snejk. Pred tim momkom kolena ti drhte od straha, do đavola! Šta ti je učinio?

— Rekao sam! On je — ništa!

— Gluposti! Onaj prokleti Osagava zarazio te je svojim japanskim praznoverjem, Snejk!

— Pitajte Pita! On...

— Dosta! Tabasko... kako se zove tvoj prijatelj?

— Zašto ne pitaš njega, Kulpeper? Uskoro će biti ovde.

— Drzak si, mladiću. Kao da zaboravljaš s kim imaš posla?

— Ne, ne zaboravljam. Frensis Kulpeper, jedan od dvojice kraljeva droge na Zapadnoj obali. A sada znam čak i zbog čega nosiš tu masku... i zbog čega te već dugo niko nigde nije video...

— Je li? — pogled blistavih očiju pod crnom maskom bio je ukočen. — Ko ti je rekao? Snejk? Odseći ću mu prokleti jezik ako je to učinio!

— Nije. Setio sam se bombe u tvom automobilu prošle

godine. Tvrđili su da si ostao nepovređen, ali su očigledno lagali. Kozmetičar ti više ne može pomoći, a, Kulpeper?

— Moja stvar! — zarezha Snejk vodi ga dole. Kasnije će moć već smisliti šta sa njim...

— A Eldridž?

— Dosadan si s tim Eldridžom, Snejk! Pogledaj!

Ekрани se ponovo uključiše, jedan po jedan, ali je scena pred kućom sada bila jarko osvetljena snažnim reflektorima usmerenim prema vitkoj prilici u crnom.

Tabasko baci pogled oko sebe. Čuvar sa pištoljem u ruci kao da je zaboravio na opreznost, fascinirano buljeći u prizor na ekranu.

Možda je to bila prilika da nešto pokuša. Ali...

Tabasko Pit jedva uzdrža krik užasa. Na dodir Kulperove ruke po nizu dugmadi označenih crvenom bojom, svud oko ninđe u mračno nebo suknuse plamenovi iz cevi vešto skrivenih pod površinom zemlje.

— Kako ti se ovo dopada, Snejk? — cerio se Kulpeper. — Nisi znao za ovo. Oproštajni poklon od Osagave, moglo bi se reći. Ali pazi, to još nije sve...

Dugim skokovima ninđa se udaljavao od plamenog zida

koji se sužavao oko njega i malog bazena u kojem je plavkasto svetlucala voda.

— Bazen! — promuklo reče Snejk. — Skočiće u vodu i...

— Zaveži, do đavola! Mišliš da sam toliko glup?

Prilika u crnom zastade na ivici bazena, oklevajući. Pit steže zube, instinktivno napinjući i sam mišiće za spasonosni skok.

Skok!

Voda oko ninđe zapršta kao da po njoj stotinu dece udara tankim prutovima.

— Ha-ha-ha! — zaurla Kulpeper. — Šta kažeš na ovo, Snejk? Pirane! Bazen je pun gladnih pirana!

Zarezavši, Tabasko Pit zapliva kroz vazduh prema Kulpeperu, pružajući prste kao kandže da mu ih zarije u grlo.

Potcenio je brzinu Snejka Adamsa. Teški kundak puške zaustavi ga u letu i on uz tup tresak pade na pod. Zatresavši glavom, Pit se podiže na kolena i ruke, ali je kundak već ponovo leteo prema njegovoj glavi.

Zadrhtavši čitavim telom, Pit se umiri na podu. Kulpeper čak i ne pogleda u njegovom pravcu.

— Pa ovo... — počeo. — Taj čovek je zaista pravi đavo, Snejk! Pogledaj!

Uhvativši se jednom rukom za ivicu bazena ninda je iskočio iz vode i naizgled slepo jurnuo u plamen. U njegovom skoku, međutim, nije bilo nimalo panike, već samo hladnog, logičnog razmišljanja, jer je plamenu zavesu probio tamo gde je bila najtanja i odmah se bacio na zemlju da ugasi odeću koja je buknila na njemu.

— Umaći će, proklet bio! — zaurla Snejk Adams. — Kulpeper, on će...

— Neće — cerio se maskirani. — Neće, Snejk... U redu, iskoristio je okolnost što nisam planirao dovoljno goriva na toj strani, ali nema kud da pobegne. A ni snage, vidiš!

Osvetljen sve nižim plamenom, ninda se nekoliko puta zatetura kada se uspravio na noge, ali je, činilo se, sa svakim novim načinjenim korakom sticao snagu i sigurnost i postepeno povećavao brzinu kretanja.

Kulpeper podiže obe ruke uvis i pusti da mu rezignirano padnu niz bokove.

— Ovo je zaista previše! — reče potmulim glasom. — To nije čovek, Snejk... Hajde, ti si na redu...

Trijumfalni osmeh prelete preko uskog, mršavog lica ubi-

ce. U dva skoka pređe rastojanje do vrata i izgubi se iza njih, praćen zapanjenim pogledom Pitovog čuvara koji još nije uspevao da se snađe u tom obilju neobičnih događaja.

— Izvuci to napolje i zatvori dole! — naredi Kulpeper pokazujući glavom na Pita. Pogled mu je neprestano bio uprt u ekran koji je najbolje pokazivao protivnika iskrslig usred noći da ugrozi carstvo stvarano sa mnogo veštine, lukavstva... i krvi...

Zbacivši sa sebe nagorelu odeću, ninda ostade gotovo nag, ali i dalje sa kapuljačom na glavi i kožnim opasačem oko struka. Ruke mu sada nisu bile prazne: u desnoj je držao mač, u levoj kratki nož.

— Kao da zna da se bliži konačni obračun — reče glasno Kulpeper. Prstima je nežno doticao masku na svojim obrazima, čelu, bradi...

U vidnom polju druge kamere pojavi se Snejk Adams sa puškom u rukama, krećući se lagano, proračunato, po senkama velike verande. Plamen oko bazena sada se već bio ugasio i čitav prizor hladnom belom svetlošću osvetljavali su samo zgodno raspoređeni reflektori postavljeni na prvom spratu vile.

Ninđa zastade okrećući maskirano lice prema Snejku, iako ga sa mesta na kojem se nalazio još nije mogao videti.

— Predosećanje? — promrmlja Kulpeper. — Zaboga... još ću poverovati da ima nečega u onoj gomili baljezgarija koje je ispričao Snejk...

Skriven iza debelog drvenog stuba verande, Snejk Adams lagano prinese pušku obrazu. Stotinak jardi, ne više, hladnokrvno je procenjivao Kulpeper. Sa tog rastojanja Snejk je prvim hicem uspevao da ugasi cigaretu zataknutu u koru nekog drveta u parku.

Oblačić dima na vrhu cevi i trzaj čitavog Snejkovog tela objavili su Kulpeperu da je hitac ispaljen. Na drugom ekranu ninđa načini mali, jedva primetan pokret.

— Ho-ho-ho! — zacereka se Kulpeper. — Ho-ho-ho!

Izraz na licu Snejka Adamsa, prvog strelca Zapadne obale, bio je zaista smešan. Malo je spustio pušku i buljio u svoju metu široko otvorenih usta.

Kao da se ništa nije dogodilo, ninđa produži svoj hod prema kući i Kulpeper zaplanjano pljesnu rukama. Ono što je gledao zaista se graničilo sa nemogućim... ili po negde i prelazilo tu granicu.

Ipak, ipak!

Dva ili tri puta ninđa posrnu na jedva vidljivim neravninama na tlu, odajući koliko je iscrpljen zamorom i gubitkom krvi iz duboke rane koju je Kulpeper razaznavao na levoj mišici.

Stisnutih zuba, Snejk Adams je još jednom dizao svoje precizno oružje.

I ovoga puta nije promašio. Kulpeper gotovo fizički oseti trzaj kojim je ninđa pokušao da se ukloni sa putanje metka, ali njegovo telo više nije bilo sigurno na nogama.

Ispuštajući oružje iz ruku, ninđa lagano pade na kolena, a zatim na desni bok.

I ostade da leži tu, potpuno nepokretan...

*
* *

Posle mračne, užasno duge noći, jutro je bilo vedro i sveže. Tabasko Pit sa uživanjem udahnu miris koji je nešto jači vetar donosio sa travnjaka.

»Kao da se ovde noćas ništa nije dogodilo«, pomisli. »Kao da Leslie nije...«

Odbacio je tu pomisao od sebe drsko posmatrajući Kulpepera koji je leno prinosio ustima komad tosta premazan maslacem. Sedeo je na veran-

di iznad bazena, udobno smješten u duboku fotelju, a Snejk Adams je stajao kraj njega, namrštenog mršavog lica.

I svojom dugom puškom u rukama.

Dole, oko bazena, tri čoveka su vredno radila da delove nagorele trave zamene svežim busenjem nagomilanim na malom traktoru. Za sat ili dva zaista se ništa više neće poznavati na mestu gde se protekle noći toliko toga dogodilo.

— Kako tvoja glava, Tabasko? — promuklim glasom upita Snejk.

— Odlično, hvala na pitanju. Kako tvoj kundak, Snejk?

Kulpeper se nasmeja, vrteći glavom.

— Drzak si — reče. — Više nego što to tvoj položaj dopušta, Pite. Tvog prijatelja više nema, znaš.

»Istina je, dakle!«, pomisli Pit, ali mu lice ostade nepokretno. »Prokleti bili, neću dopustiti da uživaju u mom bolu... ah, kada bih se samo dočepao ove dvojice propalica. Pet sekundi... ne tražim više od pet sekundi...«

— To je lako reći — reče on glasno, sležući ramenima. — Čovek koji će ubiti Leslija još se nije rodio, gospodo.

— Dođi ovamo! — zapovedi Kulpeper. — Gledaj!

Čak i ovde, na verandi, Kulpeper je imao video-uređaj. Na njegov znak Snejk ga uključujući, ne puštajući Pita sa oka.

Jednom već viđena scena vrati Pita u tek proteklu noć. Plameni zid oko vitke prilike u crnom...

Ono što se posle toga dogodilo, Pit je video prvi put. Morao je utrošiti mnogo napora da bi mu lice ostalo nepokretno.

Skok iz bazena, proboj kroz plameni zid, teturanje... i trijumfalni izraz na licu Snejka Adamsa kada se telo ninđe konačno umirilo na travnjaku...

— Dakle? — reče Kulpeper zadovoljno. — Šta sada kažeš?

— Nije loše. Samo što ja ovaj film ne bih kandidovao za »Oskara«.

— Tvoj prijatelj je mrtav, Pite.

— To ne znam. Video sam da je pao, ništa više.

— Previše si nepoverljiv — Kulpeper se očigledno dobro zabavljao. — Snejk, vodi ga i pokaži mu Eldridžovo telo.

— Žao mi je, šefe — tobože postićeno obori pogled Adams. — Rekli ste da ga uklonimo... već je ispod terena za golf, kao i obično.

— Je li? Šteta za našeg mladog nepoverljivog prijatelja. Mogao bih izvršiti jednu malu ekshumaciju za tebe, Pite, ali, do đavola, neću da kvarim teren za golf! Koliko ti vremena treba da nam ispričaš sve o njemu, sebi i onoj maloj Japanki, Pite? Za koga radite, zašto, ko finansira vaše poduhvate?

— Vremena? Vrlo malo, Kulpeper. Tačno dve sekunde... tek toliko da ti kažem da ćeš patiti više nego kada si goreo u onom automobilu!

— Tvrd momak! — klimnu Kulpeper glavom. — Šteta. Imam utisak da bi njegova priča mogla biti veoma zanimljiva.

— Ja bih to mogao izvući iz njega, šefe — spremno se ponudi Snejk.

— Znam. Na žalost, nemamo vremena za takvo nešto, jer je avion već spreman... Ali, tvoja ideja nije loša, ni malo nije loša. Hm, da ga povedemo, a?

— Zašto da ne? To bi poslovni razgovor moglo učiniti malo zanimljivijim!

— Nikad nećeš postati poslovan čovek, Snejk! — uzdahnu Kulpeper. — Kako ti uopšte pada na pamet tako glupa ideja da poslovni razgovor može biti dosadan? Hajde, pove-

di momka do aviona i proveriti da li je sve u redu. Ja uskoro stižem...

Hodajući ispred uperene puške, Tabasko Pit siđe sa verande. Kulpeper sačeka da njih dvojica nestanu iz vida, pa onda pritisnu jedno dugme na stolu pred sobom.

— Nađi Marlija! — reče oštro čoveku koji se pojavio na zvuk zvona. — Neka dovede ovamo zarobljenika. Odmah!

Tri minuta kasnije na verandi se pojavi Marli sa pištoljem u rukama. Ispred njega, nogu sapetih debelim lancem, koračao je Lesli.

Na sebi je imao grubu iznošenu košulju i pocepane pantalone koje su mu dali Marlijevi ljudi. Na leđima i levoj mišici već su se videle tamne mrlje krvi, ali je lice ninđe bilo mirno i samouvereno. Nekoliko sati predaha koje je u međuvremenu imao učinili su da mu se povрати njegova izuzetna snaga i pored toga što se za njegove rane niko nije pobrinuo.

— Naš »mrtvac« — sarkastično reče Kulpeper proučavajući snažno telo svog zarobljenika. — Izveo sam prljav trik sa mojim prijateljem Snejkom Adamsom, ali mislim da će se to isplatiti, Eldridž. To ti je pravo ime, je li?

— Nije, ali moje pravo ime nije ni važno.

— Tačno. Ti si ono što Snejk naziva — ninda?

— Da. Adams još veruje da sam mrtav? Ne zna da si municiju u njegovoj pušci zamenio mecima ispunjenim uspavljujućim sredstvom?

— Tačno. I tvoj prijatelj Tabasko je ubeđen da si mrtav, iako to nije bio spreman da prizna. Slušaj, Eldridž...

— Ne.

— Šta ne, do đavola? Nisi još ni čuo moju ponudu!

— Svejedno. Odgovor ostaje isti. Ne.

— Znaš šta je alternativa? — Kulpeperova ruka nervozno se igrala srebrnim nožem.

— Znam. To ne menja stvar. Neću da radim za tebe.

— Grešiš, Eldridž. U izgledu je najveći pojedinačni posao koji je iko ikada izveo u trgovini drogom. Jedan deo tog kolača mogao bi postati i tvoj...

Ninda se suvo osmehnu.

— Dakle, ipak sam bio u pravu — reče. — Ti nisi odustao od južnoameričke robe, Kulpeper. I zaista postoji još neki kanal osim onog Majerovog.

— Uvek je postojao. Majer je bio samo lakši i jeftiniji način da dođem do robe, ništa drugo.

— Zanima me kako će konkurencija reagovati na tvoj potez, Kulpeper. Kerber ti neće tako lako prepustiti tako sladak zalogaj.

— Upravo zato si mi i potreban — uzdahnu Kulpeper. — Milion?

— Hteo bi da ti ubijem Kerbera, zar ne? — prezrivo se osmehnu ninda. — To bih rado učinio... ali ne zbog tvojih dolara, pa makar mi zaista dao taj milion.

— Grešiš, Eldridž. I glupo srljaš u smrt. Možda ipak nisi tako dobar kao što misliš... ponašaš se kao ljudi koji gube, a ne kao pobednik!

— Ti misliš da mi nudiš nešto bolje? Čak i da prihvatim tvoju ponudu i ubijem Kerbera, to ne bi ništa izmenilo. Ti nikada posle toga ne bi bio miran sve dok sam ja u životu.

— O tome bismo se već mogli dogovoriti, Eldridž. Pitam poslednji put: da ili ne?

— Čuo si moj odgovor, Kulpeper.

— To nije odgovor, Eldridž, već tvoja smrtna presuda... Ne, Marli! Prokletstvo, koliko sam puta rekao da neću da mi se proliva krv po kući!

Bila je to reakcija na pokret kojim je Marli podigao svoje oružje, spreman da pritisne okidač. Ninda je stajao

nepokretno, gledajući pravo u oči iza proreza crne maske.

— Ne misli da ćeš umreti tako lako, Eldridž! — produži Kulpeper. — Za tebe sam spremio nešto posebno...

— I ja za tebe, Kulpeper.

Glasan, promukao smeh.

— Ti čak i pretiš? U koga se nadaš? U Kerbera?

— Između ostalih. Nemoj ga potcenjivati, Kulpeper.

— To znam bolje od tebe. Vidiš ovu masku?

— Da. I znam da ti je lice užasno unakaženo. Misliš da je to učinio Kerber?

— Da.

— Verovatno i jeste. Plastična operacija nije bila moguća?

— Možda i jeste. Te gluposti mene ne zanimaju, Eldridž. Lepota mi više nije potrebna, do đavola! Jedino što želim to je moć... a do moći se dolazi preko straha! Pogledaj!

Jednim pokretom ruke Kulpeper strže masku sa lica. Lesli iza sebe začu uzdah koji je više podsećao na jecaj; prizor je bio previše strašan čak i za okorelog ubicu kakav je bio Marli.

Sem uske trake bele kože oko očiju i na čelu, ostatak lica bio je bezoblična zbrka ugljenisanih mišića, zbrčkane ko-

že i još uvek otvorenih rana iz kojih je curila tečnost neprijatnog mirisa.

— Pogledaj, Eldridž! — sa uživanjem u glasu reče Kulpeper. — Ovo lice trenutno je moje najjače oružje. Ono zadaje strah. Strah, Eldridž!

— Ja ne znam šta je to — nindino lice bilo je potpuno mirno.

Kulpeper se isceri, pokazujući oštre bele zube. Laganim pokretima on vrati masku na lice.

— To boli, zar ne?

— Da, Eldridž. To boli, ali sam uspeo da nadjačam bol.

— Svejedno. Ako me Kerber ne pretekne, ja ću te ipak ubiti.

— Kerber? — Kulpeper se zavalio u fotelju dohvatajući čašu punu neke providne tečnosti. — Žao mi je, ali si i tu promašio, Eldridž. Za koji trenutak letim na sastanak sa Kerberom. Svečano zakopavanje ratne sekire i tako to. Dva deset miliona dolara je suviše krupan zalogaj da se zbog nje ga ne bi mogle zaboraviti stare svađe!

— Zaboraviti, Kulpeper? Maločas si mi nudio milion dolara da ubijem Kerbera. A i on u ovom trenutku verovatno ima sličan razgovor sa nekim od svojih ubica.

— Ne brini, obojica umemo da se čuvamo. Sastaćemo se nasamo, usred pustinje. Dobra ideja, zar ne?

— Uvek postoji način da se dogovor prekrši.

— Da, ali je ovoga puta sve tako zamišljeno da jedan bez drugoga nećemo moći, čim postignemo dogovor sa gostom iz Južne Amerike. Ako bilo šta želim da učinim sa Kerberom, to se mora dogoditi pre toga.

— Još uvek se nadaš da ću se predomisliti? — nasmeja se ninda. — Ništa od toga, Kulpeper!

— U redu. Marli, odvešćeš ga do aviona i smestiti tako da ga Snejk i Tabasko Pit ne vide. Jasno?

— Čemu ta igra, Kulpeper? Bojiš se da će se Adams ljutiti što si ga prevario?

— Volim da iznenađujem ljude — nasmeja se Kulpeper. — Hajde, Marli, vodi ga! I ne zaboravi šta sam ti rekao!

Ninda je nekoliko trenutaka ostao na istom mestu, i pored pritiska Marlijevog pištolja u leđa.

— Smislio si nešto posebno za mene, Kulpeper?

— Da — reče čovek pod crnom maskom. — Za tebe... nešto posebno...

*
* *

Nad peskom je sada treperila jutarnja izmaglica, nago-veštavajući vrelinu dana.

Nindin pogled, i protiv njegove volje, skliznu na veliku vlažnu mrlju u pesku.

Krv.

Njegova krv...

Znao je da će za nekoliko sati, kada sunce bude u zenitu, nemilosrdno izvući iz njega i poslednju kap tečnosti, a onda...

Ostaće na vrelom pesku.

Mrtav...

Ne, o tome ne sme razmišljati. Još je živ i još ima snage i pored obilnog krvarenja iz rana koje je Marli sa zverskim osmehom na licu pre sat ili dva ponovo otvorio vrhom oštrog noža.

Ali sunce. Sunce će ga ubiti...

Čak i u ovo doba godine pustinja Hila ume da bude pravi pakao. Kulpeper je dobro odabrao mesto za svoj sastanak sa Kerberom i još uvek nepoznatim Južnoamerikancem.

Njima je i bilo mesto u paklu. A ninda još uvek nije odustajao od namere da ih tamo i pošalje.

Okrenuvši leđa suncu koje se tek pomaljalo iznad planine, on osmotri horizont. Svud unakolo samo blago zatalasani pesak mrko žute boje.

I dve crne tačkice koje strpljivo kruže visoko nad njegovom glavom. Uskoro će ih biti više.

Strpljivi lešinari iz pustinje, tamo gde je svaki život tako redak da je čak i njima teško da dođu do hrane...

Proveo je nekoliko sati u hladnom odeljku za teret malog mlaznog aviona, koji je sa Kulpeperovog privatnog aerodroma poleteo na jugoistok. Sam, ali vezan čvrstim lancima za težak metalni sanduk sa oružjem.

Da je raspolagao svom svojom snagom i energijom, možda...

Ovako, Marli ga je našao na istom mestu kada je avion sleteo na neki zabačeni aerodrom u Arizoni. Tu su proveli gotovo čitavu noć, da bi pred jutro avion ponovo poleteo prema pustinji Hila.

Točkovi su dotakli glatki pesak na brižljivo odabranom mestu koje je već bilo označeno dvostrukim nizom svetiljki. Kulpeperu se žurilo na sastanak sa Kerberom.

U tami su ga izveli iz aviona i ubacili u džip, ljudi gru-

bih ruku koji za ona dva sata vožnje nisu progovorili ni reči među sobom.

Tek tada su mu skinuli lance sa ruku i nogu i nestali u svom vozilu. A on je ostao sam.

U pustinji.

Jutarnji vetar još nije uspeo da zametne tragove točkova i on ih je strpljivo sledio do ovog mesta kada je klonuo u pesak da prikupi snagu.

Da li je sve ovo vredno truda, bila je pomisao koja se sve češće nametala umornom mozgu ninde...

Pokret koji je zapazio krajičkom oka. Trgao se i pokušao da se uspravi.

Omanji starčić, glatko obrija ne glave, u dugoj haljini koja je lepršala na vetru. Stajao je nekoliko koraka dalje i gledao ga podsmešljivim pogledom.

— Sensei — prošaputa ninda zapečenim usnama. — Sensei Tanaka...

— Ne zovi me tako, dečače — reče starac strogim glasom. — Sramota je i za učitelja ako njegov učenik ne nauči lekciju...

— Sramota?

— Da. Ti sramotiš i moje ime, dečače. Ustani!

Ustao je. Bilo je to prvo što su mu ulili u glavu pre mnogo godina. U Japanu.

Učitelj je čovek koji zaslu-
žuje puno poštovanje. Ali...

— Ti znaš čemu si posvetio
svoj život — nastavljao je st-
arčić, ne obraćajući pažnju na
vetar koji mu je zasipao lice
sitnim zrnima peska, ponekad
toliko gustim da su ga zakla-
njali. — Od tog trenutka on
više ne pripada tebi...

— Znam, učitelju, ali...

— Onda pođi dalje... nindo!
Ako već treba da umreš, um-
rećeš u borbi, a ne kao slabić
koji se predaje pesku i suncu.
Hajde!

»Sensei«, prolete kroz nindin
smućeni mozak. »U pravu je,
naravno... ali, lako je njemu
da bude u pravu kada je već
davno... mrtav...«

Vetar još jednom podiže pe-
sak sa tla, bacajući ga nindi u
oči, razvejavajući plitko utis-
nute tragove džipa koji su i
dalje vodili na jug, u gotovo
pravoj liniji.

Duboko udahnuvši, ninda is-
puni pluća sve toplijim vazdu-
hom. Podiže pogled.

Lešinari su šestarili nad njim,
malo niže nego maločas. On im
pokaza zube, režeći kao divlja
zver.

— Poranili ste, prijatelji —
reče. — Ali ste u pravu... bi-
će uskoro hrane za vas!

Prkosno se uspravivši, on za-
korači prvi, drugi, stoti put. Sa

svakim novim korakom u nje-
govom telu kondenzovao se novi
kvant energije na neobjašnjiv
način privučene iz prostora ko-
ji ga je okružavao.

»Či«. Tako su tu energiju na
zvali stari kineski mudraci, tvr-
deći da je ona beskonačna i ne
merljiva...

Rane na Lesliejevom telu sada
su prestale da krvare, same od
sebe. On u hodu nekoliko puta
nape mišiće ruku i nogu, grud-
nog pojasa. Funkcionisali su kao
savršena mašina za ubijanje, o-
na ista mašina koju je sa mno-
go pažnje — i ljubavi — pre
mnogo godina doveo do savršen-
stva sensei Tanaka...

Sat kasnije noge ga bez na-
pora izneše na jedva primetnu
uzvišicu u pesku. Zastao je na
trenutak i odmah se bacio u vre-
li pesak, gotovo dotičući sitna
zrna ispucalim usnama.

Tamo. Tri ili četiri milje da-
leko...

Dva aviona stajala su jedan
pored drugog, na dugoj pisti od
utabanog peska, oko njih nekoli-
ko parkiranih džipova. Bliže Le-
sliju, nekih pet stotina jardi is-
pred aviona stajao je veliki ša-
tor zaštitne žute boje.

Okom iskusnog ratnika ninda
istraži prostor oko šatora.

Da.

Ljudi u uniformama boje pe-ska opkoljavali su šator sa svih strana. Bilo ih je desetak, na ra-stojanju od po sto jardi među-sobno.

»Kulpeper, Kerber i Južnoame-rikanac su unutra, dakle«, mis-lio je ninda. »Lak plen... ako uspem da im se neopaženo pri-vučem... ali će to biti veoma-veoma teško...«

Njegova veština omogućuje mu da se neopaženo provuče kroz lanac stražara, ali će to oduzeti previše vremena. Tri čoveka u šatoru mogu svakog trenutka stisnuti ruke jedan drugom i objaviti da je veliki posao sklopljen. A posle toga avioni će se podići u vazduh, džipovi nestati u pustinji, a on će ostati sam pod nemilosrd-nim zracima sunca.

Avioni...

Oni će biti mnogo slabije ču-vani nego šator. Sem toga, po-gledi ljudi oko njih biće upe-reni prema središtu stražarskog kruga, ne prema obodu niskih brežuljaka koji su ih skrivali od pogleda.

Skotrljavši se niz blagi obro-nak, ninda potrča, izvlačeći svu snagu iz mišića. Trčao je u ši-rokom krugu, nastojeći da ga brežuljci neprestano zaklanja-ju od pogleda stražara.

Pola sata docnije on ponovo-pade u zaklon brežuljka iza ko-

jeg su dremale čelične ptice. Nije znao koliko vremena još ima, ali mu je predah bio neo-phodan. Tutnjava u ušima i va-zduh koji mu je nemilosrdno pekao pluća podsećali su da je dehidracija počela i da će nje-govo telo snositi teške posledice ako uskoro ne dođe do vo-de.

Na prstima ruku i nogu on se privuče vrhu brežuljka i o-prezno proviri preko njega.

Kulpeperov »lir džet« stajao je samo pedesetak stopa dalje, a u hladu njegovih širokih kri-la ležao je na zamašćenom će-betu čovek sa puškom u ruci. Tri džipa, puna ljudi stajala su pravilno poredana ispred oba aviona. Očigledno, nikome od njih nije se dopadalo da se predugo izlaže vrelom pustinj-skom suncu.

Jedan od džipova nosio je oz-nake Sonoite, grada na drugoj strani bliske granice sa Meksi-kom. Njime je svakako stigao treći član male družine pod ša-torom.

Vrata aviona bila su otvore-na, kratke stepenice spuštene, ali se kroz njegove prozore ni šta nije videlo. Haragei je i-pak upozoravao na opasnost ko-ja je vrebala između dvostru-kih okana od pleksiglasa.

»Snejk Adams će biti tamo«, razmišljao je ninda. »U avionu je mnogo udobnije nego u pretrpanom džipu. Šta li su učili sa Pitom, prokleti bili?«

Nije bilo vremena za detaljno izviđanje. Pazeći da mu se meki pesak ne osipa pod nogama, ninda kao munja strča niz suprotni obronak, iza leđa čoveku koji je dremuckao u hla dovini.

Kulpeperov telohranitelj nikada neće doznati šta se dogodilo i šta se to iz vrelog vazduha sručilo na njegov potiljak, trenutno mu smrskavši mozak.

Ležeći uz mrtvog čoveka tako da ga njegovo telo zaklanja od pogleda iz džipova, ninda pažljivo oslušnu. Ništa i dalje. Mrtva, dremljiva tišina pustinje...

U dva duga skoka on ustrča uz stepenice aviona, sa zahvalnošću dočekujući talas svežine koji ga zapahnu iz unutrašnjosti. Klima uređaji radili su svom snagom i vlažan vazduh do tače umorno telo kao mek kadijeni pokrivač.

Kao senka, ninda se na prstima prišunja debeloj zavesi iza koje se nalazila kabina i oprezno je razmače.

Tabasko Pit je sedeo u udobnoj fotelji, ruku vezanih lisi

cama kroz koje je bio provučen lanac, nekoliko puta omotan oko njegovih nogu i nogu čelične stolice, pričvršćenih za pod.

Na podu kraj njega, nemarno odbačeno, ležalo je nindino oružje. Katana, vakizaši, kožni opasač sa tajnim pregradama...

Trebalo je načiniti samo dva koraka, pružiti ruku i... Ali je Snejk Adams bio tu, sa svojom puškom nadohvat ruke. S cigaretom u ustima, nervozno je dobovao prstima, zureći kroz prozor u pravcu šatora.

Bešumno razmakavši zavesu, ninda stupi jedan korak u kabinu. Tabasko Pit podiže pogled i oči mu zablistaše.

Usta Snejka Adamsa lagano su se otvarala, sve dok se nije učinilo da će mu se i lobanja precepiti na dva dela.

— Neka sam proklet! — reče najzad ubica. — Neka sam hiljadu puta proklet!

— Imaš sreće, Snejk — tiho reče ninda — što si zaboravio tu pušku. Ili možda nesreće: da si je dohvatio, umro bi brzo, a ovako... Oslobodi Pita! Brzo i tiho. Hajde!

Iako mu je puška bila nadohvat ruke, a ninda nekoliko ko raka daleko, Snejku nikakve avanture nisu padale na pamet. Drhtavim prstima dohvatio je ključeve iz džepa i otključao Pitove lisice.

Plavokosi div nije imao strpljenja da sačeka da mu oslobodi i noge; ogromna pesnica polete kroz vazduh i Snejk se stropošta na pod, koprcajući se nogama.

— Tako! — reče Pit odmotavajući lance sa nogu. — Čeznem za ovim celu noć!

— Bilo je gadno?

— Ne, naročito! — isceri se Pit srdačno ga lupajući po ramenu, tako da je čak i ninda morao ustuknuti korak nazad. — Naravno, ako ne računam kasetu sa snimkom tvoje smrti! Nego... ovaj...

— Ne, nisam duh, ako je to ono što si hteo da pitaš — osmehnu se ninda, zakopčavajući opasač oko struka.

— Hoćeš li da ti nabavim odeću, do đavola? Tamo u kabini ima jedan pilot koji je otprilike tvog rasta.

— U ovom trenutku gutljaj vode treba mi više od svega, Pite. Ali i to može da sačeka. Koliko ih je u pilotskoj kabini?

— Dvojica. Lak posao za tebe i mene, momci ne očekuju nikakvu opasnost, a...

Pokret na brežuljcima, koji je ninda kroz prozor opazio krajičkom oka, privuče mu pažnju. Povremeno nestajući među brežuljcima, samo da bi se ponovo pojavio, sporo se približavao jedan džip.

— Ko je to, Pite?

— U onom džipu? Eberhart, šef Kulpeperovog obezbeđenja. Obilazi straže. Ako nisi primećio, tamo na jugu je još nekoliko momaka koji kontrolišu je dini prilazni put. Zašto?

— Obilazi i stražarski lanac oko šatora?

— Naravno. Eberhart je veoma pedantan tip. Čini to već treći ili četvrti put.

— Prokletstvo, videće da je stražar kod ovog aviona mrtav. Moramo biti brzi, Pite!

— Da li je ovaj avion naoružan?

— Ti to mene pitaš? — nasmeja se ninda. — Do đavola, Pite, ti si doleteo njim.

— A ti? Došao si pešice ovamo, je li?

— I ja sam bio, ali pozadi, u prostoru za prtljag. Odveli su me i ostavili u pustinji dva naestak milja odavde, uvereni da ću umreti.

— Hmm... čudno! Kulpeper nije tip koji bi oklevao da nekoga likvidira na mnogo sigurniji način...

— I meni je to izgledalo čudno, ali nemam vremena da lupam glavu tim problemom. Pri pazi na Adamsa, dok ja umirim pilote...

Pilote nije bilo nimalo teško iznenaditi, jer su složno hrkali uvaljeni u svoje udobne fotelje. Na podu između njih stajala je gotovo ispražnjena flaša dobrog viskija.

Utvrдио je njihov san sa dva dobro odmerena udarca, a onda ih odvuкао u uski hodnik i jednom od njih svukao pantalone i košulju, jedino što je i imao na sebi. Vratio se u kabinu obučen, a Pit ga je čekao sa kristalnim bokalom punim vode rashlađene u frižideru.

— Bolje? — upita kada je Lesli ispraznio bokal. — Kako bi bilo da ti previjem te rane, a?

— Ne. Zavoj bi mi samo smetao. Umeš li da upravljaš ovom pticom, Pite?

— Ja? Čoveče, upravljao sam ovim igračkama pre nego što sam krenuo u školu! Nego, šta ćemo sa našom zmijom? Imam utisak da mu se svest vraća.

— Osvestio se — reče ninda — ali još uvek pokušava da

nas prevari. — Izbacićemo ga na pesak čim ti budeš spreman za poletanje. U redu?

— Živog?

— Da, živog. Nešto sam mu obećao, Pite.

— Njemu? Do đavola, reč data takvom gmizavcu je...

— Reč je reč, Pite. Kada se sve ovo završi zaista ću mu dati priliku da me ubije. Hajde, idi u kabinu i pripremi se za let, ostalo je moja briga...

— Samo jedno pitanje. Idemo odavde?

— Da. Pošto sredimo trojku pod šatorom.

— Uh, sad mi je lakše! — isceri se Tabasko. — Već sam pomislio da ćemo klisnuti odavde neobavljenog posla... a to mi nije baš ličilo na tebe, Les!

Motreći na Snejka Adamsa, ninda se okrepi sa još malo vode i nešto voća sa kristalne činiče postavljene na stočić usred kabine. Kroz prozor je često bacao poglede prema džipu koji se i dalje primicao sporo i metodično, obilazeći krug staza oko šatora.

— Ja sam spreman, Les! — začu se Pitov glas iz pilotske kabine. — Reci kad hoćeš da krenemo, jer će posle toga ova ptica postati veoma bučna.

— Dođi, Snejk! — ninda pokazala glavom prema vratima. — Hajde!

Stežući zube, revolveraš prođe pored njega i skoro slete niz stepenice, potpomognut snažnim udarcem Lesliejeve noge. Za njim poleteše i tela dvojice pilota. Ninda oslobodi stepenice i odgurnu ih od aviona, zatvarajući jednim pokretom teška vrata.

— Može, Pite!

Snažni motor zaurla, sa prodornim piskom koji je prodirao čak i u dobro izolovanu unutrašnjost kabine. Avion je već poskakivao po neravninama u pesku kada se ninda spustio na mesto kopilota.

Kao velike bube, džipovi su se već raspršili sa puta aviona koji je ubrzanje hvatao sa do stojištvenom sporošću. Ali je brzina letelice rasla iz sekunde u sekundu, tako da su rafali iz automatskog oružja ostali daleko iza njenog repa kada je projurila pored džipova.

— Nije naoružan — reče Pit primetivši nindin ispitujući pogled. — Kulpeper očigledno nije planirao nikakve obračune u vazduhu.

— U redu. Nemoj uvlačiti stajni trap.

— Da ne... Šta si to smislio, do đavola?

— Videćeš.

Snažni motori već su dizali avion u vazduh, ostavljajući za njim prugu crnog dima. Šator

ostade stotinak stopa levo od njih i dvadesetak stopa niže kada su prohujali pored njega.

— Čudno — primeti Pit. — Nijedan od njih nije izašao da vidi šta se zbiva?

— Da. Načini krug kad postigneš dovoljnu visinu i vrati se u pravcu šatora. Znaš li sada zašto ne želim da dižeš točkove?

— He-he! — isceri se Tabasko. — Šašava ideja, ali ne vidim zašto ne bi uspela. Ona tri tipa unutra zinuće kada ih točkovima pokupimo zajedno sa njihovim šatorom, a?

— Da, ali ne smeš leteti prenisko, moglo bi biti opasno i za nas!

Poslušno se povinujući pokretima upravljača, laka ptica na čini uzan luk na usijanom nebu i ustremi se natrag u dolinu između brežuljaka, ponirujući sve niže i niže.

— Možeš li da letiš šest stopa nad tlom?

— Do đavola, mogu! No, ne garantujem ti da nešto nećemo zakačiti pre šatora. Ova pustinja izgleda ravna samo iz daljine, ali... UF!

Usklik je izazvao potres koji su obojica osetili kada su točkovi na trenutak dodirnuli vrh jedne dine, ostavljajući kratak trag u pesku.

— Vidiš šta sam hteo da kažem... — progundā Pit.

Vremena za odgovor nije bilo. Jureći paklenom brzinom, šest stopa iznad tla, točkovi na snažnim nosačima gotovo bešu mno pokupiše debelo platno šatora, lomeći njegove motke kao zrna šibice.

Pit povuče upravljač sebi i avion se vinu u vazduh, vukući za sobom i dalje platno. Otkinulo se tek kada su bili na visini od dvadesetak stopa i počelo polako da pada, kao groteskna ptica nespretno raširenih krila.

— Gotovi su! — zaurla Pit.
— Ha-ha! Vidiš li, Les?

— Koliko je ljudi bilo pod šatorom, Pite?

— Šta? Trojica do đavola! Kulpeper, Kerber i... zašto to pitaš?

— Ništa. Vidim četiri nepokretna tela na mestu gde je stajao šator. Načini još jedan krug i vrati se tamo...

— Četiri? Da nismo nekoga prepolovili, a? Kerbera, verovatno... u onoj njegovoj telesini ima mesta za trojicu sitnijih ljudi!

Sva četiri džipa već su jurila prema središtu zaravni na kojoj je do maločas stajao šator.

— Hej, vidi ono, Les!

— Vidim! Ali smo mi ipak mnogo brži, ne brini.

Na jednom od džipova, pri punoj brzini, dva čoveka su hitro svlačila ceradu. Ispod nje ukazala se duga cev, uperena u nebo, cev protivavionskog mitraljeza.

Nagnuvši se u sedištu, ninda je pogledom proučavao prostor sada označen samo delovima polomljenih stolica i ostacima motki. Da, tu su ležala četiri nepomična tela.

Već i ta činjenica, sama po sebi, bila je čudna. S malo sreće točkovi aviona mogli su pogoditi sva tri čoveka, ali izgleda da svi odmah umru bili su veoma mali. Bar jedan od njih trebalo je da se grči u pesku, dozivajući pomoć.

Urlajući motorom mali avion prelete to mesto i ponovo se diže u vazduh.

— Dalje od ovog mesta, Pite, pre nego što nas mitraljez uhvati na nišan. Nadmudrili su nas, prokleti bili?

— Šta?!

— Ti nisi video? Dole su zaista četiri mrtva čoveka, ali sva četvorica nose uniforme kao i ostali stražari...

— Prokletstvo... onda oni uopšte nisu bili pod šatorom! Ali kako...

— Pusti me da razmislim... Da li se Eberhartov džip približavao šatoru?

— Ah... čekaj... pa da! Odmah u samom početku... da nisu...?

Ninđa klimnu glavom.

— Upravo tako. Njih trojica su otišli tim džipom, ostavljajući mrtva tela posade pod šatorom. Dodatna predostrožnost, svakako; oni veoma dobro znaju da je svaki od njih pripremio zamku za ostale, pa su se uklonili tamo gde ih ne očekuju nikakva iznenađenja...

— Čekaj, ali ja sam video Eberharta kako obilazi džip i seda za upravljač!

— Onda je on sa njima — sleže Lesli ramenima. — Strazari su izašli sa druge strane, tamo gde ih nisi mogao videti. Ni njih, ni našu trojicu prijatelja kada su zamenili mesta sa njima.

— U redu, ali gde se sada nalaze, prokletstvo?

— Eberhart je maločas džipom stigao sa juga, a? Trebalo bi ih tražiti u tom pravcu... i to ne naročito daleko, ako je u međuvremenu džip navraćao dva ili tri puta.

— Tako je! Šteta što ova ptičica nema prikačenu bar jednu bombu od stotinak funti... po sa bi bio veoma brzo obavljen, a?

— Misliš da će biti tako lako? Pogledaj...

Sledeći nindin pogled, Tabasko gadno opsova.

— Prokletstvo, drugi avion! Na njega smo potpuno zaboravili!

— Nismo, ali nisam imao vremena da se pobrinem za njega — osmehnu se ninđa. — Kerber je očigledno bio predostrožniji od Kulpepera; ovaj ima i mitraljeze, Pite!

*

* *

Klečeći uz uski otvor izlaza za slučaj opasnosti, ninđa je pogledom sledio kapak sa tog otvora koji je trenutak ranije odbacio u ponor ispod sebe.

Pod njim je i dalje promicao žućkasti pesak pustinje, jer i pored gonilaca u drugom avionu nije želeo da se udaljava iz kraja u kojem su još uvek bili ljudi na čijem se tragu nalazio.

Pitova pilotska veština i njegova veština u gađanju bile su jedine dve činjenice na koje se sada mogao osloniti. Ali, da bi došao u priliku da upotrebi snajper Snejka Adamsa morali su se nekoliko puta izložiti rafalima mitraljeza velikog kalibra montiranih na letelici koja ih je gonila.

Zviždanje vazduha u otvoru priguši glasni krik Tabasko Pita koji dopre iz pilotske kabine. Ninda prinese pušku rame-nu...

Veštim manevrom, Pit je uspeo da dođe na rep drugom avionu, ali se ovaj već izvlačio, smelom i atraktivnom figurom, koja je pokazivala da za komandama sedi pravi majstor vazdušne akrobatike.

Ninda spusti pušku, prateći pogledom drugi avion.

Da li će Pitova veština biti dovoljna za ono što su zamislili? Jedan jedini pogodak u komade aviona, rezervoar goriva, repni stabilizator, u jedno od stotinak mesta koje mogu narušiti ravnotežu aviona u letu i...

A onda, tu je ponovo bio umor, umor koji je mutio pogled izložen prodornoj struji vazduha iz otvora. Da li će u odlučnom trenutku on sam imati dovoljno koncentracije za hitac koji bi mogao odlučiti ovaj vazdušni obračun?

Još jedan Pitov smeli manevar na trenutak ga izbacila iz ravnoteže i on se kundakom puške osloni o pod.

Da li..?

Trup aviona zatrese se od serije kratkih oštarih udaraca. Samo stopu iznad nindine glave pojavi se pravilan niz okru-

glih rupica kroz koje navre leđeni vazduh, primoravajući ga da na trenutak sklopi oči.

Da li je prvi pogodak na trenutak učinio neopreznim drugog pilota, ili je Pit bio bolji letač nego što je on mislio? Svejedno...

U jednom kratkom trenutku pod njim blesnu trup aviona i okruglo staklo pilotske kabine. Brzinom munje ninda prinese pušku obrazu i pritisnu okidač...

Promašaj?

Ne!

Relativna brzina dve letelice koje su se sada kretale suprotnim kursovima razdvojila ih je u deliću sekunde, ali se sada jasno videlo da drugi avion više nije pod kontrolom. Do nindinih ušiju dopre trijumfalni krik Tabasko Pita.

Ninda obrisa sa čela znoj koji je tek tada primetio i malo se odmače od ledene struje vazduha, ali mu je pogled i dalje bio prikovan na vitku pticu koja je sada srljala prema sve bližoj površini peska.

Eksplוזija je došla samo delić sekunde posle udara koji je rasejao po pustinji komade aviona. Pit ponovo zaurla, krikom od koga se ledila krv u žilama.

Lagano, nastojeći da sa očiju skine skramu koja mu se

navlačila, ninda se vrati u pilotsku kabinu i spusti u sedišta.

— Nešto nije u redu? — zabrinuto upita Pit.

— A šta si, do đavola, očekivao? Gotovo neprestano sam na nogama četrdeset osam sati, izgubio sam mnogo krvi i prešao dvanaest milja usijane pustinje bez kapi vode!

— Ah, to! — isceri se Pit. — I tvoja neobična razdražljivost pokazuje da čak i čuvene ninde imaju izvesnih ograničenja... izvini, ortak.

— U redu je — ninda sklopi oči. — U pravu si, Pite. Ali ta ograničenja niko ne poznaje bolje od mene samog. Biće mi potreban duži oporavak kada se ovo jednom svrši...

— Sumiko će biti oduševljena.

— Znam. Ne bi trebalo još dugo da traje...

— Les...

— Molim.

— Zašto ne bismo odustali, do đavola? Naći ćemo te tipove i kasnije, sigurno!

— Ne. Da li si ih možda u međuvremenu video?

— Nisam, iako mi je pažnja bila koncentrisana na naše prijatelje u drugom avionu. Kao da su u zemlju propali, do đavola!

— Džipovi?

— Nadaš se da će nas oni odvesti do gazda? Teško. Stoje na istom mestu, kao da nešto čekaju. Vidiš li ih?

Sunce je zaslepljivalo umorne nindine oči, ali on na svetloj pozadini peska ipak razabira četiri nepokretne tačkice.

Napregnuto je razmišljao, objektivno procenjujući svoje snage.

Pit je bio u pravu, naravno, kada je predložio da se konačni obračun odloži. Ali ta jednostavna, svakodnevna logika nije se poklapala sa logikom jednog ninde.

Čini uvek ono što protivnik najmanje očekuje... udari onda kada ti se najmanje nada.

— Idemo na sever, Pite.

— Odustaješ?

— Za sada. Sever, Pite...

Sklopivši oči, ninda dopusti da mu se svi mišići opuste, usporavajući otkucaje srca i tok krvi kroz žile. Pit je bacao poglede prema njemu, ali u njima nije bilo zabrinutosti; poznavao je ovo stanje blisko transu i znao je da ninda svom telu pruža priliku za odmor čiji su efekti bili jednaki efektima dugog okrepljujućeg sna običnog čoveka.

Desetak minuta kasnije Leslie otvori oči i duboko uzdahnu nekoliko puta.

— Sada natrag, na jug! —
reče čvrstim glasom.

Pit se glasno nasmeja.

— Znao sam šta spremaš —
reče — čim sam video kako
se odmaraš. Oni će do sada mi-
sliti da smo odustali i možda
izaći iz svog skrovišta. Samo...

— Samo?

— Šta ako ponovo budu lu-
kaviji od nas?

— Onda ćemo ih izvući iz
skrovišta, Pite. Ali ne brini,
sada i oni osećaju strah; po-
žuriće da nestanu odavde i
potražiće neko sigurnije mes-
to... Jedini put vodi prema
granici sa Meksikom?

— Da. Prema graničnom pre-
lazu kod Sonoite, a zatim duž
granice, prema Jumi.

— Letećemo visoko, Pite, ia-
ko će oni motriti na nebo.
Hteo bih da ih ugledam pre
nego što oni ugledaju nas.

Slegnuvši ramenima, Pit po-
vuče upravljač sebi i avion se
poslušno diže na visinu od de-
set hiljada stopa.

— Dovoljno visoko?

— Dovoljno. Gledaj!

Pustinja se pod njima sada
pružala kao reljefna karta.
Desetak milja ispred njih, kre-
ćući se tačno u pravcu juga,
videla se crna gusenica koju
su činila četiri džipa.

— Nadam se da su do sada
već pokupili onu trojicu —
progundā Pit.

— Jesu, jer će uskoro biti
na putu za Sonoitu, zar ne?

— Videćemo. Šta sada? Opet
onaj trik sa točkovima, a?

— Ne, jer će ovoga puta mi-
traljez biti spreman, Pite. Po-
traži neko zgodno mesto za
sletanje desetak milja ispred
njih. Može?

Pit nešto progundā prouča-
vajući kartu raširenu na kole-
nima.

— Može — reče konačno —
ali samo ako imaš pasoš kod
sebe. Moramo preći na terito-
riju Meksika.

— Nemam ništa protiv —
osmehnu se Lesli. — Meksiko
je divna zemlja... iako je ovo
jedan od njegovih najmanje
privlačnih kutaka.

— Postavićemo im zasedu,
a? Neće biti lako, do đavola...
ti džipovi su puni ljudi. Do-
bro naoružanih ljudi, Les!

— Pa šta? I mi smo naoru-
žani, zar ne?

Cereći se Pit, u širokom lu-
ku zaobiđe mesto na kojem su
ugledali džipove i usmeri avi-
on prema planinama koje su iz
pustinje dizale zapadno od So-
noite. Nadleteli su ih na veli-
koj visini, a zatim načinili kr-
ug koji ih je, sada već nad
teritoriju Meksika, odveo na
nekoliko milja južno od zem-
ljišne granične linije i između
dveju država.

— Na karti ovo mesto izgleda ravno — progunda Pit — ali ovako...

— Nadam se da će avion ostati neoštećen — nasmeja se ninda. — Nisam raspoložen za dugu vožnju džipom do Jume, znaš.

— Avion hoće... ali za stajni trap nisam siguran... već smo ga izložili opterećenjima za koje nije građen, ne zaboravi!

Pit je pažljivo proučavao usku pešcanu dolinu na čijem su dnu ponegde štrčale stene ogoljene vetrom.

— Videćemo — progunda vraćajući avion u uskom luku natrag.

Gotovo očešavši jednu od tih stena, mali avion poskoči na pesku, jednom, drugi put. Put zaustavljanja bio je kratak zbog dubokog peska u koji su točkovi konačno upali gotovo do polovine.

— Poslednja stanica! — uzdahnu Pit otkopčavajući svoj pojas. — Po karti, put prolazi tri malje severnije od ovog mesta.

Ninda klimnu glavom, proračunavajući brzinu kretanja džipova i put koji je još trebalo da pređu. Nisu imali više od pola sata da pripreme zasedu.

— Idemo, Pite! — reče iskočivši iz aviona. — Evo, doneo sam ti Snejkovu pušku.

Tabasko je, sa cigaretom u ustima, stajao pored levog točka i vrteo glavom.

— Ova mašina odavde neće poleteti, Les. Do đavola!

— U redu, uzećemo jedan od džipova kada sve bude gotovo.

— A ako ne uspemo?

Ninda pređe pogledom po horizontu, osećajući kako mu sunce prži kožu gotovo neizdržljivom vrelinom.

— Ako ne uspemo — reče — onda nam ni džip neće biti potreban, Pite...

*
* *

— Nikako ne mogu da se otresem sumnje da se iza svega ovoga kriju Kerberovi prsti! — progunda Kulpeper, brišući znoj koji mu se ispod crne maske slivao na već davno uprljani okovratnik bele košulje. — Budite oprezni, ljudi, do đavola!...

Na sedištu pored njega, Snejk Adams takođe otre znoj sa lica, ali se on neprestano slivao u gustim kapima. Pogled mu je nervozno lutao s jedne strane puta na drugu.

— Nije lud da nešto započne! — progovori Eberhart, mršav, visok čovek u uniformi boje peska. — Nas ovde ima najviše, šefe, a on je samo sa trojicom ljudi.

— Zaveži i gledaj kud voziš! — zapovedi Kulpeper. — Prokletstvo, koliko će ovo još da traje?

— Još sat do granice, a onda stotinak milja do Jume, ali putem boljim od ovoga — spremno odvrati Eberhart.

— Ako sve bude u redu — tiho dobaci Snejk Adams.

— Šta to, do đavola, neće biti u redu? — zareža Kulpeper.

— Ninda.

Ninda, ninda! — naruga se Kulpeper. — Odleteo je, video si svojim očima! A i da nije, njih je samo dvojica! Jednom sam ga nadmudrio, uspeće mi to i drugi put ako za treba.

— Bila je greška ostaviti ga u pustinji da umre...

— U redu, pogrešio sam! Pa šta? Potcenio sam njegovu snagu i izdržljivost!

Začutali su, tri nervozna čoveka u malom džipu koji je neprestano poskakivao po neravnom pesku. Njihovo vozilo bilo je treće u kratkoj koloni, odmah ispred onoga na čijem je zadnjem sedištu u nebo štrčala cev mitraljeza.

— Treba reći Marliju da navuče ceradu! — primeti Adams. — Mogla bi naići pogranična patrola...

— Koji ti je đavo, Snejk? Počeo si i sopstvene senke da se plašiš, izgleda! Čuo si šta je rekao onaj prokleti Južnoamerikanac? Nijednu patrolu nećemo sresti, do granice!

— Ja mu ne verujem! — tvrdoglavo odvrati Adams.

— A misliš da mu ja verujem? — grohotom se nasmeja Kulpeper. — Prokletstvo, zato mitraljez i treba da bude spreman za akciju. Uh, boga mu, što je vruće... jedino što me teši to je pomisao na Kerbera i onu njegovu telesinu! Izgubiće dvadeset funti do Jume, kladim se!

Podižući oblak prašine, prvi džip se naglo zaustavi, a za njim i svi ostali.

— Šta je to? — upita Kulpeper pokušavajući da pogleda napred. — Šta se dogodilo?

Snejk Adams iskoči na svoju stranu, stežući pištolj duge cevi u ruci. Njegove sitne oči pretraživale su pustinju, ali u njoj nisu umele da vide ništa, kao i kod svih gradskih stanovnika koji se nađu u prirodi.

— Ruiz je izašao iz džipa — reče on. Razgovara sa Kerberom...

— Idi i vidi zašto smo stali, do đavola!

Ogromna telesina Luja Zakarelija, zvanog Kerber, gotovo je ispunjavala zadnje sedišta džipa u kojem je sedeo. Oči utonule u salo počivale su na maslinastom licu vitkog, elegantno obučenog čoveka koji je stajao pred njim.

— Gluposti, Ruiz! — reče dubokim glasom. — Gluposti!

— Šta se dogodilo? — upita Snejk. Pištolj je zatakao za opasač, primetivši kako ga iznad uperene cevi sa prednjeg sedišta motre oči jednog od Kerberovih telohranitelja. Drugi je bio napred, u prvom džipu, sa Ruizom i njegovim čovekom.

— Gluposti, ništa drugo! — zareža Kerber. — Idemo dalje, do đavola!

Ruiz zavrte glavom i Snejk tek tada shvati da taj čovek samo uz mnogo napora savlađuje strah.

— Alehandro — reče Ruiz promuklo — moj vozač... kaže da ne smemo ući u klanac koji je pred nama...

— Zašto, do đavola?

— Ni on ne zna... ali kaže da nas u njemu čeka — smrt!

— Prokletstvo! — zaurla Kerber. — Hoćemo li ostati čitav dan u ovoj pustinji? Idemo, ljudi, idemo!

— Alehandro je odrastao u pustinji — produži Ruiz, kao da shvata da njegove reči na razumevanje mogu naići samo kod Snejka. — Preci su mu Apači iz plemena Hila...

— Pa?

— Ne znam... ali on predlaže da zaobiđemo klanac.

Snejkove oči još jednom pređoše po stenama koje su pola milje pred njima štrčale iz peska. Bile su ćutljive, mirne...

Kao smrt.

— Pitaću gazdu — reče, ali su mu oči bile prikovane za predmet koji je Kerber držao u ruci i koji je tek tada prvi put ugledao.

Mačeta. Široko čelično sečivo, malo šire na vrhu. Užasno oružje u rukama koje njom znaju da rukuju.

— Šta gledaš? — zacereka se Kerber. — Nisi znao da i ja volim hladan čelik, Adams? Ako u ovoj proklesnoj pustinji uopšte još ima nešto hladno! Hajde, kidaj u džip, idemo dalje! A ako taj tvoj vozač ne može da vozi, pošalji ga meni, Ruiz!

Ispod crne maske Kulpeperove oči su sijale kada je pogledao u Snejka.

— Taj Indijanac to kaže, a? — procedi. — Gospode bože, s kakvom sam gomilom prokletih budala krenuo na ovaj

put... Ulazi, Snejk, dosta mi je gluposti!

Ruiz je verovatno preneo Kerberove reči svom vozaču, jer je prvi džip trenutak kasnije ponovo krenuo, a za njim i ostali. Sada je vozio sporije, ali je to možda bilo i zbog stena koje su sve češće štrčale između naslaga peska koje je naneo vetar.

Tle se naglo spuštalo vijugavom stazom između sve bližih kamenih zidova i Snejk s nelagodnošću pogleda naviše. Na nebu, bledom od jakog sunca, stene su izgledale potpuno crne, kao pokrov koji će neka džinovska ruka za koji trenutak navući preko njih.

On čvršće steže dršku pištolja mokrog od znoja, bacajući ispod oka pogled na Kulpepera. Ovaj je sedeo zabačene glave i sklopljenih očiju ispod crne maske, kao da nešto osluškuje. Desna ruka ležala mu je na okviru automatske puške koju je rasejano milovao dugim prstima.

»I on se plaši«, zaključi Snejk, ponovo brišući znoj sa lica. »Samo što to ne želi da pokaže... a ja...«

Tutnjava, nalik podzemnoj grmljavini zemljotresa na koje su navikli svi stanovnici San Franciska. Ispred džipa na čelu kolone podiže se oblak prašine.

— Prokletstvo! — zaurla Eberhart, ležući na kočnicu. — Odrón!

— Samo nam je to još trebalo! — uzdahnu Kulpeper, ali mu je puška već bila u rukama.

Snejk Adams proguta pljuvačku.

— To... to nije običan odrón...

— Šta?!

Odgurnuvši vrata, Snejk izlete napolje i priljubi se uz iznenađujuće hladan stenoviti zid. Kulpeper se stvori kraj njega, podižući pušku...

— Misliš da...?

— Pogledajte!

Oblak guste žute prašine sada je kao zavesa zatvarao usko grlo klanca, ali se u tom oblaku nešto kretalo, sporo i sigurno, primičući se sve bliže zaustavljenim vozilima.

— Neka sam proklet... — prostenja Kulpeper.

Obrisi u prašini postajali su jasniji kako se žuti veo slegao po stenama.

Čovek.

Čovek sa dugim mačem u ruci...

— Idemo natrag! — prošputa Snejk kao da se plaši da će ga ninda čuti sa rastojanja od stotinak stopa. — U Marlijev džip... jedino se on može u rikverc izvući odavde, a mi...

— Sačekaj, do đavola! On je sam, a nas ima trinaest, čoveče!

— Nije sam, Tabasko je s njim, ali i da je sam, mi...

Preseče ga rafal koji je odjeknuo iz prvog džipa. Kiša olova zasu zavesu od prašine, ali je na neki volšeban način čovek sa mačem koračao dalje.

Uz vrisak straha neko iskoči iz prvog džipa i slepo potrča natrag, spotičući se na neravnom tlu. Snejk vide lice pobelelo od straha i širom otvorene oči koje nisu videle ništa pred sobom.

Blesak širokog čeličnog sečiva kroz otvorena vrata sledećeg vozila. Noge načiniše još nekoliko besmislenih pokreta napred, a onda popustiše pod obezglavljenim telom.

Stenjući, Kerber je izvlačio svoju ogromnu telesninu u uski prostor između džipa i stenovitog zida. Niz mačetu, koju je sada držao u levoj ruci, sivala se krv.

Ruiz i Kerberov čovek iz prvog džipa lagano su se povlačili unatraške, zasipajući olovom onu senku u oblaku prašine.

Bez uspeha...

— Idemo natrag! — proste nja Snejk još jednom. — Šefe... on će nas sve pobiti, on...

Kulpeper strže masku levom

rukom, izlažući vazduhu unakaženo lice.

— To nije čovek — šaptale su izobličene usne. — To nije čovek... da, Snejk, moramo pobeći odavde!

*
* *

Gotovo gurajući Kulpepera pred sobom, Snejk se okrete i jurnu unazad, prema Marlijevom džipu u kojem su četiri čoveka sedela oko mitraljeza, glupavo buljeći u ono što se događalo pred njima.

A onda...

Snejk Adams zaurla od straha i otpozadi nalete na Kulpepera koji su ukopao u msetu.

Jedna senka je sa stenovitog zida skočila usred džipa. U desnoj ruci sevnu dugo sečivo...

Marli, koji je bio najbliži uz mitraljez, bez glasa se sroza lica smrskanog udarcem teškog balčaka katana. Dovršavajući taj pokret, ninda zadade kratak udarac sečivom koji sledećem čoveku otvori utrobu od grla do pojasa.

Dvojica na prednjem sedištu imali su vremena da se okrenu, jedan čak i da podigne svoju pušku, ali nijedan od tih pokreta nije im ni za delić sekunde odložio smrt. Zviždeći u vrelom vazduhu, katana nači-

ni pun krug oko ninđe, pogadajući precizno, vrhom, tačno u izložene vratove napadača.

Tresući se čitavim telom, Kulpeper isprazni okvir automatske puške.

Međutim ninđe već nije bilo na džipu. Dugim skokom nestao je na njegovoj suprotnoj strani, vraćajući u letu okrvavljeno sečivo za pojas.

— Eberthart! — zaurla Snejk uzmičući korak nazad i zaklanjajući se iza širokih Kulpeperovih leđa. — Druga strana! Tamo je.

Odgovori mu rafal iz džipa, ali i psovka koja je svedočila da ni Eberhart nije pogodio. Priljubivši se leđima o stenu, Snejk podiže pištolj u visini očiju, spreman da opali čim mu se ukaže neki cilj.

Jedna snažna ruka odgurnu ga s puta tako da se zatetura zaurlavši od straha.

— Pustite ga meni! — brundao je Kerber, pronevši pored njega svoje ogromno telo sa iznenađujućom lakoćom. — Pustite ga meni, prokletnika!

— Ne! — uzviknu Snejk. — On...

— Zaveži, glupane! — prosikta mu Kulpeper u uvo. — Za mnom!

Leđima oslonjen o stene, njih dvojica su se lagano povlačili prema četvrtom džipu po čijem je limu tekla gusta, sve-

ža krv. Pogledi su im bili upereni u Kerbera koji se oprezno provlačio između dva džipa, sa mačetom uzdignutom iznad glave.

Glasni krik užasa koji se završio bolnim krkljanjem. Snejk skrete pogled prema prvom džipu.

Kerberov čovek umirao je, stežući rukama prerezano grlo. Samo korak dalje stajao je plavokosi div u čijim je rukama Ruizovo telo izgledalo kao lutka. Podigavši ga iznad glave, Tabasko Pit ga zavitla prema džipu u kojem su Kerberovi ljudi još uvek ošamućeni sedeli, a onda ponovo nestade, tražeći zaklon među nagomilanim stenama.

— Gde je? — urlao je Kerber, mašući mačetom. — Gde si, kukavice?

Opirući se Kulpeperovoj ruci, koja ga je vukla dalje, Snejk na trenutak baci pogled prema izlazu iz klanca. Prašina se gotovo sasvim slegla, ali se u njoj i dalje razaznavala visoka prilika sa mačem u ruci.

U džipu iz kojeg su samo trenutak ranije izašli nešto zaštopota i vrata uz vozača lagano se otvoriše. Snejk opsova kroz zube.

Eberhartovo telo kliznu gornjom polovinom napolje, obešene glave. Trznuo se samo jednom, kopajući rukama po tlu

ispod džipa. Snejk sa užasom shvati da je ostatak njegovog tela čisto i glatko odvojen st-rašnim udarcem mača i da za Eberhartovim rukama naniže lagano curi i njegova utroba...

— Pomozi mi! — stenjao je Kulpeper kraj njega. Odbacivši pušku, upinjao se da sa se-dišta svuče mrtvo telo vozača poslednjeg džipa. — Pomozi mi, proklet bio!

Kiša psovki kojom je Ker-ber sve dotle zasipao sve oko sebe iznenada se utiša. Nad uskim klancem zavlada mrtva tišina, prekinuta samo bruja-njem jednog motora koji nje-gov vozač nije dospeo da isk-ljuči.

Sa druge strane džipa, neko-liko stopa ispred Kerbera, sta-jao je ninda. Na usnama mu je lebdeo osmeh.

Škrgućući zubima, Snejk la-gano podiže pištolj. Odavde ne može, ne može promašiti!

Dva tamnoplava oka susre-toše njegov pogled.

— Sačekaj, Snejk — reče mirno ninda. — Zašto si tako nestrpljiv? Doći ćeš i ti na red.

Kerber je napao, misleći da je to prilika koju ne sme pro-pustiti. Sečivo mačete fijuknu kroz vazduh zapanjujućom br-zinom... ali ninde već nije bi-lo na tom mestu. I hitac Snejk-a Adamsa, ispaljen u istom

trenutku, zari se u stenoviti zid, podižući oblak prašine.

— Ne pucaj, ludače! — za-ur-la Kerber. — Prepusti ga meni!

Ne slušajući ga, Snejk je pogledom tražio svoj cilj, ali je ninde nestalo iza džipa, u prostoru koji nije mogao vide-ti. Krajičkom oka on opazi da Tabasko Pit iz Kerberovog džipa izvlači dva tela čije su se glave labavo klatile na pre-kinutim kičmenim pršljenovi-ma.

Ali to sada više nije bilo va-žno. Važan je bio samo pištolj u njegovoj ruci. I kratki, de-beli meci koji će u narednih nekoliko sekundi odlučiti da li će živeti on ili taj...

Taj đavo. Đavo!

Motor poslednjeg džipa zau-rla i vozilo nespretno krete unazad dok je sa njega plju-štala krv.

— Hajde, Snejk! — urlao je Kulpeper. — Hajde, kad ubije Kerbera, više nećeš imati vre-mena!

Snejk ostade gde je i bio, raskoračen, sa podignutim oru-žjem. Kerber je kretao u no-vi napad, stisnutih zuba i ble-dog lica, na kojem su gorele samo sitne očice utonule u salo.

Bilo je brzo gotovo. veoma brzo. Dočekavši široko sečivo mačete munjevito podignutom oštricom, ninda odbi udarac.

Vrh mača s lakoćom kliznu kroz salo i mišiće, zaustavljajući se u Kerberovom srcu.

Oštro ispustivši vazduh iz pluća, kao probušeni balon, Kerber klonu na tle, ali je njegovo ogromno telo odbijalo da tako lako umre. Koprcao se i bacakao nogama, grebao rukama, razbacujući svud unao-kolo šljunak i krupno kamenje.

Snejk Adams opali još jednom, zverski se cereći.

Ninđa čak nije ni gledao u njega, ali je neshvatljivo brzim pokretom izbegao hitac. Desna ruka mu se podiže i spu sti i za džipom, koji se unatraske penjao uz nagib, polete sitna, crna kuglica.

Snejk Adams je znao šta će se dogoditi. Krijući lice rukama, on se baci na tle pre nego što je ninđina eksplozivna kuglica pretvorila džip u vatrenu kuglu, zasipajući stenovite zidove kišom čelika i krvi...

Kada je otvorio oči, ninđa je stajao pred njim. I smešio se.

— Kao što vidiš, Snejk, ja držim reč. Hajde, pokušaj da me ubiješ. Baš me zanima hoćeš li imati vremena da još jednom pritisneš obarač.

Snejk stisnu zube da zadrži krik užasnog straha. Ali je jedno osećanje bilo snažnije od straha...

Mržnja.

Njegova desna ruka polete naviše sa uperenim pištoljem.

Bio je brz. Strašno brz. Ali ne i dovoljno brz za ninđu.

Sečivo mača podiže se i pade uz oštar šum, priktivajući Snejka Adamsa kao zmiju za stenovito tle.

Ninđa sačeka da iz širom otvorenih očiju nestane i poslednjeg traga života, a onda izvuče mač i pažljivo ga obrisa o Snejkovu odeću.

Na drugoj strani, Pit je već vredno radio, uklanjajući sa puta gomilu kamenja koja im je tako dobro poslužila.

— Šta da radim sa tvojim strašilom, Les?

Ninđa skrete pogled na figuru od naslaganog kamenja u čiju je »ruku« stavio tanku stabljiku kaktusa iz pustinje.

— Neka ga! — reče. — Ima mesta da prođemo pored njega. Možda će neko, kada ga vidi, shvatiti zbog čega su umrli ovi ljudi...

Krenuli su ne osvrćući se, ostavljajući za sobom tihi klanac po čijem je dnu sada sporo tekao crveni potočić.

»Ni reka krvi«, pomisli ninđa, »neće ovu pustinju učiniti plodnom... niti pametnijim ljude koji žive na njenim obalama...«

KNJIGA ZA VAS

Erik van Lustbader

NINĐA

treće izdanje

Ovaj erotski triler pripoveda dramu jedne nemilosrdne osvete. U radnji romana upletene su egzotične pohote, seksualne strasti, tradicionalno shvatanje osvete Orijenta i moderni način života Zapada.

Dinamika originalnih scena oduševiće i vas.

Knjiga je štampana latinicom, tvrd povez sa zaštitnim omotom, 432 strane. **Cena 1800 dinara.**

Narudžbenicu poslati na adresu: Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac. Prodaja knjiga.

NIRO DEČJE NOVINE
GORNJI MILANOVAC
– prodaja knjiga –

NARUDŽBENICA

Ovim neopozivo naručujem knjigu NINĐA
primeraka _____ po ceni od 1800 din.

Sumu od _____ din. platiću prilikom preuzimanja knjige.

Naručilac _____

Ulica i broj _____

Broj pošte i mesto _____

datum

potpis naručioca

U februaru Ninda 33

NA OŠTRICI NOŽA

... Dolazili su lagano, razmetljivim hodom ljudi sigurnih u sebe i ishod još jednog krvavog obračuna, dobacujući jedan drugom čak i grube šale.

Ninda ih prebroja. Sedmorica ... Ne previše, naravno. Mogao je izaći s njima nakraj. Možda ...

Ispunio je pluća vazduhom i nekoliko puta napeo mišiće. Bez uspeha. Čelični lanci ovoga puta bili su prejaki.

A ubice sa noževima u rukama dolazile su razmetljivim korakom ljudi sigurnih u sebe ...